SINGURUL ROMAN
care a câștigat cele patru premii scandinave
pentru literatură de suspans:

The Glass Key
Harald Magensen
Den Gyllene Kofoten
The Golden Bullet

ANE RIEL

răsină

„Un studiu plin de atmosferă și extraordinar de tulburător asupra iubirii obsesive și posesive."
The Guardian

virtual-project.eu

ANE RIEL

RĂŞINĂ

Original: *Harpiks* (2015)

Traducere din limba daneză:
DIANA POLGAR

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2021 —

Ane Riel este o scriitoare daneză. A studiat istoria artei la Universitatea Aarhus şi a dezvoltat, în paralel, o pasiune pentru jazz. În 1996 s-a mutat la Copenhaga ca să urmeze cursuri de ilustraţie la Şcoala de Arte. A scris mai multe cărţi pentru copii.

A debutat în roman în 2013, cu *Slagteren i Liseleje (Măcelarul din Liseleje)*, răsplătit cu premiul pentru debut al Academiei Daneze de Literatură Poliţistă.

Al doilea ei roman, *Harpiks (Răşină)*, a primit cele mai importante patru premii scandinave pentru mystery & thriller: The Glass Key, The Golden Bullet, Premiul Harald Mogensen şi premiul Academiei Suedeze a Scriitorilor de Literatură Poliţistă pentru cel mai bun roman.

În cărţile ei, Ane Riel studiază conflictul interior al personajelor şi împinge acţiunea la limitele ei cele mai întunecate – dar povestea nu devine niciodată deprimantă, pentru că faptele sunt prezentate cu înţelegere, compasiune şi uneori chiar şi umor.

LIV

Era întuneric beznă în camera cu pereţi albi în care tata a ucis-o pe bunica. Eram acolo. Şi Carl era tot acolo, dar nici măcar nu şi-a dat seama. Era dimineaţa de Ajun şi cu toate că în anul acela ninsese puţin, nu urma să avem parte de un Crăciun cu adevărat alb.

Totul era diferit pe atunci. Era înainte ca lucrurile tatei să sufoce într-atât de mult sufrageria încât abia să ne mai putem strecura înăuntru şi înainte ca mama să devină atât de imensă încât să nu mai poată ieşi din dormitor. Dar asta era *după* ce m-au declarat moartă, ca să nu fie obligaţi să mă înscrie la şcoală.

Sau să fi fost totuşi înainte? Timpul se scurge mereu la fel, mai ales în primii ani de viaţă, când timpul pare fără de sfârşit. Psihologul mi-a spus că senzaţia asta apare atunci când experimentăm ceva pentru prima dată. Aceste prime experienţe au un impact profund asupra noastră şi prind rădăcini adânc în noi.

Pe atunci se petreceau foarte multe lucruri în viaţa mea, multe dintre ele pentru prima dată, aşa cum era şi amintirea cu tata luându-i viaţa bunicii.

☆

Pomul de Crăciun era agăţat de tavan, ceea ce nu reprezenta neapărat o noutate, pentru că tata avea mai mereu obiceiul să agaţe tot felul de lucruri pentru a putea profita la maximum de spaţiul sufrageriei. Cadourile ni le punea sub pom, aşa că noi speram întotdeauna că bradul de Crăciun va fi cât mai mic.

În anul acela, bradul de Crăciun trebuie să fi fost foarte mic, pentru că sub el a rămas loc suficient pentru nişte cadouri foarte generoase. Unul dintre ele era un cart deosebit de frumos pe care tata îl construise în atelierul său şi pentru care mama cususe de mână nişte perne roşii. Mama şi tata ne construiau de fiecare dată chiar ei cadourile. Pe atunci nici nu ştiam că alţi copii primesc daruri cumpărate de la magazin. Ştiam doar că toţi copiii primeau cadouri, fără să ştim de unde anume erau acestea. Eu şi Carl iubeam de fiecare dată cadourile pe care le primeam pentru că, mai presus de orice, ne iubeam părinţii. Desigur, Carl avea momente când se supăra pe ei, deşi n-ar fi putut spune din ce cauză.

Noutatea acestui Crăciun era moartea bunicii. Era un eveniment pe care nu-l mai trăisem până atunci, nici noi şi, pe cât se părea, nici bunica. Expresia

întipărită pe chipul său era de uimire profundă, de parcă s-ar fi tolănit pe fotoliul cel verde, holbându-se la pomul de Crăciun care atârna din tavan, fără măcar să clipească. Cred că privea fix la inimioara pe care o împletisem singură din fâşii de hârtie maro. Chiar ea mă învăţase să împletesc inimioare din hârtie maro, înainte să-i spună tatei toate acele lucruri pe care probabil n-ar fi trebuit să i le spună.

Simţeam nevoia s-o avem o ultimă dată alături de noi în jurul bradului de Crăciun, înainte s-o trimitem în ultima ei călătorie, însoţită, desigur, de cadoul care-i fusese deja pregătit. Bine, recunosc, doar eu şi tata împărtăşeam acest punct de vedere, mai ales eu, iar mama cedase în cele din urmă numai la insistenţele mele.

Îmi amintesc că picioarele bunicii erau aşezate pe taburet, pentru că eu mă aşezasem pe podea, chiar în faţa ei. Dresul de culoare liliachie al bunicii era atât de transparent, încât îi puteam întrezări chilotul, în vreme ce pantofii cu şireturi emanau acel miros dulceag al soluţiei de impermeabilizare. Erau nou nouţi, cumpăraţi de la un magazin din inima ţării, după cum îmi povestise însăşi bunica. Purta o fustă gri, o bluză roşie şi o eşarfă cu pescăruşi albi, vestimentaţie pe care o alcătuisem de una singură, scormonind pe fundul cufărului ei, pentru că eu am fost cea care insistase ca bunica să fie îmbrăcată de sărbătoare în seara de Crăciun. N-ar fi fost frumos s-o lăsăm să zacă acolo, doar în cămaşă de noapte.

Din seara aceea nimeni altcineva nu s-a mai aşezat vreodată în fotoliul cel verde. Ar fi fost nefiresc.

Se încărcase cu mult prea mult trecut.

Cum bunica nu-şi putea despacheta cadoul învelit în foi de ziar, mi-a revenit mie această însărcinare. La prima vedere am avut senzaţia că tata îi construise şi ei un cart de jucărie, pentru că părea să fie tot o cutie de lemn lungă, cu roţi. Dar tata îi construise, de fapt, un sicriu, doar că nu avea nici volan, nici perne roşii şi nici capac. Nu avea nevoie de capac, mi-a explicat el. Singurul lucru care zăcea în interior era perna cu care fusese asfixiată în dimineaţa aceea.

După ce am aşezat-o pe bunica în sicriu – asigurându-ne că de data asta are capul *pe* pernă – tata a tractat-o afară, ieşind pe uşa din spate, înconjurând casa, trecând pe lângă grămada de lemne şi îndreptându-se direct spre câmpul pustiu din spatele şopronului. Eu şi Carl l-am urmat în noul nostru cart de jucărie, împins de mine desigur, pentru că altfel nu ne-am fi urnit nicicând din loc. Din urmă venea şi mama, în ritmul său agale. Mama se mişca mai

mereu agale.

Era întuneric beznă, dar eram obişnuiţi să ne desfăşurăm activităţile gospodăreşti în absenţa luminii. În seara aceea de Crăciun, cerul trebuie să fi fost încărcat de nori, nu se zărea nici urmă de stea, iar conturul pădurii care împrejmuia gospodăria se pierduse cu totul în întuneric. Dimineaţa a adus cu ea o adiere, dar acum până şi vântul încremenise, iar stratul subţire de zăpadă de mai devreme se topise cu totul. Crăciunul acela se hotărâse să fie tăcut şi întunecat.

Apoi i-am dat foc bunicii aprinzând nişte foi de ziar cu bricheta şi cu acele chibrituri lungi cu care nu aveam voie nici în ruptul capului să ne jucăm (regulă de care Carl nu mai ţinuse cont). Desigur că am avut grijă să-i scoatem pantofii mai întâi, doar nu degeaba erau noi şi impregnaţi cu soluţie de impermeabilizare.

Nu s-a scurs prea mult timp până când ne-am văzut nevoiţi să ne îndepărtăm puţin din cauza căldurii. Curând, flăcările au crescut într-atât încât puteam distinge destul de bine, în întuneric, jgheabul din fundul curţii, iar în depărtare începea să se întrezărească şi hăţişul de la marginea pădurii. Privind în jur, mi-am zărit propria umbră dansând jucăuş pe peretele şopronului, iar mai apoi, în lumina focului, i-am zărit pe mama şi pe tata ţinându-se de mână.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre bunica, înghiţită de flăcări cu tot cu părul ei argintiu, şi am simţit brusc un gol în stomac.

— Chiar n-o doare deloc? am întrebat.

— Nu, nu-ţi face griji, a spus tata. Nu mai poate simţi nimic. Bunica nu mai e printre noi.

Răspunsul tatei mi se părea de neînţeles aşa cum, stând în picioare în cartul meu, o priveam acum pe bunica zăcând liniştită în sicriu. Pe de altă parte, credeam cu tărie în tot ce-mi spunea. Tata ştia tot. El îmi spusese şi că durerea nu mai există în întuneric. Jos, în adâncurile mării, peştii nu simt nicio durere atunci când se agaţă în undiţele noastre; la fel, iepuraşii nu suferă deloc atunci când, peste noapte, sunt prinşi în capcanele noastre.

— Întunericul alină durerea, obişnuia tata să-mi spună întotdeauna. Noi folosim doar iepuraşii de care avem nevoie. De aceea, oamenii cu suflet bun, aşa cum suntem noi, nu vânează decât pe timp de noapte.

De altfel, ce altă dovadă putea fi mai bună decât aceea că bunica nu scotea niciun sunet în timp ce era mistuită de flăcări. Mai ales că ea era cea care obişnuia să strige din toţi rărunchii dacă simţea vreo durere sau dacă vreun

lucru nu mergea cum voia ea. Nu mai auzisem pe nimeni ţipând atât de înfiorător ca în dimineaţa în care o ladă plină cu conserve de ton i se răsturnase în cap. Bunica se putea înfuria tare, nu glumă.

Încă mai mocnea în dimineaţa următoare când am trecut s-o vedem – sau mai degrabă să vedem ce mai rămăsese din ea, adică nu mare lucru. Pe de o parte, mă simţeam tristă la gândul că bunica nu mai era, căci uneori ne simţeam bine locuind împreună, iar clătitele ei erau delicioase.

Mai târziu, perindându-mă din nou pe acolo, n-am mai găsit decât un petec negru de pământ întors şi nişte iarbă arsă. Tata curăţase totul în jur, iar resturile le-a îngropat într-un loc pe care nu mi l-a dezvăluit niciodată. M-am întrebat abia mult mai târziu dacă tata chiar procedase bine sufocând-o cu perna în felul acela. Tata susţinea sus şi tare că da, altfel situaţia noastră s-ar fi înrăutăţit şi mai mult.

Nici bunica n-a spus mare lucru când s-a petrecut totul. S-a zvârcolit doar de câteva ori în pat, până când şi-a dat ultima suflare – asemenea peştilor care se zvârcolesc pe fundul bărcii, chinuiţi de lipsa de aer. Pe aceştia îi loveam în cap, ca să nu le mai prelungim suferinţa. Suferinţa nu trebuie să facă parte din viaţă.

Din fericire, întunericul a vegheat trecerea în nefiinţă a bunicii mele în acea seară de Ajun. N-ar fi putut simţi nici cea mai mică durere în bezna aceea, sau cel puţin asta credeam eu pe atunci.

De altfel, totul s-a petrecut cât ai clipi, căci tata îi apăsase bine perna pe faţă, iar tata devenise foarte puternic de la faptul că vindea brazi de Crăciun, căra scânduri, remorca lemne şi construia obiecte de mobilier. Poate că şi eu aş fi reuşit s-o fac de una singură, pentru că tata îmi spunea mereu că eram puternică pentru vârsta mea, cu mult mai puternică decât ar trebui să fie o fată.

De fapt, nu am analizat niciodată ce sunt. Credeam că sunt ceea ce vedeau cu toţii în mine. Dar, cu toate astea, eu vedeam în mine ceva ce ei n-au reuşit să vadă niciodată.

Locuiam pe Cap, un petic de pământ din apropierea unei insule mai mari. Trăiam doar noi acolo şi ne mergea foarte bine aşa.

Insuliţa noastră era legată de cea mare printr-un istm îngust numit Gâtul. Acum, când nici nu mai simt cum se scurge cu adevărat timpul, îmi amintesc că tata spunea că nu-ţi lua mai mult de jumătate de oră de mers alert să traversezi Gâtul şi să ajungi la cel mai apropiat cătun, iar dacă mai mergeai

vreun sfert de oră ajungeai în oraşul cel mai mare de pe insulă. Mie, una, Korgsted-ul mi se părea imens, dar bunica îmi povestise că nu era decât un orăşel pe lângă marile urbe de pe continent. Numai gândul la mulţimile de oameni îngrămădiţi într-un singur loc avea puterea să mă înspăimânte. Nu mă simţeam în siguranţă în preajma necunoscuţilor, iar tata spunea aproape mereu că nu aveam de unde să ştiu la ce să mă aştept din partea lor şi că în niciun caz nu trebuia să mă las ademenită de zâmbetele lor.

Singura parte bună când venea vorba despre locuitorii insulei celei mari era că doar de la ei ne puteam procura toate lucrurile de care aveam nevoie, aşadar, într-un fel, n-am fi putut să ne ducem viaţa de zi cu zi fără ei.

Când tata n-a mai putut să plece noaptea de pe Cap, aprovizionarea cu cele necesare mi-a revenit mie, desigur. Deja mă învăţase de-a fir a păr tot ce trebuia să fac, căci obişnuiam să pornim la drum împreună, în camioneta noastră.

Cel mai adesea porneam la drum în mijlocul nopţii, când toată suflarea era cufundată într-un somn adânc. Acoperiţi de noapte, ne era foarte uşor să ascundem maşina şi să ne strecurăm prin şopronuri şi depozite, pătrunzând uneori până în sufrageriile şi bucătăriile caselor adormite. În timpul unei astfel de expediţii, am pătruns până în dormitorul unei femei căreia, fiind moartă de beată, am reuşit să-i luăm până şi plapuma cu care se învelise. Multă vreme după aceea m-am întrebat ce trebuie să-i fi trecut prin cap femeii când s-a trezit şi a văzut că rămăsese la mila vremii. Tata mi-a povestit că a doua zi a văzut-o pe stradă în oraş. Părea, ce-i drept, cam tulburată, şi pe bună dreptate până la urmă. Plapuma din pene de gâscă avea o oarecare valoare, mai ales că, după spusele tatei, pe mâinile femeii încăpuse o moştenire generoasă. Să se fi gândit oare că plăpumii din pene de gâscă îi crescuseră până la urmă aripi?

Plapuma din pene de gâscă i-a revenit mamei, iar eu am primit plapuma ei cea veche, pentru care tata dăduse la schimb la începutul anului o maşină de tocat carne nou-nouţă. Vechea plapumă a mamei era din pene de raţă. Câteva luni mai târziu, însă, ne-am luat înapoi maşina de tocat din casa frizerului – oricum n-aveam de gând să i-o lăsăm de tot. Frizerul şi soţia lui dormeau la etaj, iar maşina de tocat se afla jos, în bucătărie. Nu s-au obosit nici măcar să încuie uşa de la intrare, aşa că a fost o joacă de copii s-o recuperăm. Pe vremea aceea, eram convinsă că frizerul ştia foarte bine că o să ne întoarcem să ne luăm lucrurile înapoi – sau să luăm înapoi lucrurile pe care le-am oferit în general, indiferent ale cui erau ele în momentele acelea. Soţia lui răspândea

mai mereu un miros puternic, care răzbătea până jos, în bucătărie. În locul frizerului, aş fi preferat să vină cineva s-o ia *pe ea* în locul maşinii de tocat carne. Tata mi-a spus că aşa miroase parfumul.

Multă vreme după schimbul acela, vechea plapumă din pene de raţă a mamei încă păstra mirosul soţiei frizerului, însă atunci când a ajuns la mine mirosea, din fericire, mai mult a mama, mai deloc a parfum şi în niciun caz a raţă. În schimb, noua plapumă a mamei duhnea a alcool, asta în contextul în care mama nu avea obiceiul să pună gura pe vreo băutură mai tare decât cafeaua cu lapte, iar spre sfârşit mai putea bea doar apa chioară de la pompă. Asta, însă, e o poveste pentru mai târziu.

Tata se pricepea de minune să slăbească uşile şi ferestrele. Mi-a spus că învăţase meserie chiar de la tatăl lui. Nu l-am cunoscut pe bunicul, dar ştiam că îl chemase Silas. La rândul lui, tata m-a învăţat meserie pe mine, aşa că mă apucasem să exersez cu frenezie în atelierul de acasă pe tot felul de uşi şi ferestre pe care le găseam prin tot felul de locuri. Era plin de ele la groapa de gunoi din sudul insulei, aşa că am îngrămădit cât de multe am putut în mica noastră camionetă. Nu înţeleg de ce oamenii se grăbesc să renunţe la lucrurile lor cu atâta uşurinţă. Totul se putea repara – geamurile puteau fi făcute să se deschidă şi să se închidă la loc, iar în ultimă instanţă puteau servi drept jucării.

Ocoleam casele care aveau uşi noi, pentru că acelea erau foarte greu de deschis, mai ales dacă proprietarii îşi aminteau să le şi încuie. Din fericire, însă, pe insulă nu erau prea multe case cu astfel de uşi şi, chiar dacă nu puteam pătrunde în locuinţele oamenilor, găseam până la urmă vreo magazie sau vreun şopron în care să ne strecurăm, de unde ne luam orice ne-ar fi putut folosi. O dată am reuşit să luăm cu noi până şi un porc viu. Noi nu mai aveam porci deloc, iar fermierul avea mult prea mulţi, n-ar fi putut să-i mănânce pe toţi de unul singur. Îmi amintesc cât de uimită am fost văzând că porcul tace mâlc, că nu scoate nici măcar vreun guiţat de spaimă, când tata l-a luat frumos în braţe. Mi-am spus că trebuie să fi fost din cauză că el se purta blând cu toate animalele. Se pricepea şi să le sacrifice, nu le făcea să sufere mai mult decât era necesar. Asta era încă o modalitate de a ne arăta bunătatea faţă de animale, obişnuia el să-mi spună.

☆

Când a venit momentul să pornesc singură la drum pentru prima oară, nu m-am simţit prea în largul meu, mai cu seamă că în periplul dinainte era s-o dăm în bară. Atunci am găsit nişte grinzi de fier ruginite la marginea

drumului, aşa că ne-am apucat să le încărcăm în camionetă, apoi ne-am văzut mai departe de drum. Ajunşi, însă, prin oraş, una dintre grinzi a acroşat un zid scoţând un zgomot înfiorător. S-au aprins câteva lumini în casele din preajmă, dar tata a reuşit în ultimul moment s-o cotească pe un drum lăturalnic, unde am izbutit să ne ascundem în spatele unui tufiş, astfel încât nimeni n-a apucat să ne vadă. În ziua următoare, am cărat grinzile în holul de la etaj. Acolo nu încurcau pe nimeni, atâta vreme cât aveai puţină grijă să nu te loveşti la degetele de la picioare când treceai pe lângă ele.

Am mai fost o dată cât pe-aci să fim prinşi în timpul uneia dintre micile noastre călătorii, de data aceea din vina mea. Atunci am călcat direct pe un capac de roată pe când ne aflam în garajul instalatorului. N-am avut de ales decât să mă ascund repede într-un colţ ferit, ţinându-mi respiraţia şi trăgând cu urechea la paşii instalatorului care se grăbea să coboare şi să deschidă uşa garajului. Dacă n-ar fi fost pisica care a ţâşnit din garaj în clipa aceea, cu siguranţă că instalatorul ar fi aprins lumina şi m-ar fi văzut. Aşa, s-a înfuriat pe biata pisică şi i-a şuierat printre dinţi:

— Fir-ar să fie, tu făceai atâta zgomot? Treci încoace!

Când am ieşit din garaj, l-am găsit pe tata mut de uimire. Se ascunsese în spatele garajului în tot timpul ăsta, aşa că auzise fiecare cuvânt, doar că nici prin cap nu-i trecuse că în toată povestea asta apăruse vreo pisică.

Destul de curând, însă, am început să-mi dau seama că nu-i aşa de rău s-o pornesc la drum de una singură. Eram mai mică şi mai rapidă şi, în plus, învăţasem şi să mă furişez fără să fac nici cel mai mic zgomot. Mergeam sau alergam, pentru că nu ajunsesem încă la vârsta la care m-aş fi putut urca singură la volanul camionetei noastre şi nici nu mă dădeam în vânt după mersul pe bicicletă. În plus, vedeam mult mai bine decât tata în întuneric.

— Tu trebuie să fii ca o bufniţă, îmi spunea tata deseori, deşi nu puteam nici să zbor şi nici să întorc capul de tot, asta în ciuda faptului că exersasem vreme îndelungată până să-mi dau seama că nu o să dobândesc vreodată asemenea abilităţi.

Carl a încercat şi el, desigur, dar cu ceva mai mult succes.

Mama nu vorbea mult. De fapt, nu cred că-i plăceau prea tare micile noastre călătorii nocturne, dar se bucura de prada pe care o aduceam cu noi de fiecare dată, mai ales de bunătăţile de la bucătăria hanului.

Unele dintre primele noastre amintiri din viaţa pe Cap sunt legate de răşină, de mirosul ei înţepător care îmi gâdila nasul, de senzaţia lipicioasă din

palmă şi de vocea serioasă a tatălui meu povestindu-mi despre această sevă care clocotea în inima trunchiurilor de copac. După spusele lui, răşina era un compus miraculos, doar proteja copacii împotriva dăunătorilor, având însă şi proprietăţi tămăduitoare, vindecând răni şi chiar conservând pentru veşnicie trupurile micilor animale moarte. Şi îmi mai amintesc şi imaginea unei furnici care urca pe scoarţa copacului, ocolind dâra aurie lăsată de stropii de răşină şi dispărând brusc în tenebrele scoarţei, doar pentru a reveni la suprafaţă câteva clipe mai târziu, continuându-şi drumul în sus, tot mai sus.

Apoi îmi mai amintesc cum le şopteam copacilor însângeraţi că rănile lor aveau să se vindece, pentru că răşina era leacul lor salvator. Copacii erau prietenii mei.

Iar furnicile erau cunoştinţele noastre comune, acele mici vietăţi cutezătoare, mereu prezente, mereu hotărâte să-şi continue drumul urcând sau coborând pe trunchiurile copacilor, străbătând desişurile ierbii, curtea, bucătăria, intrând în dulapuri, descoperind borcanele cu miere, traversând sufrageria, pentru a se întoarce în final la muşuroiul pe care îl părăsiseră. Uneori transportau hrană sau vreun rest ce li se putea părea util – iar din când în când, chiar şi trupul vreunei alte furnici moarte.

Nu ştiu dacă am putea numi pădure pâlcul de copaci din spatele casei noastre. Până la urmă, cine ştie exact de câţi copaci e nevoie pentru a putea vorbi despre o pădure în toată regula? Totuşi, pentru mine şi Carl era o pădure adevărată, ba chiar mai mult – era o lume nesfârşită de miresme şi zgomote şi viaţă, asemenea unui tărâm îndepărtat ce ni se deschidea prin cântecul ciocârliilor, pajiştile împânzite de iarbă neagră şi perişori risipiţi în nisipul care, la rândul său, se pierdea printre valurile ce deveneau o mare infinită.

Mi-a luat însă ceva timp până să pot privi dincolo de pâlcul de copaci, înspre pajişti şi mare. La început nu exista decât *copacul,* acel copac însângerat şi furnica cea înţeleaptă care ştia să ocolească seva aurie care ar fi înecat-o.

Abia mai târziu am început să observ şi ceilalţi copaci, mai ales brazii cu ramurile lor încărcate, aplecate înspre pământ, de parcă ar fi încercat să asculte şoaptele din adâncuri. Brazii mi s-au părut dintotdeauna deosebit de trişti şi cu toate că unii ajungeau să fie neînchipuit de înalţi, crengile lor rămâneau împovărate de dorul locului din care crescuseră. Lucrurile nu stăteau deloc aşa când venea vorba de pini, ei erau denşi şi puternici, cu acele lor burzuluite şi conurile gata să plesnească, iar adesea îmi dădeau impresia

că nici nu se sinchisesc de ce se petrecea pe pământ. Sunt sigură că pinii priveau numai spre cer şi, dacă ar fi găsit vreo modalitate de a se desprinde de pământ, şi-ar fi luat cu mare bucurie zborul spre văzduh. Îmi place să cred că s-ar fi întors, până la urmă. Aparţineau şi ei Capului, la fel ca mine.

Mai erau apoi copacii cu frunze căzătoare. Se ascundeau printre conifere cu trunchiurile lor gri, zvelte, ce se terminau în bogate ghirlande de frunze verzi – mici inimi învăluitoare ce vibrau melodic la fiecare adiere de vânt. Iubeam atât de mult foşnetul acela, încât aveam obiceiul de a mă întinde la rădăcina copacilor, în aşteptarea adierilor trecătoare. Îmi amintesc şi acum atât de limpede spaima pe care am simţit-o când, brusc, într-o zi, frunzele au început să cadă, răpuse de primul suspin al toamnei, risipindu-se pe pământ de jur-împrejurul meu. Eram împresurată de o mare întreagă de inimi rătăcite. Am încercat să le aşez înapoi pe crengi (pe crengile cele mai joase, încă eram destul de mică), dar eforturile mele deşarte n-au izbutit decât să desprindă şi mai multe frunze din tecile lor fragile. Nu mai înţelegeam nimic. L-am strigat pe tata, iar el mi-a explicat cum stăteau lucrurile.

Încă de pe atunci pădurea a început să fie cel mai sigur loc din lume, pentru mine. Am înţeles că plecarea însemna şi reîntoarcere, că nuanţele prind viaţă şi se sting lăsând loc altora, verdele crud devine verde vechi, care se transformă în roşu aprins, devenind pe urmă galben auriu, care mai apoi lasă loc negrului cel mai tenebros, pentru ca într-un final să devină mulci, acea hrană de care avea nevoie pământul pentru a putea împinge din nou viaţa din adâncuri spre lumină. Am mai înţeles şi că întunericul ascunde, de fapt, lumina şi că inimile, odată oprite, pot învăţa să bată din nou.

Încă şi astăzi mai nutresc convingerea că tatăl meu n-a fost niciunde mai fericit decât acolo, în mijlocul naturii. Acolo putea să respire aer curat. N-am mai respirat niciodată atât aer proaspăt şi nici n-am mai avut parte de atâta lumină ca pe atunci, şi sunt sigură că soarele strălucea şi în sufletul lui la fel cum strălucea şi în al meu, pe vremea când stăteam întinşi pe burtă în inima pădurii, privind la păsările care ciripeau deasupra capetelor noastre, în coroanele bogate ale copacilor. Cunoşteam fiecare pasăre după cântecul ei, încă de dinainte ca mama să fi apucat să mă înveţe literele alfabetului, şi nici atunci nu voiam în ruptul capului să închei alfabetul cu litera „å”, care e ultima literă a alfabetului, ci mă încăpăţânam să-l termin cu litera „ø”,[{1}] care e un cuvânt şi se întâmpla să însemne chiar „insulă”. Iar insula era singurul loc unde mi-aş fi dorit să rămân.

Uneori mă întreb dacă nu cumva aerul acela curat şi toată lumina aceea l-

au ţinut pe tata în viaţă mult mai târziu. Oare şi ele pot fi ascunse în interiorul nostru şi folosite doar la nevoie, aşa cum facem şi cu amintirile – sau cu pâinea crocantă şi biscuiţii din cămară sau cu umbrelele şi capacele pentru roţi şi gramofoanele vechi din bucătărie, sau cu furtunurile şi plasele şi conservele cu mâncare din baie sau cu sulurile de ţesături, grinzile de fier, canistrele de fertilizant şi benzină, ziarele şi covoarele din hol sau cu diferitele piese de motor, saltelele cu arcuri şi bicicletele, teatrele de păpuşi şi viorile, sau cu furajele pentru păsări din camera de zi şi prosoapele şi acvariile şi maşinile de cusut şi lumânările şi lăzile ticsite de cărţi şi cutii cu fursecuri din dormitor şi cu capul împăiat de elan din camera de alături sau cu casetele audio, plăpumile, absorbantele de umiditate, tăvile şi sacii cu sare, cutiile cu vopsea şi ligheanele şi ursuleţii de pluş şi copilaşul din containerul vechi?

☆

Bine, îmi dau şi eu seama cât de ciudat sună înşirate astfel, dar asta e realitatea. Nu eram o familie ca oricare alta, iar lucrul acesta aveam să-l aflu şi eu pe parcurs. Tata, mai ales, nu era *în niciun caz* ca toţi ceilalţi. Iar mama ştia poate cel mai bine asta. În curând mă voi apuca să citesc scrisorile pe care ea le-a scris anume pentru mine. Le-am găsit ascunse într-un dosar subţire de culoare verde pe coperta căruia scria *Pentru Liv.*

N-aş putea să le citesc pe toate deodată. Mă chinuie gândul că le-aş termina, aşa că o să le citesc doar una câte una. Oricum, aici, timpul îmi prisoseşte.

Dragă Liv

Pun scrisoarea asta prima. Pe celelalte le poţi citi în ce ordine doreşti. Nici nu sunt sigură că există vreo ordine. Dar vreau s-o citeşti pe asta prima.

N-am avut niciodată curajul să-ţi povestesc tot ce mi-aş fi dorit şi, pe măsură ce vocea mea a dispărut, am pierdut şi posibilitatea de a-ţi putea vorbi. Dar pot să scriu iar tu poţi să citeşti – de asta am avut eu grijă – şi într-o bună zi poate că o să citeşti gândurile pe care urmează să le înşir aici. Poate. Nu ştiu dacă pot să sper. Dar, dacă va veni ziua aceea, sper că vei fi îndeajuns de mare ca să înţelegi.

Ţi-am scris deja câteva scrisori mai lungi, dar şi unele mai scurte. Şi câteva notiţe, gânduri de moment. Nu ştiu câte scrisori o să fie până la sfârşit. Şi nici sfârşitul nu ştiu care va fi.

O să ascund dosarul ăsta de tatăl tău, cred că e mai bine. Dacă-l strecor între cadrul patului şi saltea şi-l acopăr cu pătura n-o să-l vadă nimeni, iar aşa o să-mi fie mereu la îndemână când vreau să-ţi scriu ceva.

Îmi e tot mai greu să ajung la ele. Abia mai pot să mă întorc de pe o parte pe alta. Orice mişcare îmi provoacă dureri în tot corpul.

Poate vei avea puterea să ierţi înşiruirea fără noimă a gândurilor mele. Dar ştiu că te pricepi să navighezi prin haos, aşa că poate înţelegi deja ce vreau să-ţi spun. Poate că o să-l înţelegi şi pe tatăl tău.

Trebuie să ştii că îl iubesc. Trebuie să mai ştii şi că într-o zi s-ar putea să mă ucidă. Dacă o va face, eu o să înţeleg asta, Liv. Dar oare tu o să înţelegi?

Cu toată dragostea,
Mama

P.S. Nu ştiu dacă viaţa noastră este o aventură sau mai degrabă o poveste de groază. Poate puţin din fiecare. Eu sper, totuşi, ca tu să poţi trăi din plin aventura.

POVESTEA LUI JENS HORDER

Pe vremuri Jens Horder era considerat cel mai arătos bărbat de pe insulă, dar cu trecerea timpului devenise tot mai greu de înţeles de ce. Iar asta nu doar din pricină că părul şi barba îi crescuseră sălbatic şi dezordonat, ci şi pentru că, în cele din urmă, era tot mai greu să-l vezi pur şi simplu, nu doar din cauza bărbii, ci şi a lucrurilor îngrămădite în jurul lui.

Locuitorii insulei îl cunoşteau pe Jens dintotdeauna, în sensul că ştiau cine este. Îl vedeau trecând prin Korsted în camioneta lui veche. Cei mai în vârstă ştiau că e vorba despre aceeaşi camionetă pe care o condusese tatăl lui şi care de regulă era ticsită de piese de mobilier restaurate sau brazi de Crăciun pregătiţi pentru vânzare. Jens era nelipsit din aceste mici călătorii. Chipul său de copil răsărea fericit şi îmbujorat printre grămezile de lemn şi brazi, fără să vestească în vreun fel furia sălbatică a bărbii şi nebunia de mai apoi.

☆

Totul începuse atât de promiţător. Jens Horder fusese un copil iubit, la fel de iubit ca şi fratele său Mogens, şi din multe puncte de vedere cei doi avuseseră parte de o copilărie încântătoare în casa părintească de pe Cap. Erau cei mai buni prieteni, insula întreagă era locul lor de joacă, iar pe măsură ce tatăl le arătă cum să-l ajute în atelier insula deveni şi locul lor de muncă, ajungând să petreacă ore bune în atelierul gospodăriei lor.

Tatăl lor, Silas, se pricepea la multe, dar mai cu seamă la tâmplărie. Pentru el era o chestiune de onoare să-şi dea toată silinţa la lucru, considera că fiecare copac e nepreţuit, o minune a naturii, şi îi arăta respectul cuvenit încă din clipa în care se iţea din pământ, indiferent dacă avea să sfârşească drept lemne pentru foc, scânduri, obiecte de mobilier sau pom de Crăciun uscat ori să trăiască mai mult decât el. Anumiţi copaci aleşi cu grijă deveneau sicrie frumos ornate şi astfel se întorceau în pământul din care răsăriseră odinioară.

Ambii fii moşteniră măiestria tatălui lor în ale tâmplăriei, dar acolo se opreau asemănările dintre ei.

☆

Jens era mezinul familiei. Mai mic, mai brunet şi mai chipeş, îşi spunea mama lor când băieţii se jucau afară şi ea îi urmărea cu privirea din bucătărie. Însă fratele mai mare, Mogens, era mai isteţ din toate punctele de vedere, lucru care o liniştea. Era semn bun pentru întreprinderea familiei, pentru când aveau s-o preia băieţii. Elsa Horder avea atât de multă încredere în simţul

negustoresc al fiului cel mare încât, undeva în sinea ei, era convinsă că acesta avea să prospere şi să realizeze mult mai multe decât tatăl lui.

Asta din cauză că priceperea bătrânului Silas, deşi desăvârşită când venea vorba de tâmplărie, avea limitări majore în faţa realităţilor financiare. Banii pe care îi câştiga se duceau repede pe obiecte de care nu aveau neapărată nevoie, nu pe lucrurile esenţiale de care ar fi avut nevoie afacerea lui. Era un client fidel al celor două magazine second-hand de pe insula principală şi-n plus avea talentul rar de a descoperi tocmai hambarele înţesate de vechituri de care oamenii voiau neapărat să se descotorosească. Astfel, Silas se întorcea invariabil acasă cu câte un chilipir de care era încântat nevoie mare.

Soţia lui era numai rareori de acord cu asta, dar Silas nu reuşea să se abţină. Trăia cu convingerea că lucrurile astfel procurate îi vor fi folositoare într-o bună zi, era nevoie doar de a şti cum anume trebuie privite, de a înţelege că era ceva mai mult ascuns undeva în ele. Cine ştie ce valoare tainică ar fi putut zace ascunsă în obiectele cele mai ponosite? Nu el fusese cel care reuşise să scoată unul dintre cele mai desăvârşite candelabre din cele douăsprezece potcoave vechi? În faţa unui astfel de argument, până şi Elsa se vedea nevoită să-i dea dreptate. Candelabrul era, fără doar şi poate, de o frumuseţe aparte. Reuşise chiar să vândă câteva astfel de piese unor turişti care veniseră să viziteze partea de sud a insulei principale, făcând rost de banii necesari achiziţionării altor potcoave vechi.

Măiestria lui Silas în prelucrarea lemnului nu se limita doar la tâmplărie. Bătrânul ştia cum trebuie să trateze lemnul cu mult înainte de a-l duce la rindea. Îngrijise toţi copacii de pe Cap ca şi cum le-ar fi fost tată. Cât despre proprii copii, se străduise să le arate cât mai bine iubirea pe care le-o purta şi să le împărtăşească tainele meseriei: Jens iubea pădurea cu toată inima, Mogens o iubea cu raţiune. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când un copac era tăiat, lui Jens i se punea un nod în gât, în vreme ce Mogens îi calcula deja preţul.

Silas Horder îşi iubea fiii în mod egal. Dar e posibil să-l fi iubit pe Jens puţin mai mult.

Ideea de a extinde pădurea mixtă cu o zonă mică pentru brazi de Crăciun a fost cea mai vizionară idee care i-a trecut vreodată prin minte lui Silas şi, în orice caz, cea mai profitabilă. Acum aveau brazi de Crăciun şi ramuri decorative pe care le puteau vinde locuitorilor insulei şi celor câţiva vizitatori care veneau să-şi petreacă sărbătorile de iarnă în casele de vacanţă de acolo, iar asta însemna mai multe bunătăţi pe masa de Crăciun a familiei Horder.

Însă aceste lucruri se întâmplau numai dacă Elsa reuşea să ţină de bani, înainte ca Silas să-i dea pe cine ştie ce alte prostii.

Spaţiu pentru noile conifere era mai mult decât suficient, pentru că familia Horder avea toată insula Capului numai pentru ei. Nimeni altcineva nu părea interesat să locuiască atât de departe, nici chiar înainte ca tufişurile şi copacii să înceapă să crească necontrolat, sufocând poieniţele unde odinioară păşteau animale. În schimb, localnicii vizitau bucuroşi Capul atunci când aveau nevoie să repare ceva sau doar să stea la taclale, asta în ciuda faptului că erau nevoiţi să străbată un drum destul de lung, fie cu maşina, fie pe jos, de-a lungul istmului îngust care lega Capul de insula principală. Locuitorii îl respectau pe Silas. Îi preţuiau munca şi se amuzau pe seama micilor sale ciudăţenii. Toată lumea ştia că bătrânul Silas avea obiceiul de a le vorbi copacilor, iar brazii săi de Crăciun erau tot timpul la mare căutare. Le plăcea mai ales să asculte cum îşi ia rămas-bun de la fiecare brad în parte înainte să-l vândă. Apoi îşi freca palmele îngheţate de frigul din decembrie şi se întrista puţin, în vreme ce soţia lui lua banii.

Aşadar, Silas nu era chiar un om obişnuit, dar nimeni nu se îndoia de bunătatea sufletului său, iar sicriele care ieşeau din mâinile sale erau atât de frumoase, încât era considerat un fel de privilegiu să fii îngropat în unul dintre ele.

☆

Nimeni în afară de Silas Horder şi fiul său mai mic nu ştia că sicriele sale erau şi încercate înainte de a fi încredinţate aparţinătorilor. În noaptea de după finalizarea unui sicriu, pe când Elsa şi Mogens erau cufundaţi în somnul cel mai adânc, cei doi, bătrânul Silas şi fiul său, se strecurau înapoi în atelier, unde se întindeau în sicriu, Silas dedesubt, Jens pe burta lui, înconjuraţi de întuneric şi de mirosul lemnului proaspăt lucrat.

Jens nu se simţise vreodată mai în largul său sau mai în siguranţă decât în nopţile acelea. Chiar şi mulţi ani mai târziu, când orele petrecute în sicrie se estompaseră alături de alte amintiri din copilărie, păstrase acea senzaţie. Întunericul era un prieten de încredere. O îmbrăţişare plină de iubire.

Întinşi în sicriu, cei doi pălăvrăgeau despre patronul magazinului de biciclete, sau despre brutar, sau despre oricine murise de curând şi avea să-şi doarmă somnul de veci în sicriul acela. Bătrânul Silas îi cunoştea pe mai toţi locuitorii insulei celei mari, iar dacă nu-i cunoştea personal, atunci avea cunoştinţe comune. Nu că ar fi avut vreo plăcere din a-i vorbi de rău pe alţii. El despre morţi vorbea numai de bine. Putea să povestească despre cum

brutarul se arătase mereu mărinimos cu şobolanii lui, sau cum poştaşul simţea un asemenea preaplin de iubire pentru soţia sa încât se văzuse nevoit să-şi împartă afecţiunea cu alte trei femei de pe insulă.

Silas îi povestise mezinului său şi că primarul din Korsted ascundea de ani mulţi în gospodăria lui tot felul de lucruri pe care ei aveau voie să le ia oricând doreau, dar numai dacă o făceau în linişte, ca nişte şoricei, şi nu mai vorbeau cu nimeni după aceea. Era un joculeţ amuzant pe care primarul îl juca numai cu câţiva iniţiaţi. După moartea lui, jocul fusese dus mai departe de alţi locuitori ai insulei, dar taina fusese păstrată cu aceeaşi străşnicie, aşa că Jens nu trebuia să sufle vreo vorbă nici lui Mogens, nici altcuiva. Şi în niciun caz mamei lui, căreia nu-i plăceau astfel de jocuri.

Ce se spunea în sicriu, rămânea în scriu. Asta era înţelegerea.

☆

Însă nu tot ce ajungea în sicriu rămânea pe veci acolo. În noaptea în care se furişaseră să încerce sicriul brutarului, lui Jens îi veni o idee chiar înainte de se aşeza deasupra tatălui său. Se roti şi începu să caute într-o cutie aşezată în spatele strungului.

— Ce faci, Jens? se auzi din sicriu vocea tatălui său.

— M-am gândit să-i pun şi făcăleţul înăuntru, şopti Jens cu mândrie când se întoarse. Nu crezi că o să se bucure să-l aibă cu el în sicriu, chiar dacă mânerul e crăpat?

Un zgomot înfundat răsună în încăpere când făcăleţul se lovi de fundul sicriului. Bătrânului Silas îi luă ceva timp să-i răspundă.

— Nu ştiu ce să zic, Jens. La urma urmei, l-am avut de atâta timp, Jens, şi am ajuns să ţin la făcăleţul asta. Altfel, de ce l-aş mai ţine? N-are niciun sens să îngropi un obiect în stare atât de bună, care încă se mai poate folosi. Şi apoi, aşa o să ne mai amintim din când în când de bătrânul brutar Nu, ar fi mai bine să păstrăm noi făcăleţul. Brutarului nu-i mai este de niciun folos acolo unde se duce.

— Adică în sicriu? şopti Jens.

— Mă gândeam mai degrabă după aceea.

— După aceea? Unde va merge după aceea?

— Ei, depinde de cât de bun a fost.

— Ca brutar?

— Nu, nu la asta mă refer. O să conteze mai degrabă cât de frumos s-a purtat cu oamenii pe timpul vieţii.

— O dată a aruncat în mine cu o pungă de patiserie.

— Nu mai spune!

— Chiar aşa, şi doar pentru că am pus mâna pe tocul uşii brutăriei, cel pe care i l-ai făcut tu primăvara trecută.

— Şi ai luat punga cu tine?

— Desigur.

— Bun băiat.

— Deci, unde o să ajungă?

— Greu de zis, dar asta hotărăşte natura. După ce o să i se descompună trupul, sufletul o să plece de acolo şi o să se transforme în altceva. În ceea ce merită să fie.

— Cum ar fi un fluture? Sau un fir de iarbă? O căruţă? întrebă Jens. Un porc gras?

Îi era uşor să şi-l închipuie pe brutar drept un porc gras.

— Mda, cine ştie…

— Se mai poate face brutar din nou?

— Sper că nu.

— Dar o să rămână pe insulă?

— Asta nimeni nu poate şti.

☆

Jens se gândi multă vreme la cele petrecute în sicriu în noaptea aceea. Găsea liniştitoare ideea că moartea nu înseamnă sfârşitul absolut. În acelaşi timp, nu-i pica prea bine să nu ştie ce o să devină în viaţa de apoi. Ar fi preferat să trăiască mai departe ca el însuşi. Şi cu siguranţă n-ar fi vrut să devină ţânţar. Ar fi preferat să fie o furnică decât să-şi petreacă veşnicia zburând şi înţepând oameni. Sau şi-ar fi dorit să fie un copac, care într-o zi să devină un sicriu frumos unde să se întindă cineva cu care să poată să stea de vorbă.

Meditase îndelung la moarte, dar prin minte îi trecuse un gând pe care în mod deosebit ar fi vrut să nu-l cunoască niciodată: acela că n-o să moară doar el. Şi mama lui şi Mogens aveau să moară la un moment dat. La fel şi tatăl lui. Şi indiferent ce urma să-i aştepte în viaţa de apoi, vor înceta să mai fie Mogens, mama şi tata. Gândul îl chinuise fără încetare preţ de câteva zile, aşa că începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai simplu să moară înaintea lor pentru a nu ajunge să le ducă dorul. Dar atunci poate că şi lor avea să le fie dor de el şi să se întristeze. Dar dacă ar fi devenit un copac sau un cal sau o sperietoare de ciori, oare ei ar fi observat asta? Nu-şi putea închipui ceva mai groaznic decât să fie o sperietoare de ciori pe care n-o recunoştea nimeni,

silit doar să stea acolo şi să alunge păsările. Oare putea să devină un făcăleţ? Dacă ar fi crăpat?

Toate aceste gânduri îl chinuiau îngrozitor, provocându-i nişte coşmaruri înfiorătoare în care se vedea dus la groapa de gunoi. Fusese acolo o dată cu bunicul din partea mamei ca să ducă o grămadă de obiecte stricate pe care mama lui nu voia să le mai vadă. Până se întorseseră, Silas venise şi el acasă de la pădure. A fost prima oară când copiii şi-au văzut tatăl furios. Se înroşise până în vârful urechilor de mânie pentru că îndrăzniseră să arunce lucrurile fără să-i ceară voie. O după-amiază întreagă se strădui mama lor să-l îmbuneze, iar în cele din urmă se aşezaseră pe bancă, ţinându-se de mână, în timp ce copiii lor, uşuraţi, băteau mingea în curte.

Bunicul lor muri la scurt timp după aceea. Mogens şi Jens crezură că trebuie să fie trişti, dar li se spuse că nu aveau niciun motiv, pentru că bunicul lor era bătrân şi, practic, terminase să mai fie bunic şi voia să moară. Băieţii nici nu-l cunoşteau atât de bine, pentru că locuia departe, în Sønderby, şi rareori venea pe Cap să-i viziteze, iar în puţinul timp petrecut acolo abia de scotea câteva vorbe. Aşadar, pierderea lui nu lăsase un gol de neînlocuit. Cu toate astea, Jens se întreba întruna ce şi-ar fi dorit bunicul să fie după moarte. Şi dacă asta şi devenise.

În noaptea în care sicriul bunicului fu gata, Jens izbuti în sfârşit să dea glas gândurilor care îl măcinau. Era întins comod pe burta moale a tatălui său, cuprins de braţele sale puternice şi calde. Din când în când îi simţea barba pe frunte şi, cu toate că era puţin aspră, îi plăcea senzaţia. Respirau la unison.

— Ce crezi că va fi bunicul în viaţa de apoi?

— A fost un om bun. Cred că o să devină tot ceva bun.

— Deci nu se va transforma într-un ţânţar?

— Nu, mi se pare greu de crezut.

— Atunci într-un copac?

— Da, mai degrabă într-un copac. Un pin mare şi frumos.

— Atunci trebuie să avem grijă să nu-l tăiem.

Jens simţi că tatăl său zâmbeşte după mica tresărire a bărbii pe fruntea sa.

— Orice copac poate fi tăiat atâta vreme cât îi este preţuită viaţa pe care a trăit-o. Cât despre bunicul tău, poate că nu totdeauna a luat cele mai bune decizii, dar fost un om bun şi iubitor care n-ar fi făcut rău nici unui pisoi. Aşa o să-l păstrăm în amintirile noastre.

Jens îşi vizitase de câteva ori bunicul la Sønderby. Nici prin cap nu-i trecuse că bătrânul are pisoi. Ştia doar că bunicul avea un câine mic care-l

urma peste tot şi învăţase să facă pe mortul la comandă. Totul a fost bine până într-o zi când nu se mai ridicase. De atunci încolo a fost cunoscut drept cel mai ascultător câine de pe insulă, iar bunicul lui Jens nu mai scosese o vorbă. Apoi murise şi el.

— Nu i-ar fi făcut rău nici câinelui, nu? Intenţionat, adică? întrebă Jens îngrijorat.

— Şi tu eşti un om bun, Jens. Şi nu, bunicul n-ar fi făcut rău nici măcar unei muşte. Iar acum ţi-a rămas şapca lui. Poţi s-o porţi, chiar dacă încă e puţin cam mare pentru tine. E o amintire frumoasă de la el, nu-i aşa?

Jens încuviinţă învăluit în întuneric.

— O să fiu şi eu tatăl cuiva într-o zi? întrebă Jens din senin.

— Da, aşa cred.

— Dacă voi avea un băiat, o să-l cheme Carl.

— Carl? De ce Carl?

— Pentru că poetul pe care l-am întâlnit când am fost cu bunicul la groapa de vechituri mi-a spus că îl cheamă Carl şi că are peste o sută de ani. Zice că o să trăiască până la două sute.

— Aşa a spus? tuşi Silas.

— Chiar aşa, iar dacă-i numeri cercurile de pe faţă ajungi să-i dai dreptate. Are foarte, foarte multe.

— Am înţeles. Să ştii că o să încerc să i le număr şi eu data viitoare când îl întâlnesc. Dacă o să am timp.

— Iar dacă o să am o fiică, o s-o cheme Liv, ca pe fetiţa nou-născută pe care am văzut-o ieri.

— E un nume foarte frumos, încuviinţă Silas zâmbind.

— Da.

Rămaseră o vreme întinşi, ascultând murmurul copacilor care pătrundea până la ei printr-o crăpătură a ferestrei. Odată cu sunetul venea şi o mireasmă de brad şi muşchi umed care se contopea cu mirosul de lemn al sicriului. În scurt timp avea să li se alăture şi caprifoiul.

Apoi bătrânul Silas se mişcă puţin.

— Bun, cred că putem spune că sicriul e gata pentru bunicul tău. E momentul să ne întoarcem în paturile noastre. Ai grijă să nu-l trezeşti pe fratele tău când te strecori înăuntru.

— Doar ştii că *niciodată* nu s-a întâmplat să-l trezesc.

— Ai dreptate. Mogens doarme buştean toată noaptea.

În noaptea aceea Jens nu izbuti să pună geană pe geană. Se gândea. Dacă

buştenii erau, de fapt, oameni care dormeau, prea obosiţi să devină altceva?

Înmormântarea se desfăşurase bine, le povesti Elsa Horder când se întoarse de la biserica din Korsted. Mogens şi Jens rămăseseră acasă, pe Cap, cu tatăl lor. Poate că lui Silas îi plăceau sicriele, dar nu suporta înmormântările şi nici nu-i plăcea ca băieţii să plece de acasă. Era şi aşa destul de rău că trebuiau să meargă la şcoală în loc să-l ajute la munca din atelier, din pădure sau cu animalele. Ar fi avut destule de făcut. În plus, Silas nu avea mare încredere în cunoştinţele pe care le căpătau fiii lui la şcoală. Uneori nu înţelegea nicio iotă din ce-i spunea Mogens. Cum adică „rădăcini *pătrate”?*

În schimb, nu mică îi era mândria să vadă că ambii copii moşteniseră harul tâmplăriei, mai ales Mogens. Jens, însă, avea ceva aparte, ceva ce Silas nu putea descrie în cuvinte dar care îi plăcea enorm. Prima cufundare în sicriu se petrecuse mai mult din întâmplare. Voia doar să-i arate băiatului bucuria de a se lăsa cuprins de frumuseţea lemnului şi a meşteşugului pe care, într-o bună zi, avea să-l stăpânească şi el pe deplin. Să-l lase să observe contururile, proporţiile şi să simtă mireasma lemnului. Şi să-i spună despre cum copacul încă trăia şi lucra în jurul trupurilor neînsufleţite. Apoi, voia să-i arate că viaţa copacului nu se sfârşise la tăiere, ci că arborele era încă viu, mustind de putere în jurul trupului lipsit de viaţă pe care îl împresura. Iată nişte lucruri care pe profesorul de la şcoală nu-l interesau!

Nu intenţionase ca aceste cufundări ale lor să se transforme într-un obicei, dar stând acolo în taină, ţinându-şi mezinul în braţe şi ascultându-i gândurile şi destăinuirile şi întrebările, viaţa lui căpăta un sens care înainte îi lipsise.

Pe Silas nu-l interesa părerea altcuiva despre asta. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că un asemenea ritual ar fi putut părea puţin bizar văzut prin ochii altcuiva. Nu-l interesa decât ca spaţiul lor intim şi sigur să reziste cât mai mult cu putinţă.

Jens avea mare grijă să nu-i povestească fratelui său mai mare despre descoperirile importante făcute în sicriu. Cu toate astea, o întrebare nu-i dădea nicicum pace.

— Mogens, tu ce vrei să te faci?

— Când voi fi mare? Inventator. Da, inventator, cu siguranţă!

— Bine dar, după, când *o să mori?* Ce vrei să fii?

Mogens îl privi mirat o clipă.

— Păi tocmai asta e. N-o să mor. O să inventez ceva care o să mă ţină în viaţă şi o să-mi aducă şi mulţi bani, ca să am cu ce să trăiesc. Dar n-ai voie să

spui nimănui. Promit să te ţin şi pe tine în viaţă.

Aşadar, Jens se văzu împovărat cu încă o taină pe care n-avea voie s-o dezvăluie nimănui.

☆

Într-o noapte de toamnă, Jens şi Mogens stăteau de veghe în camera lor, ascultând vântul care smulgea ţiglele de pe acoperiş şi dobora orice i-ar fi stat în cale. Era un vânt nordic care suflase de ceva timp şi culmina acum într-o furtună nebună. Uşa grajdului scârţâia din balamale până când fu deschisă cu un bufnet de o rafală puternică, într-o cacofonie de nechezături, mugete şi răgete. La scurt timp după aceea auziră o altă uşă trântindu-se şi apoi răsună vocea tatălui lor, care încerca să liniştească animalele. Se mai auzeau şi alte zgomote. Ceva cădea de pe acoperiş. Să fi fost girueta? Ceva ce se rostogoli pe pietriş şi se lovi de un alt obiect. Mogens ghici că trebuie să fi fost un butoi care se lovise de pompă, apoi încercă să-l liniştească pe Jens, spunându-i că ar fi fost mult mai rău dacă furtuna i-ar fi lovit dinspre sud sau vest. Când vântul bătea din nord, ca în noaptea aceea, greul îl suporta pădurea. În plus, copacii erau suficient de departe încât, dacă ar fi căzut, să nu dărâme casa, aşa că Jens n-avea niciun motiv de îngrijorare.

Dar Jens nu se linişti. Dimpotrivă, se îngrozi la gândul că sărmanii copaci îşi dădeau viaţa ca să-i apere lui casa. Un zgomot puternic ca o ruptură urmat de o bufnitură care părea să vină din direcţia pădurii îi puse un nod în gât. Se lipi cât putu de tare de Mogens, care îl cuprinse într-o îmbrăţişare călduroasă, în timp ce visa să inventeze un sistem de protecţie împotriva furtunilor pe care să-l monteze în sud şi să extindă atelierul tatălui său înspre vest.

În dimineaţa următoare îl însoţiră pe tatăl lor la inspectarea casei şi a anexelor, în căutarea daunelor produse de furtună. Clădirile nu suferiseră stricăciuni prea mari, dar nenumărate obiecte fuseseră împrăştiate pretutindeni. Le trebui ceva timp să le strângă şi să le orânduiască în grămezi de-a lungul pereţilor, unde fuseseră aşezate şi înainte. Animalele se liniştiseră demult, iar acum rumegau fără griji în modestele lor culcuşuri.

Apoi intrară în pădure să vadă care copaci căzuseră pradă mâniei vântului. Străbătură mai întâi porţiunea cu brazi de Crăciun, care rezistaseră neaşteptat de bine, apoi urmară cărarea şerpuită care îi purtă în pădurea mixtă, unde găsiră câţiva molizi care zăceau în ceaţă asemenea unor soldaţi căzuţi la datorie. Doi dintre ei sfâşiaseră bucăţi întregi din solul pădurii, iar acum părea că din gaura căscată se ridica un scut gros de pământ şi rădăcini. Jens se apropie cu grijă de una dintre ele şi privi lumea subterană care se deschisese

în faţa lui: rădăcini de toate formele şi mărimile se iţeau din pereţii găurii în toate direcţiile, asemenea unor tentacule, unele dintre ele rupte violent, altele smulse sub forma unor fâşii subţiri, însetate. Pe fundul gropii, rădăcinile cele mai încăpăţânate erau ancorate încă în pământ, iar deasupra o pătură de muşchi atârna peste margine, ca o cascadă care se răzgândise la jumătatea drumului. Nimic nu mai rămăsese din ordinea naturală obişnuită şi din armonia tăcută a pământului pădurii, dar în acelaşi timp haosul nefamiliar îl atrăgea pe Jens, dându-i fiori plăcuţi.

În curând simţi două mâini cunoscute pe umeri.

— Să-l lăsăm în pace, şopti bătrânul Silas. Pun pariu că o vulpe o să-şi facă vizuina aici. Copacul ăsta era tare bătrân. Poate că era gata să moară.

Jens încuviinţă. Mogens începu să măsoare copacul.

Băieţii îşi urmară tatăl pe cărarea îngustă care unduia printre brazi, pini, stejari şi mesteceni, şi de fiecare dată când Silas se apleca să treacă pe sub o creangă Jens făcea întocmai, cu toate că trebuiau să mai treacă nişte ani până să fie în pericol să se lovească de ea. Simţi un gol în stomac când trecură pe lângă brazii cei înalţi, înaintând înspre nord. Băieţilor le era interzis să meargă mai departe de aceşti copaci când erau singuri în pădure, iar Jens nu îndrăznise niciodată să nesocotească spusele tatălui său. Privea cu teamă, dar şi cu fascinaţie, la întinderea pădurii de pini încovoiaţi care luau acum locul molizilor. Crengile parcă se întindeau spre el şi nu-şi dădea seama dacă pentru a-l îmbrăţişa sau a-l sugruma. S-ar fi zis că bătrânul Silas intuise temerile fiului său mai mic, pentru că se opri o clipă şi puse mâna pe una dintre crengile lungi şi contorsionate care se întindea până aproape la jumătatea cărării.

— Priveşte, Jens. Pinii aceştia noduroşi seamănă cu nişte troli, dar sunt nişte copaci prietenoşi, bucuroşi să te salute.

Jens încuviinţă cu bucurie, aşezând la rândul lui mâna pe creanga încovoiată şi salutând politicos trunchiul.

Cărarea cotea şi brusc spaţiul dintre copaci devenea semnificativ mai mare. Pâcla albă care se aşternuse peste pădure se retrăsese uşor spre sud. În clipa aceea, rândurile de copaci-trol se sfârşiră complet, lăsând loc soarelui de după-amiază care lumina solul pădurii, scoţând la iveală o multitudine de forme de viaţă: cărăbuşi lucioşi care îşi croiau anevoie drum prin moviliţele umede de iarbă, insecte de tot felul care dansau în aer printre trunchiurile copacilor, forfota neîncetată a chiţcanilor printre firele de iarbă. Un iepuraş

ţâşni repede pe lângă ei ca şi cum şi-ar fi pus în gând să prindă din urmă ceaţa, iar din adăpostul pânzei sale argintii, un păianjen sări să-şi înhaţe prada, parcă fără să simtă sau să ştie de greutatea crucii pe care o purta pe spate.

Jens îşi ţinu respiraţia când trecură de ultimii copaci, ieşind într-o porţiune deschisă care separa pădurea de mare. De aici trebuia să înceapă restul lumii, acea lume mare şi misterioasă pe care o cunoştea doar din descrierile tatălui şi ale fratelui său mai mare sau din propriile vise.

— Uite ce înflorită e iarba neagră, le arătă Silas. Şi ce parfum are…

Îl auziră apoi trăgând aer adânc pe nas. Jens făcu întocmai, privind în acelaşi timp covorul mov care se întindea înaintea lor. Miresmele erau noi, captivante: aroma proaspătă şi sărată a mării se contopea cu parfumul ierbii negre şi al ierbii proaspete. Jens nu-şi putea închipui un loc mai liniştitor nicăieri în lume. Aici şi-ar fi dorit să stea şi să povestească cu tatăl lui, în cea mai mare taină, ferit de toată lumea.

— Ia priviţi acolo… este *muşcatul-dracului*, arătă Silas spre nişte flori rotunde, albastre, care se legănau în vârful unor tulpini lungi, pierdute printre iarba neagră şi iarba proaspătă.

— Muşcatul-dracului?

Jens nu ştia prea multe despre diavol, dar auzise de la soţia preotului că ar fi locuit în casa poştaşului. Judecând după tonul vocii sale, situaţia nu era deloc îmbucurătoare, iar Jens spera din tot sufletul ca acest diavol să ajungă pe mâna lor în atelierul de reparaţii, pentru a-l putea vedea cu ochii lui.

— Da, iar la vară o să vă arăt toate florile care cresc aici. Una dintre ele se numeşte *talpa gâştei.…*

Asta era altceva. Gâşte erau destule pe insulă, cel puţin după spusele lui Mogens, deşi Jens nu înţelegea încă foarte bine cum anume ajungeau fetele să fie gâşte. Să fi fost pentru că îşi petreceau mai tot timpul sporovăind în cârduri?

— Şi *Lacrima Maicii Domnului…*

Jens îşi privi tatăl plin de uimire.

— Cum adică, Maica Domnului locuieşte aici?

Auzise despre Maica Domnului la şcoală, ştia că avea un măgar şi că era căsătorită cu un tâmplar. Cam asta era tot ce-şi putea aminti, dar era suficient încât să-i dăruiască întreaga simpatie.

Silas zâmbi.

— Din câte ştiu eu, nu, dar dacă ar vrea să locuiască aici, cu siguranţă ar fi mult mai fericită, spuse Silas făcându-i cu ochiul lui Jens, care nu înţelese ce voia să spună şi crezu mai degrabă că îi intrase ceva în ochi.

Mogens nu-i asculta. Se legăna de pe un picior pe altul, nerăbdător să ajungă cât mai aproape de mare. Aşa că atunci când bătrânul Silas îi îndemnă să tropăie prin poieniţă pentru a speria viperele care s-ar fi putut ascunde printre firele de iarbă neagră, nerăbdarea lui Mogens se transformă în extaz, căci putu să ţâşnească drept înainte. Jens rămase undeva între tatăl şi fratele lui. Alături de ţânţari, viperele erau singurele animale pe care nu le putea suporta.

— Haide, Jens, haide! strigă plin de bucurie Mogens în vreme ce alerga pe plajă, oprindu-se în locul în care valurile urcaseră cel mai sus pe nisip, desenând o linie pe ţărm.

Se lăsă în genunchi în pantalonii săi scurţi, aşteptând sosirea următorului val. În clipa următoare, apa se întoarse strecurându-se fericită pe sub mâinile, genunchii şi vârfurile păpucilor săi, aşa încât Mogens se afundă puţin în nisip, udându-se mai tare decât se aşteptase. Băiatul zâmbi încântat.

Jens rămase printre hăţişurile de iarbă neagră, care îi gâdilau picioarele cu nişte înţepături mici, ca de ac, pe deasupra ciorapilor până la genunchi. Dar abia dacă simţea. Se uita la fratele lui şi la mare.

☆

Când marea urca peste nisipul plajei, semăna mai degrabă cu o limbă subţire şi lucioasă, absolut inofensivă. Limba de apă se apropia uşor de genunchii lui Mogens, atingându-i ca o pisică în căutarea unei mângâieri, după care se retrăgea liniştită. Jens se gândi atunci că marea era prietenoasă. Fără să fi avut vreun motiv anume, până în clipa aceea îşi închipuise că marea din locurile acelea ar fi fost înspăimântătoare. Acum, însă, se convinse o dată pentru totdeauna, că nordul nu-i era în niciun fel potrivnic.

Pe când se afla în camioneta tatălui său, străbătând drumul pietruit dintre Cap şi insula principală văzuse de multe ori întinderea albastră a mării. I se păruse, atunci, o întindere sticloasă, ce înconjura Gâtul din ambele direcţii. O mai zărise în spatele colinelor din apropierea Korsted-ului sau când mergeau să le aducă locuitorilor de pe insulă obiectele de mobilier proaspăt restaurate. Jens ştia că marea se afla mereu acolo, cu albastrul şi tumultul său perpetuu, dar cu toate acestea, nu se gândise vreodată să se atingă de ea. Jens nu şi-ar fi scos niciodată pantofii şi ciorapii şi nici n-ar fi păşit printre valuri, ca să-i simtă vioiciunea cu care i s-ar fi strecurat printre picioare, trăgând cu sine o

parte din nisipul de sub călcâiele sale. N-ar fi îngenuncheat niciodată pe mal, în faţa mării, lăsând-o să i se prelingă printre degete – rece, fină, de neoprit.

Niciodată, până atunci.

☆

În vreme ce băieţii se jucau pe malul mării, observară cum tatăl lor se oprise să cerceteze cu mare atenţie un brâu de alge şi pietriş ce se întindea dantelat de-a lungul plajei, acolo unde malul începea să coboare înspre mare, iar apa şi nisipul se împreunau necontenit. Silas făcea paşi mici, ţinând mâinile la spate şi înclinându-se din când în când înainte. Uneori se oprea brusc, răscolind aglomerările de pietricele, după care îşi relua drumul, iscodind pe îndelete plaja.

— Poate caută pepite, şopti Mogens.

— Sau poate îl caută pe bunicul, se gândi Jens.

De fapt, Silas căuta chihlimbar şi până la urmă găsi ceea ce căuta. Băieţii sorbiră din priviri mica bobiţă arămie din mâna tatălui lor. Silas le explică modul în care puteau deosebi chihlimbarul de pietrele obişnuite şi îi îndemnă să-l muşte cu grijă.

— E la fel de preţios ca aurul? îl întrebă Mogens.

— Bucăţile mari de chilimbar pot fi destul de valoroase, căci chilimbarul se foloseşte şi la fabricarea anumitor bijuterii, dar nu este la fel de preţios ca aurul.

— Dar atunci *ce* e? De unde vine? întrebă pe nerăsuflate Jens.

— O să vă arăt imediat, îi răspunse Silas zâmbind, dar mai întâi vreau să mai vedeţi ceva, continuă el, îndesându-şi mâna în buzunar, de unde scoase încă o bobiţă aurie; aceasta era puţin mai mare.

— Într-un fel, chilimbarul chiar e mai preţios decât aurul, căci uite ce se poate ascunde în interiorul său.

— Seamănă cu… o furnică, şopti Jens.

— Întocmai. Iar ceea ce e cu adevărat interesant e faptul că furnica asta e foarte, foarte bătrână. S-au găsit bucăţi de chihlimbar în interiorul cărora se aflau animale care trăiseră cu milioane de ani în urmă.

— S-au găsit şi animale mai mari?

— Nu, doar animale mici, din câte îmi amintesc. Dar gândiţi-vă că în chihlimbar pot fi conservate întru totul. Nu vi se pare absolut fantastic?

Băieţii încuviinţară deodată, fără să-şi dezlipească ochii de la furnica prinsă în bobiţa de chihlimbar. Privindu-şi apoi tatăl cu ochii mari, Jens întrebă brusc:

— Dar oameni? Oameni mai mici… copii… Au fost găsiţi şi copii din vremuri străvechi în bucăţi de chihlimbar?

Silas clătină din cap, fără să dea atenţie chicotelilor lui Mogens:

— N-am auzit nicăieri de una ca asta, răspunse el scărpinându-se în barbă, aşa cum obişnuia să facă de fiecare dată când îi trecea prin minte o idee mai interesantă. Dar cine ştie…

Mogens tăcu pe dată.

— Cu mult timp în urmă… începu Silas. Nu, mai bine veniţi cu mine şi veţi vedea cu ochii voştri.

Silas nu mai rosti niciun cuvânt în timp ce îşi conduse fiii prin poieniţa prin care trecuseră şi înainte şi care ducea înapoi în pădure. Era puţin mai răcoare, deşi soarele încă se afla sus pe cer, undeva în partea de apus, trimiţând raze lungi printre trunchiurile brazilor înalţi.

— Trebuie să găsim un copac rănit, spuse el părăsind cărarea şi pătrunzând printre desişurile de brazi. Încercaţi să găsiţi un copac cu scoarţa sfâşiată.

— AICI! strigă Mogens, găsind unul numaidecât, cu un entuziasm de parcă ar fi găsit o mină de aur.

Mogens găsise copacul perfect, iar Silas Horder ştia asta foarte bine, căci nimeni altcineva nu cunoştea copacii aceia mai bine decât el. Ştia dinainte că bradul acela avea o zgârietură în scoarţă exact la înălţimea potrivită ca s-o zărească un copil cât Mogens.

— Perfect, spuse el. Priviţi-l cu atenţie. Vedeţi stropii aceia aurii? Sunt o sevă care curge în trunchiurile copacilor. Când scoarţa e rănită, seva se prelinge din interiorul rănii şi se încheagă. Aşa, copacul să vindecă şi dăunătorii nu se pot apropia de el. Atingeţi-o. E lipicioasă. Acum mirosiţi-o.

— Miroase urât, zise Mogens.

— Mie mi se pare că miroase bine, spuse Jens.

— Aşa, deci, ţie ţi se pare că miroase bine, încuviinţă prieteneşte Silas, scoţând din buzunar bobiţa de chilimbar în interiorul căreia se afla furnica. Seva asta de pe scoarţa copacilor se numeşte răşină. Iar bobiţa de chilimbar e o bucăţică foarte veche de răşină întărită, care provine dintr-un copac deosebit de bătrân…

— …în care a rămas prinsă o furnică.

— Întocmai.

— Şi cum rămâne cu copiii? întrebă Jens, care nu uitase ideea pe care tatăl

său o lăsase neterminată pe când se aflau la malul mării.

— A, da, mi-am amintit că egiptenii – un popor care a trăit cu mult timp în urmă – foloseau răşina ca să-şi îmbălsămeze morţii.

Băieţii îl priviră nedumeriţi.

— Vedeţi voi, egiptenii credeau că sufletul îşi continuă viaţa în trupurile celor morţi dacă au grijă ca trupurile lor să nu putrezească niciodată. Iar pentru asta foloseau răşina.

— Şi aşa nu mai putrezeau? întrebă Jens, care urmărise cu mare curiozitate cum se descompune un pui de vulpe, care zăcuse pe marginea drumului, puţin mai departe, înspre Gât; trupul se înnegrise şi se micşorase şi era mereu acoperit de muşte.

— Şi cum anume reuşeau să facă asta? întrebă Mogens. Ce făceau cu trupurile celor morţi, mai exact?

— E o tehnică anume, aici, răspunse Silas zâmbind. Dar, în fine… Mai întâi goleau trupurile de organele interne, plămâni, ficat, intestine, aşa cum aţi văzut că fac şi eu când tranşez un animal proaspăt tăiat.

Băieţii încuviinţară pe dată.

— Singurul organ pe care îl lăsau în interiorul corpului era inima, despre care credeau că mortul va avea nevoie şi în viaţa de apoi. Apoi curăţau restul trupului temeinic şi îl cufundau într-o baie de sare, pentru că sarea absoarbe toată umezeala iar în trupurile acestea nu trebuia să mai rămână niciun strop de apă. Umezeala le face să putrezească. Abia apoi ungeau trupul cu răşină lichidă amestecată cu multe alte uleiuri, după care îl înveleau în bandaje, cu cap cu tot.

Silas nu-şi putu stăpâni un fior de bucurie la gândul că fiii săi n-ar fi învăţat niciodată la şcoală ce le povestea el acum.

— În bandaje? repetă Jens, aproape savurând cuvântul.

— Întocmai, în fâşii dintr-un material moale, asemănător cu tifonul cu care se pansează rănile. Apoi desenau un portret al mortului pe care îl aşezau în dreptul feţei, care era învăluită complet în fâşiile de material.

— Şi ce făceau cu el după aceea? întrebă Mogens încreţindu-şi fruntea în încercarea de a înţelege procesul de la cap la coadă.

— Aşezau trupul într-un fel de sicriu pe care îl puneau într-un loc uscat, pentru a-l putea conserva cât mai bine. Şi chiar funcţiona! S-au găsit trupuri îmbălsămate vechi de câteva mii de ani.

— Şi copii?

— Cel mai probabil, trebuie să se fi găsit şi copii îmbălsămaţi.

Mogens privi bobiţa de răşină care se forma timid pe scoarţa copacului din faţa lor.

— Şi unde reuşeau să găsească atât de multă răşină? întrebă el scărpinându-se în bărbie, căci de barbă nici nu putea fi vorba încă.

— Există o tehnică prin care se poate scoate o cantitate mai mare de răşină din copaci. Poate altădată o să am timp să vă arăt cum. Acum trebuie să ne întoarcem acasă. Mama voastră ne aşteaptă la masă.

— Poftim?

Rareori îşi văzuse mama făcând ochii atât de mari şi plini de furie ca în clipa în care îi povestise ce făcuseră în ziua aceea. Mogens şi tatăl lui duceau mâncare animalelor din gospodărie în vreme ce Jens îşi ajuta mama să pună masa. Din câte reuşi să observe, mama nu părea prea încântată de poveştile lui Silas, cu atât mai puţin de cele despre copii îmbălsămaţi în răşină.

Din momentul acela, Jens deveni mult mai atent la ce spunea, dar mai ales la ce nu spunea, înţelegând undeva în interiorul său că lucrurile povestite în pădure trebuiau să rămână în pădure.

FULGERUL

Totul a fost bine, până a început să fie rău. Silas Horder a fost găsit de fiul său mai mic, care i-a târât trupul de-a lungul poieniţei, prin pădure, până în mijlocul gospodăriei, oprindu-se doar pe cărarea cu pietriş, sub arşiţa neiertătoarea a soarelui amiezii.

Tot acolo se prăbuşi şi Jens, lângă trupul tatălui său.

Nimeni nu înţelegea cum avusese băiatul putere să-şi târască tatăl pe o distanţă atât de mare. Ce-i drept, împlinise treisprezece ani, dar era încă firav şi nici pe departe la fel de înalt şi puternic ca fratele său, care era cu patru ani mai mare.

Deşi epuizat, Jens refuza să se despartă de trupul tatălui său. Strângea cu toate puterile colţurile cămăşii lui Silas şi ţipa cumplit de fiecare dată când cineva încerca să se apropie. Abia după câteva ore se lăsă purtat în casă în braţele fratelui său mai mare, şi asta numai după ce căzu pradă unui somn adânc.

Oamenii bănuiau că tâmplarul fusese lovit de trăsnet pe când hoinărea pe malul mării, pentru că atât pe spate, cât şi pe unul dintre picioare se vedeau urmele unei arsuri atât de neobişnuit de complexe, cu ramificaţii fine şi încurcate, încât arăta ca o adevărată operă de artă. Dimineaţa aceea dăduse câteva semne de furtună, dar cerurile se liniştiseră înainte să bage cineva de seamă.

Câteva zile mai târziu, Silas fu înmormântat într-un sicriu de duzină în cimitirul din Korsted. Veniră o mână de oameni tăcuţi, majoritatea locuitori ai insulei, alături de mult îndurerata sa văduvă şi de fiul cel mare.

Mezinul refuzase categoric să participe.

☆

După moartea tatălui său, Jens deveni mai tăcut ca niciodată. Când chiulea de la şcoală – lucru care se transformase foarte curând într-un obicei – hoinărea pe insula cea mare, inspectând pe ascuns toate magaziile şi depozitele care îi ieşeau în cale. Cel mai adesea se retrăgea fie în atelierul tatălui său, fie în pădure, încă înainte să se crape de ziuă. Într-un final renunţă cu totul să meargă la şcoală, ceea ce n-o îngrijoră prea tare pe Elsa Horder, având în vedere că muncea foarte mult în atelier, îngrijea toate animalele şi copacii din apropierea gospodăriei, iar asta era, până la urmă, tot ce conta.

Odată cu moartea lui Silas, Mogens, ca frate mai mare, îşi asumă pe deplin

toate responsabilităţile meseriei tatălui său. Comenzile continuau să curgă, mai ales că oamenii ştiau foarte bine că fiii nu moşteniseră doar mica întreprindere a tatălui lor, ci şi talentul care îl consacrase.

Acum, că oricine putea achiziţiona obiecte noi, tâmplarii nu mai erau la mare căutare, dar oamenii îşi doreau mai presus de toate să vină în ajutorul micii familii ajunse la ananghie. Tot din aceleaşi motive, locuitorii insulei nu se opuseră nici când Mogens începu să conducă de unul singur vechea camionetă a tatălui său fără să fi împlinit vârsta legală, mai ales că se şi descurca de minune. Iar puţin mai târziu, când Jens apăru prin oraş la volanul camionetei, transportând nişte ferestre proaspăt reparate, lucrurile păreau să fi intrat pe făgaşul firesc.

Şi astfel anii trecură unul după altul.

Elsa recunoscuse de la bun început anumite trăsături ale soţului ei în fiul mai mic, dar odată cu anii asemănarea dintre Jens şi tatăl său devenise din ce în ce mai evidentă. Gura care-ţi dădea impresia că e mereu gata să zâmbească larg avea aceeaşi formă cu a tatălui şi amintea de expresia unui ursuleţ de pluş fericit să primească orice semn de afecţiune, dar totuşi trist, pentru că nu putea oferi nimic în schimb. Jens moştenise până şi privirea tatălui său. Ochii lui aproape negri, dar calzi, aveau aceeaşi privire visătoare.

Jens, în schimb, devenise mult mai închis în sine decât Silas. Înstrăinarea şi tăcerea lui nesfârşite semănau mai mult cu o fugă şi ajunseră s-o îngrijoreze pe Elsa Horder. Şi-ar fi dorit să poată pătrunde în lumea tainică a fiului ei, aşa cum o făcuse odinioară şi tatăl, dar nu ştia cum să-i câştige încrederea ca să ajungă la uşiţa tainică a întunericului din sufletul fiului său, de a cărui profunzime aproape că se temea. La fel de mult se temea şi de ce avea să descopere dincolo de aceasta. Ceva se rupse în adâncul fiinţei fiului ei, ceva ce abia dacă se mai putea vindeca.

Moartea tatălui nu avuse acelaşi efect şi asupra lui Mogens, care cel mai probabil se hotărâse să lase în urmă dorul şi durerea ca să poată merge mai departe. Personalitatea sa era, până la urmă, complet diferită, Mogens fiind o persoană mult mai pragmatică. Visele nu-i serveau prea mult, iar dacă se gândea la vreo idee, se străduia din răsputeri s-o pună în practică. În plus, fusese înzestrat cu un simţ al ordinii care lui Jens îi era străin. Când fraţii îşi împărţiseră atelierul, fiecăruia revenindu-i câte un colţ de lucru, partea lui Mogens era mereu curată şi ordonată, în vreme ce colţul lui Jens era sufocat de haos şi dezordine.

Elsa Horder se întreba mereu cum era posibil ca fraţii să fie atât de diferiţi.

Încă de când era mic observase la Mogens acea aplecare de a construi, de a creşte şi a obţine roade. Alerga şi se juca în locurile cele mai luminoase, era plin de energie, mereu în căutarea de noi aventuri.

Jens, în schimb, nu părea să-şi dorească decât să fie lăsat în pace şi mai cu seamă să fie lăsat singur. Când muncea, se dedica trup şi suflet muncii sale, iar lumea înconjurătoare îşi pierdea cu totul din importanţă. Adesea lucra până după lăsarea întunericului, când abia dacă mai putea să-şi ducă munca la bun sfârşit.

Într-o noapte, târziu, Elsa îl găsi adormit sub strung, întins pe o pătură de rumeguş. Somnul său profund, netulburat, a cărui linişte părea întreruptă doar de mici pulsaţii ale respiraţiei, avea ceva din inocenţa copiilor. În clipa aceea, Elsa Horder realiză că fiul său mai mic era cel mai fericit om de pe pământ.

Imediat după moartea lui Silas, Elsa Horder îşi puse toată încrederea în înţelepciunea şi îndemânarea lui Mogens, care se dovedi un sprijin de nădejde şi o speranţă că vor răzbi şi în viitor. Începu să se îngrijoreze odată cu trecerea anilor, când Mogens petrecea din ce în ce mai mult timp departe de Cap. Găsea mai mereu un pretext să plece pe insulă, iar Elsa nu reuşea nicicum să înţeleagă de ce. Pleca şi se întorcea cu camioneta mereu goală, iar tentativele ei de a-l mustra îi stârniră împotrivirea şi nu făcură decât să-l îndepărteze şi mai mult.

Într-o zi, îl surprinse în timp ce se îndrepta spre camionetă, înainte de a apuca să se urce la volan. Jens era în atelier, lucrând la o comodă care ar fi avut nevoie de picioare noi, şi auzi totul.

Geamul bucătăriei se deschise brusc, cu o bufnitură.

— Mogens! Unde ai de gând să pleci din nou? Şi cu maşina goală? Mai bine rămâi şi-i dai o mână de ajutor fratelui tău în atelier. Unde te grăbeşti să pleci de fiecare dată? Precis e vreo fată la mijloc. De ce nu-ţi vezi mai bine de treburile tale? Jens spunea că aveţi de tăiat nişte lemne astăzi. Sper că n-ai de gând să-l laşi să facă toată munca de unul singur! A nu ştiu câta oară!

Jens asistase de nenumărate ori la astfel de confruntări. Cuvintele aruncate păreau mereu aceleaşi, doar că de data asta sunau cu totul diferit. Mogens se opri din mers înainte să ajungă la camionetă, după care cel mai probabil făcu cale întoarsă.

Jens ridică privirea şi ascultă.

— Mogens! se auzi vocea Elsei. Întoarce-te! Ce te-a apucat? Ce ai de gând

să faci cu bicicleta aia?

— MĂ SUFOC AICI!

Se auziră câteva salturi mici, apoi crănţănitul scos de roţile unei biciclete pe pietriş. Zgomotul deveni tot mai difuz pentru ca în cele din urmă să dispară, acoperit de cântecul liniştit al ciocârliilor. Când Jens aruncă o privire afară, în curte nu mai zări decât camioneta goală, rămasă sub soarele neiertător al amiezii.

Câteva luni mai târziu primiră un plic în care descoperiră o sumă de bani. Pe spatele plicului era scrisă litera M. Luna următoare mai veni o scrisoare şi tot aşa în fiecare lună. Elsa Horder reuşi astfel să-şi plătească toate datoriile, în vreme ce Jens îşi ducea viaţa în aceeaşi tăcere de până atunci. Nimeni nu punea vreo întrebare, nici măcar poştaşul, care cu siguranţă că avea propriile sale gânduri cu privire la văduva familiei Horder, la mezinul familiei şi la misterioasele scrisori semnate cu majuscula M.

☆

Elsa Horder începu să aibă probleme de sănătate, dureri care se încăpăţânau să nu mai treacă. Doctorul puse problemele sale pe seama „rectului”, cum spunea el. Uneori suferea de sângerări atât de puternice încât era nevoită să poarte un aparat pe sub haine, ceea ce o stânjenea îngrozitor. Îi era din ce în ce mai greu să facă treburile casnice de zi cu zi, la care ţinea în mod deosebit şi cărora îşi dedicase întreaga viaţă. Iar neputinţa îi provoca o amărăciune în suflet care, la rândul ei, ajungea să-i provoace o durere şi mai puternică.

Avea zile în care nici măcar nu reuşea să se dea jos din pat.

Era de la sine înţeles că aveau nevoie de ajutor, aşa că Elsa se hotărî să angajeze o menajeră. Atâta vreme cât Jens reuşea să câştige câţiva bănuţi reparând vechituri de tot soiul, banii n-ar fi fost o problemă. Fata putea să folosească vechea cameră a lui Mogens din spatele atelierului de tâmplărie. „Camera albă”, cum ajunse să fie numită, pentru că Mogens insistase că trebuia să fie cât mai luminoasă, dispunea de tot confortul unei mici dependinţe de sine stătătoare, având aragaz şi intrare separată din curte.

De altfel, Elsa nu avea nicio îndoială că plicurile trimise de M vor continua să-şi facă apariţia în fiecare lună. Acestea ajungeau cu o regularitate pe care învăţase s-o preţuiască, iar gândul recunoştinţei pe care ar fi fost datoare s-o poarte fiului cel mare n-o chinuia câtuşi de puţin.

O fată tânără şi destul de frumuşică se arătă interesată de oferta de lucru înaintată de Elsa Horder. Fusese de altfel şi singura candidată pentru că, de

obicei, tinerele de pe insulă îşi căutau de lucru pe continent. Majoritatea adoptaseră şi moda de acolo, cu care Elsa nu se putea împăca cu niciun chip. Şi nici nu putea înţelege cum de tot mai multe fete alegeau să renunţe să mai poarte sutien pe sub bluză. Elsa Horder nu se considera o persoană demodată, şi nici nu se împotrivea neapărat noilor pantaloni evazaţi care începeau să-şi facă apariţia pe Cap, dar peste renunţarea la sutien nu putea trece. Frivolitatea trebuia să aibă anumite limite!

De aceea, sosirea Mariei Svendsen pe insulă fu socotită mană cerească. Mai ales că fata venise îmbrăcată cumsecade, purta un sutien modest şi o pereche de pantaloni mai mult decât cuviincioşi.

Maria obişnuia să-şi lege părul într-un coc jos, la spate, ca să n-o încurce, dar părul ei lung şi luminos se revărsa în jurul gâtului şi al feţei în valuri moi. Aşa o văzu şi Jens într-o zi când, fără să vrea, lăsă ochii să-i alunece spre camera albă. Îşi feri privirea cât putu de repede, dar imaginea Mariei zâmbindu-i prin fereastră îi rămase întipărită în minte.

Uneori Maria îl vizita în atelierul de tâmplărie şi astfel ajungeau să vorbească despre vreme şi despre piesele de mobilier. Evita cu dibăcie să se plângă de mama lui de faţă cu el, dar cu toate acestea Jens înţelese că Elsa Horder putea fi foarte greu de mulţumit.

La început nu avură prea multe să-şi împărtăşească, pentru că Maria era tot atât de tăcută cum devenise şi Jens în ultimii ani. Însă tocmai undeva în adâncul acestei tăceri a lor Maria îşi găsi până la urmă curajul să spună tot mai multe. Începu prin a-i povesti despre treburile casnice sau despre ce mai avea de făcut în ziua respectivă, în vreme ce Jens o asculta cu nesaţ, preţuind fiecare amănunt.

Curând, povestirile Mariei ajunseră până dincolo de limitele Capului, şi chiar până dincolo de insulă. Îi povesti despre copilăria petrecută pe continent, despre părinţii ei harnici, despre anii de şcoală care nu-i lăsaseră amintiri prea plăcute din cauza răutăţilor la care fusese supusă, dar care nu reuşiseră totuşi să-i curme dragostea pentru scris şi învăţat orice se putea şti.

Apoi îi povesti despre toate cărţile pe care le citise şi despre toate cărţile pe care îşi dorea să le mai citească şi cum de multe ori simţea nevoia să transcrie pagini întregi doar de dragul de a o face şi cum alteori completa paginile acelea cu propriile ei închipuiri, doar de dragul fanteziei, sau cum uneori simţea nevoia să-şi aştearnă gândurile pe hârtie, doar pentru a se elibera de ele, în vreme ce alteori îşi cufunda nasul printre foi doar pentru a

adulmeca mirosul hârtiei.

Şi o dată adusă în discuţie hârtia, putu şi Jens să contribuie la perpetuarea schimbului de gânduri.

— Ştiai că hârtia se face din lemn? o întrebă el.

Cu fiecare zi care trecea, Jens se simţea din ce în ce mai fermecat de Maria. De fiecare dată când se afla în preajma ei simţea o linişte pe care n-o mai simţise în preajma nici unei alte persoane. Asta cel mai probabil şi din cauză că nu cunoscuse prea mulţi oameni de pe continent. Poate că aşa erau oamenii de acolo, gândea în sinea sa, Jens.

Îi asculta vocea luminoasă care spunea atât de puţin, dar reuşea să transmită atât de mult. Când în sfârşit începea să vorbească, o făcea cu cea mai mare uşurinţă, iar respiraţia îi era atât de profundă şi de liniştită, încât s-ar fi zis că e conştientă de fiecare gură de aer.

Nu avea cum să fie astfel, dar Jens o urmărea într-atât de aproape încât ar fi putut spune cu precizie de câte ori avea Maria nevoie să tragă aer în piept prin nările ei mici pentru a-l răspândi pretutindeni în trupul său firav. Şi, cu toate că nici măcar n-ar fi îndrăznit să-i privească direct, îi vedea sânii ridicându-se sub bluză, asemenea valurilor care se loveau încet de ţărmurile din nord, aşa cum se loviseră şi în după-masa aceea în care se plimbase pe plajă alături de tatăl şi de fratele său mai mare. Acel legănat infinit care se transforma într-o continuitate liniştitoare.

Da, exact aşa suna respiraţia Mariei şi astfel, nu de puţine ori, uita şi el să respire.

Iar buzele ei erau absolut minunate, aşa cum le vedea el, schiţau un zâmbet atât de delicat, încât n-ar fi putut fi vreodată şters de umbrele vreunei tristeţi. Jens era foarte sigur că şi atunci când Maria plângea buzele ei păstrau cel puţin o umbră din zâmbetul acela tainic, la fel cum nici caii nu-şi uitau cu totul zâmbetul în spatele zăbalei chinuitoare.

Jens sesizase o anumită forţă în delicateţea ei, o seninătate profundă pe care îi era clădită prudenţa, dar mai sesizase şi o blândeţe ce ascundea la rândul ei o putere nebănuită de care dădea dovadă atunci când muncea. O urmărise prin gospodărie cum se ocupă de rufe şi oale, cum pregăteşte lemne pentru foc sau cară saci, fără măcar să se oprească o clipă locului să-şi tragă sufletul sau să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. O văzuse îngrijind animalele de care se ocupa cu atâta naturaleţe de parcă făcuse asta dintotdeauna, sigură pe sine, fără să ezite, fermă, dar blândă în acelaşi timp, cu un glas pe care animalele îl pricepeau. Animalele ajunseră s-o iubească, iar Jens înţelegea

acest lucru ca fiind firesc.

În septembrie îi arătă pădurea, iar Maria zâmbi când câteva bobiţe de răşină se lipiră de părul lui. Îi arătă marea în martie, iar Maria zâmbi când valurile îi udară ciorapii. Îi arătă poieniţa în iunie, iar Maria îl sărută într-un hăţiş de *Lacrima Maicii Domnului.*

Dragă Liv,

Am făcut nişte alegeri pe care n-ar fi trebuit să le fac niciodată. Poate că n-ar fi trebuit să-l întâlnesc niciodată pe tatăl tău. Poate că totul ar fi fost mult mai uşor, dacă aş fi rămas pe continent sau dacă, dând ascultare insistenţelor tatălui meu, aş fi încuviinţat să devin soţia unui văr cu o promiţătoare carieră politică. Ca să salvez afacerea, spunea el. Tata avea o librărie.

Dar eram tânără, mult prea tânără. Ochii pătrunzători şi ostili ai vărului meu mă înspăimântau, iar mâinile sale erau aspre şi mari, asta în ciuda faptului că nu făcea nimic altceva decât să compună discursuri sau să scrie facturi. Mă înspăimântau prezenţa lui şi mâinile imense, deşi tata mă asigura că era o partidă bună – mai ales că făcea parte dintr-un partid puternic, care susţinea micii întreprinzători. Cu atât mai mult dacă aceştia erau membri ai familiei.

Într-adevăr, vărul meu ar fi putut fi o partidă bună, şi părea să fie foarte interesat de fiica timidă a librarului. Era un om de afaceri foarte îndrăgostit care, după moartea tatălui său bolnav, urma să moştenească o fabrică de cofraje de ouă. Cu mâinile acelea, nu cred că ar fi putut apuca vreun ou fără să-l strivească. Iar eu mă simţeam la fel de fragilă ca un ou proaspăt depus. Poate că nu-ţi vine să crezi, dar pe vremurile acelea eram şi eu la fel de zveltă ca tine.

Desigur că nu trebuia să mă simt obligată să fac ceva ce nu doream, îmi spunea tata. Dar în ochi îi puteam citi dezamăgirea pe care i-ar fi pricinuit-o refuzul meu, la fel cum în ochii mamei citeam acelaşi dezgust pe care îl resimţeam şi eu închipuindu-mă în braţele producătorului de cofraje.

Orice alegere aş fi făcut ar fi însemnat nefericirea unuia dintre ei.

Aşa că am ales nefericirea tatălui meu. În felul ăsta măcar o puteam proteja pe mama de suferinţă. La un an de la plecarea mea, am primit o scrisoare care mă anunţa că murise de pneumonie. Cel puţin nu murise de inimă rea.

Din ce-am mai auzit, fabrica de cofraje a dat faliment, dar librăria este tot acolo. La un moment dat, atunci când am avut posibilitatea să folosesc un telefon, am format numărul librăriei doar ca să mă conving că încă exista. Am tăcut chitic când tata a ridicat receptorul. Vocea lui mi s-a părut

îmbătrânită când a răspuns şi a zis: „Librăria Svendsen”.

Îmi surâdea ideea că librăria biruise cofrajele de ouă.

În primii ani după plecarea de acasă, am hoinărit dintr-un loc în altul, lucrând ca vânzătoare în tot felul de prăvălii, fără să-mi găsesc un loc doar al meu. Într-o bună zi, cineva mi-a spus că aş avea şanse să găsesc ceva de lucru pe insulă, iar când m-am urcat pe feribot, am aflat că Elsa Horder şi fiul ei Jens ar fi avut nevoie de ajutor pe Cap.

Şi aşa am ajuns să locuiesc cu tatăl şi cu bunica ta.

Draga mea Liv, trebuie să-ţi mărturisesc că tatăl tău mi s-a părut cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată. Era atât de bun – cu mâinile moi şi blânde, cu privirea întunecată, dar caldă. Nu avea niciun pic de răutate sau asprime! Niciun pic! În preajma lui, ajunsesem să mă simt în sfârşit în siguranţă şi nu m-am îndoit nicio clipă că acolo îmi doream să fiu.

Ah, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi povestesc cele ce urmează – nu eşti decât un copil. Dar îmi doresc atât de mult să-i pot povesti cuiva toate astea! Mai ales ţie.

Primul moment de dăruire dintre mine şi tatăl tău s-a petrecut în câmp, într-o mare de flori galbene. Amândurora ne era tare frică de vipere, dar cu toate astea ne-am întins pe covorul verde. Nici nu-ţi poţi închipui cât de frumos era totul! Îmi amintesc atât de aievea cum îmi povestea despre fluturi şi despre ciocârlie şi despre albine şi despre flori… Tatăl tău a ales anume poieniţa cu florile galbene, acelea erau florile mele, îmi spunea el. A fost singura dată când l-am auzit fâstâcindu-se şi când i-am văzut mâinile tremurând. Şi asta nu din cauza viperelor. Era din cauza a ceea ce avea să se întâmple. Tremuram şi eu.

Îmi amintesc atât de aievea atingerea suavă a buzelor lui care s-au lipit de buzele mele. Se zbătea asemenea unui fluture, iar eu mă simţeam la fel de frumoasă şi de fragilă ca o floare care se deschide încet. Uneori mai simt frumuseţea şi fragilitatea aceea undeva în interiorul meu.

Nici eu, nici tatăl tău nu ştiam mare lucru despre iubire, dar i-am descoperit pe îndelete toate tainele. Iar atunci când va veni vremea să te îndrăgosteşti şi tu, nu pot decât să sper că vei avea norocul să iubeşti un fluture.

Nu, nu regret că l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am iubit întotdeauna şi îl

iubesc la fel de mult şi acum. Într-un fel, iubirea noastră a fost mai presus de orice, poate mai presus chiar şi de propria mea fiinţă, atât de împovărată acum de greutatea fiecărei zile, mai presus de bunica ta, de Carl şi de toate celelalte, de toate mizeriile pe care mă prefac că nu le văd. Da, mai presus de toate astea, până şi de tot ce ţi s-a întâmplat ţie.

Nu ştiu cum se va sfârşi totul. La mine nu ajung decât crâmpeiele pe care mi le povesteşti tu şi care de multe ori am senzaţia că sunt departe de adevăr. Simt că n-aş vrea să aflu ce se întâmplă dincolo de aceşti pereţi. N-ar fi trebuit să lăsăm lucrurile să scape de sub control. Cu toate astea, nici măcar acum nu mă simt în stare să-l urăsc. Poate că nu el e bolnav. Poate că eu sunt. Poate că asta e boala mea, faptul că nu am puterea să mă împotrivesc.

Mi-l închipui pe tatăl tău asemenea unui fluture care zboară împotriva timpului şi care e pe cale să şi deschidă aripile.

Poate că şi eu sunt la fel.

Cu toată dragostea,
Mama

FERICIREA

La început, Elsa Horder fu cât se poate de încântată de fata cea nouă, iar sentimentele îi erau pe deplin împărtăşite. Maria fusese întâmpinată cu toată căldura pe care căminul familiei Horder era capabil s-o ofere. Băuseră ceai şi mâncaseră bunătăţi preparate în casă. Doamna Horder îi păru foarte agreabilă Mariei, care nu avea niciun motiv să se îndoiască de sinceritatea bătrânei văduve şi se simţi pe deplin fericită în momentul în care se văzu instalată în camera albă a familiei de pe Cap.

Încăperea care îi fusese încredinţată era modestă, dar drăguţă, cu pereţi din lemn vopsiţi în alb şi cu perdele deschise la culoare. Maria era foarte mulţumită de mica ei odaie, care i se părea mult mai frumoasă decât ultima cameră pe care o ocupase, cea din podul brutăriei unde lucrase ca vânzătoare şi unde se simţise sufocată de pereţii îmbrăcaţi în pânză hesian şi de tavanul peticit cu posterele vedetelor din muzică. După câteva zile, chipurile cântăreţilor pletoşi începuseră s-o obosească, ca să nu mai vorbim de mirosul insuportabil care se impregnase în fiecare colţişor al odăii, atât de străin de mirosul brutăriei şi cu atât mai mult de mirosul vechii librării a tatălui ei. Nu se putuse obişnui deloc cu pânza de hesian şi nici cu acordurile de *beat*, şi poate că tocmai din această cauză viaţa pe insulă i se păru un miraj căruia nu-i putea rezista.

În noua cameră o întâmpină un buchet de flori tomnatice proaspăt culese, iar lenjeria mirosea atât de frumos a aer proaspăt şi a brad, încât căzu într-un somn adânc şi netulburat încă din prima zi acolo.

Până şi mobila i se părea deosebită. Elsa Horder îi povestise că fiecare piesă de mobilier în parte fusese construită de bătrânul tâmplar, iar Maria rămase de-a dreptul impresionată de măiestria de care dăduse el dovadă. Totul fusese măsurat, gândit şi executat cu o extraordinară precizie, iar când Maria trase micul sertar al biroului, acesta glisă lin, fără să opună nici cea mai mică rezistenţă. Găsindu-l gol, Maria îşi aşeză acolo cărţile şi caietele, după care se îngriji să-şi despacheteze şi restul lucrurilor. Nu-i lipsea nimic în noua cameră, poate doar câteva rafturi pe care să-şi poată aşeza toate cărţile, dar şi aşa, le înşiră frumos de-a lungul peretelui. La final, găsi loc sub pat pentru cutia de cusut şi cele câteva bucăţi de material.

În ciuda curăţeniei exemplare din noua cameră, Maria nu putu să nu observe că mica gospodărie nu era prea bine pusă la punct. Clădirea

principală – unde se aflau bucătăria, cămara, holul de acces, baia şi camera de zi spaţioasă din care se intra în dormitorul principal, precum şi cele două camere mai mici de la etaj – nu era neapărat dezordonată, dar avea nevoie de îngrijire şi, nu în ultimul rând, de curăţenie. Era de la sine înţeles că Elsa Horder nu mai reuşea să facă faţă de una singură tuturor îndeletnicirilor casnice.

Într-o stare cu adevărat dezolantă se aflau, însă, grajdul, atelierul de tâmplărie şi zonele exterioare. Pretutindeni zăceau împrăştiate tot felul de lucruri, butoaie, obiecte de mobilier, piese vechi, căzi, anvelope de tractor şi până şi bucăţi dintr-o căruţă. Cele mai multe păreau să fi zăcut acolo de ceva timp şi ajunseseră într-o stare atât de jalnică încât cu greu ar mai fi putut servi vreunui uz concret.

Mai văzuse în trecere, uneori, astfel de gospodării sufocate de tot felul de gunoaie şi se mirase de fiecare dată la gândul că cineva ar putea trăi în asemenea hal.

Maria nu îndrăzni s-o întrebe pe doamna Horder de ce nu încercase să se descotorosească de toate vechiturile acelea. N-ar fi trebuit decât să le încarce în camionetă şi să le ducă la cea mai apropiată groapă de gunoi. Desigur, ar fi fost nevoie de mai multe drumuri. Priveliştea grămezilor de resturi şi vechituri începu s-o deranjeze din ce în ce mai mult, mai ales că acum făcea şi ea parte din viaţa gospodăriei, şi cumva era şi răspunderea ei s-o întreţină, mai ales datorită faptului că, din când în când, le treceau pragul şi câţiva clienţi care aveau treabă la atelierul de tâmplărie.

Pe de altă parte, atelierul cădea numai şi numai în responsabilitatea lui Jens, iar acolo era o dezordine greu de descris, aşa că aruncarea celorlalte vechituri din jurul curţii gospodăriei n-ar fi ajutat prea mult. Maria înţelese în cele din urmă că Jens era cel care n-ar fi putut să arunce vreodată vechiturile acelea, iar mama lui renunţase deja de mult să încerce să mai schimbe ceva.

☆

În această privinţă, Maria Svendsen semăna mult cu Elsa Horder. Oricât ar fi ţinut ele la buna orânduire a gospodăriei, dragostea pentru Jens depăşea orice simţ al esteticii domestice.

☆

Maria Svendsen simţi o atracţie puternică faţă de Jens Horder încă din prima clipă în care îl văzuse. Chiar dacă schimbaseră doar câteva cuvinte la prima lor întâlnire, Maria îi ghici profunzimea interioară şi simţi de îndată un fel de apartenenţă la felul său tainic de a fi, nutrind din prima clipă o afinitate

spontană pentru el. Ochii săi erau atât de întunecaţi, încât păreau aproape negri. S-ar fi zis că erau formaţi doar din pupile. Părul şi barba erau de un castaniu închis, avea pielea fină şi elastică, iar trupul zvelt, dar puternic. Simţi numaidecât nevoia să-i coasă o cămaşă, doar ca să vadă cu ochii ei cum i s-ar aşeza pe piept şi umeri. Într-o zi, când se va simţi în stare, o să-i ceară voie să-i ia măsurile.

Abia în cea de-a cincea zi de lucru Maria îndrăzni să pătrundă în atelier, cam la ora la care Elsa Horder îşi făcea siesta. Îi spusese doar că avea dureri, fără să-i dea prea multe detalii dar, după cum sforăia, somnul său părea mai degrabă netulburat. Maria începu s-o compătimească pentru durerile de care suferea, asta deşi începuse destul de timpuriu să găsească boala Elsei Horder oarecum ciudată.

Maria se gândise că o cană de cafea şi o felie de prăjitură proaspăt scoasă de la cuptor aveau să-i pice numai bine lui Jens. Nu şi-ar fi dorit pentru nimic în lume să pară neruşinată. Uşa atelierului era întredeschisă şi, neavând nicio mână liberă cu care să bată, o împinse uşor cu umărul. Jens se afla în faţa strungului, complet absorbit de munca sa, aşa că nici măcar nu observă când Maria pătrunse în încăpere. Maria rămase nemişcată o clipă, privindu-l. Îi observă mâinile, care aduceau mai degrabă cu ale unui artist decât ale unui artizan, părând să mângâie lemnul pe care îl lucra.

În jurul lui, podeaua era plină de aşchii şi rumeguş care semănau cu frunzele sălciilor creţe.

Maria îşi drese vocea de două ori înainte ca Jens să ridice în sfârşit privirea, puţin speriat. Preţ de o clipă aproape că îşi regretă gestul, dar Jens îi zâmbi şi îi făcu semn să se apropie, după care fugi la bucătărie de unde se întoarse cu încă o cană pentru cafea. Maria îi auzi paşii greoi prin pietriş, în vreme ce inima ei se începea să bată tot mai repede. Rămase aşa cu tava în mână până când Jens eliberă un mic colţişor unde aşează o cutie care avea să le servească drept masă. Apoi, din spatele unei grămezi mari de saci dintr-un colţ al atelierului, scoase la iveală încă un scaun pe care îl curăţă repede de praf cu mâneca. În câteva clipe dispuneau de tot confortul pe care îl puteau oferi masa improvizată şi cele două taburete, aşa că se putură bucura în voie de aroma cafelei care se contopea cu mirosul proaspăt de brad, aruncându-şi priviri fugare care izvorau din ochii mari şi la fel de sfioşi ai amândurora.

Lunile următoare fuseseră cele mai fericite din viaţa Mariei. Mama lui Jens nu ştia încă nimic şi nici nu ar fi aflat dacă, într-o bună zi, nu i-ar fi surprins, din întâmplare, sărutându-se în grajd, în spatele junincii.

☆

Elsa Horder nu se arătase prea mulţumită de noua descoperire. Le mărturisi celor doi tineri că sentimentele care începeau să se înfiripe între ei aveau să le afecteze activităţile din cadrul gospodăriei. De asemenea, îşi imagina că mai erau mulţi ani până când fiul său cel mic avea să se aşeze la casa lui, cu toate că multă lume ar fi spus că era deja timpul să o facă.

Maria şi Jens se împotriviră tuturor obiecţiilor aduse, iar Elsa Horder observă că Maria se apleca şi mai temeinic asupra îndeletnicirilor sale, acum, că sentimentele pentru Jens ieşiseră la iveală. Nimic nu părea s-o tulbure, iar pe Jens nici atât. Trudea toată ziua în atelier ca să-şi petreacă serile cu Maria. Se făceau mai mereu nevăzuţi în camera albă în fiecare după-amiază, după ce beau cafeaua alături de Elsa, în sufragerie şi, treptat, începură să petreacă din ce în ce mai puţin timp în compania ei.

Cu cât se dăruiau mai profund unul altuia, cu atât durerile de care suferea Elsa Horder se înteţeau.

Elsa îşi zise că ar fi în interesul tuturor părţilor implicate dacă, mânată de cele mai bune intenţii, ar face nişte pete de murdărie pe podeaua pe care Maria tocmai o spălase sau dacă ar păta faţa de masă pe care Maria tocmai o clătise sau dacă s-ar arăta nemulţumită de mâncarea pe care Maria tocmai le-o servise.

Astfel, într-o zi, după ce o trimise pe Maria cu nişte treburi pe insula principală, Elsa Horder îl anunţă pe fiul ei că aveau nevoie de altă menajeră.

— Maria s-a cam lăsat pe-o ureche. Am vorbit deja cu văduva bătrânului Angel. Ea e foarte pricepută şi n-ar deranja-o să se mute aici, pe Cap.

Văduva bătrânului Angel era o femeie corpolentă, care numai a înger nu arăta. Aşadar, Elsa Horder s-ar fi văzut izbăvită de primejdia unei noi escapade amoroase.

Jens lovi masa cu pumnii atât de puternic, încât boala mamei lui se înrăutăţi aproape instantaneu.

— În niciun caz! Dacă Maria pleacă, atunci plec şi eu! izbucni el, cu tumultul bărbatului pe care doar Maria ştiuse să-l trezească.

Glasul lui era acum mai gros ca niciodată.

Elsa Horder se văzu neputincioasă în faţa unei asemenea opoziţii. Încercă să-şi disimuleze uimirea, dar cuvintele fiului o loviseră drept în inimă. Nu era prima dată când Jens izbucnise cu o asemenea violenţă faţă de ea. Încă îşi mai amintea criza pe care o suferise la moartea tatălui său, care, însă, era de înţeles, câtă vreme îşi pierduse un părinte. Însă niciodată până atunci Jens nu

îndrăznise să i se împotrivească cu o asemenea virulenţă. O îngrozea gândul că fusese capabil să-i arunce nişte cuvinte atât de grele, tocmai ei, singura fiinţă de pe pământ care îl iubea mai presus de orice. Durerea îi era întrucâtva cunoscută, o mai simţise la plecarea celuilalt fiu. Dar, în primul rând, această suferinţa confirmă teoria Elsei conform căreia Maria reprezenta o ameninţare.

Chiar în clipa aceea se auzi zgomotul roţilor de bicicletă care se afundau în pietrişul din curte, semn că Maria se întorsese acasă.

— Ei bine, o să-i spun că m-am răzgândit, dacă te deranjează atât de mult ideea, spuse ea cu toată duioşia de care era în stare. Nu-ţi vreau decât binele, Jens. Noi doi ţinem atât de mult unul la altul! Nu cred ţi-ai abandona mama bătrână şi bolnavă!

Jens se întoarse numaidecât cu spatele, lăsându-şi mama bolnavă în sufragerie. Elsa Horder rămase exact acolo unde fusese părăsită, gândindu-se că aceea era fără îndoială una dintre cele mai negre zile din viaţa ei.

La scurt timp, însă, Jens se întoarse, iar inima Elsei Horder se înduioşă o clipă văzându-şi fiul mai mic recăpătându-şi firea senină şi blândă de odinioară. O întâmpină cu zâmbetul lui cald, pe care nimeni altcineva nu-l putea reproduce. Ochii lui negri parcă străluceau de fericire.

— Maria aşteaptă un copil, o anunţă el fericit.

Se căsătoriră cu mare grabă şi dragoste la primăria din Korsted, alături de câţiva cunoscuţi care nu puteau să nu se întrebe dacă proaspetei familii nu cumva urma să i se adauge un nou membru, mai ales că burta miresei părea să se fi împlinit puţin. Bineînţeles că, din bun-simţ, nimeni nu îndrăzni să întrebe direct, mulţumindu-se doar să schimbe câteva bârfe pe subiect. În orice caz, majoritatea locuitorilor insulei găseau căsătoria lui Jens prilej de bucurie, mai ales că ştiau cât suferise la moartea tatălui şi apoi din nou la dispariţia fratelui său, deşi Jens nu se plânsese niciodată nimănui. Avea o dispoziţie taciturnă, dar era foarte priceput în meseria sa, aproape la fel de priceput ca şi tatăl lui, în schimb nu comunica niciodată mai mult decât strictul necesar şi era aproape imposibil să porţi o conversaţie normală cu el. De fapt, mulţi dintre locuitorii insulei fuseseră convinşi că n-o să-şi găsească vreodată o fată, dar se părea că fata îl găsise pe el. Ciudăţenia situaţiei fusese întoarsă pe toate feţele. Fata avea un chip frumos, părea blândă, dar şi puţin cam supusă. Oare Elsa Horder pusese totul la cale?

După ceremonie, invitaţii serviră gustări la cârciumă. Oamenii închinară în cinstea mirilor şi se veseliră cântând cântece tradiţionale de nuntă. După o oră

de petrecere, mirii o conduseră înapoi acasă pe mama mirelui, care hotărâse că era momentul să plece. O cuprinseseră durerile.

Maria locuia tot în camera albă din spatele atelierului de tâmplărie unde, la finalul zilei, se retrăgea şi Jens ca să-i ţină companie şi să doarmă în patul pentru o singură persoană. Mama lui, în schimb, folosea în continuare vechiul dormitor matrimonial, pe care acum îl împărţea doar cu durerile ei.

În adâncul sufletului, Jens îşi dorea un fiu. Maria, în schimb, îşi dorea o fetiţă, în vreme ce Elsa Horder nu-şi dorea decât să se întâmple o nenorocire. Într-un fel, cu toţii îşi văzură visul cu ochii.

Maria dădu naştere unor gemeni.

Jens îi boteză Carl şi Liv.

Maria nu se opuse, în vreme ce bunica lor ar fi preferat alte variante, dar fără sorţi de izbândă.

Imediat după naşterea copiilor, Jens reuşi s-o convingă pe mama lui să părăsească dormitorul cel mare pentru a le permite Mariei şi micuţilor să se instaleze acolo. Mutarea Elsei în vechea cameră a lui Jens nu se desfăşură fără impedimente. Elsa se plângea că aerul din încăperea aceea, şi aşa mult prea mică, era imposibil de respirat, dar având în vedere că dormitorul era singura cameră a casei suficient de mare pentru a găzdui doi adulţi împreună cu pătuţurile copiilor, orice argument pe care-l invoca îşi pierdea din valoare.

Insistenţa lui Jens de a se instala în vechiul dormitor al părinţilor săi nu era legată doar de confortul nou-născuţilor. Deşi Maria n-ar fi putut spune cu precizie despre ce era vorba, realitatea era că luase mult prea mult în greutate în urma sarcinii şi, din câte se părea, nu reuşea să scape prea uşor de kilogramele în plus. La rândul său, Jens începu să simtă că patul pe care îl împărţiseră până atunci în camera albă devenise incomod pentru ea şi neîncăpător pentru el.

Jens începuse să construiască pătuţurile cu puţin timp înainte de naştere, când era deja evident că nu aşteptau un singur copil, ci doi. Nu mai construise niciodată aşa ceva, dar cu toate acestea reuşi să creeze cele mai frumoase pătuţuri pe care şi le putuse închipui. Fiecare detaliu primi atenţia cuvenită, aşa cum proceda şi tatăl lui în trecut cu sicriele. Când termină şi cel de-al doilea pătuţ, Jens se aplecă în interiorul său, închizând ochii şi încercând să se gândească la noua viaţă care avea să înflorească tocmai de acolo, din colţişorul acela de lume.

Convieţuirea alături de Elsa fusese deosebit de dificilă pe toată durata sarcinii. De multe ori, conflictele erau generate de nemulţumirea ei, nu a Mariei, care nici măcar pe fond hormonal nu ajungea să concureze cu strigătele văduvei după câte o felie de pâine sau vreo rufă proaspăt spălată. Din nefericire, lucrurile nu se îmbunătăţiră odată cu apariţia copiilor. Deşi se plânsese de dimensiunile camerei, Elsa Horder refuza acum s-o mai părăsească şi insista ca şi mâncarea să-i fie servită tot acolo, îngrijindu-se s-o primească de fiecare dată cu lungi proteste şi critici.

Maria continuă să se ocupe de toate îndatoririle sale cum putea mai bine. De dragul tuturor, încerca de fiecare dată să întâmpine dojenirile soacrei sale cu zâmbetul pe buze, asta deşi înlăuntrul ei mocnea o furie nebună împotriva Elsei Horder, pe care şi-ar fi dorit de multe ori s-o ştie plecată pentru totdeauna. Deşi bănuia că şi Jens trecea prin aceleaşi suferinţe, Maria evita să-i vorbească despre asta. Ştia că Jens avea o legătură specială cu mama lui şi n-ar fi vrut să verifice dacă ataşamentul soţului faţă de noua familie era mai puternic decât cel faţă de propria mamă.

Deşi Jens era aproape înnebunit de comportamentul mamei lui, se simţea atât de recunoscător pentru toată dragostea pe care i-o arăta necontenit soţia şi pentru cei doi copii pe care îi aduseră pe lume împreună, încât nimic nu-l putea întrista. Iar în ciuda tuturor manevrelor abile ale Elsei, preocuparea lui principală rămaseră gemenii, Maria şi fericirea nou-găsită care îl umplea cu forţe nebănuite în fiecare zi.

Cel puţin pentru o vreme.

☆

Într-o zi când Maria era prinsă cu munca în grajd, iar Elsa Horder dormea adânc în camera ei, Jens veni să-şi vadă copiii, aşa cum făcea în fiecare zi, la orele prânzului. Liv părea să doarmă la fel de adânc ca şi bunica ei, în vreme ce Carl zăcea sub pătuţ, într-o baltă de sânge.

BUNICA

Nu mi-au povestit niciodată ce anume i s-a întâmplat fratelui meu Carl când eram mici. Mi-au spus doar că a avut un accident şi că după aceea bunica Elsa s-a mutat la verişoara ei, pe continent. Noi am rămas pe insulă şi ne-am făcut mari, mai ales mama.

Despre bunica n-am ştiut nimic decât mult mai târziu. Şi am aflat totul chiar de la ea. Până atunci nici măcar nu bănuiam că am bunică, dar într-o zi ne-am trezit cu ea la noi acasă. S-a instalat în camera din spatele atelierului şi ne-a făcut clătite în fiecare dimineaţă. Asta se întâmpla prin decembrie.

Tata nici măcar nu voia să ne vorbească despre ea. De fapt, de abia dacă vorbea *cu* ea, totul era foarte ciudat. Deşi îmi plăceau la nebunie clătitele şi ascultam fascinată tot ce povestea despre viaţa pe continent, mă deranja efectul pe care părea să-l aibă asupra tatălui meu. Nici mama nu era încântată.

Şi nu era din cauză că sforăia, cu toate că bunica chiar sforăia *foarte* tare! Când îşi făcea somnul de după-amiază, o auzeam până la noi în casă.

Lucrurile au început s-o ia razna când bunica s-a mutat împreună cu noi. Ceva s-a rupt în tata atunci când bunica i-a spus că o să mă ducă la şcoală pe continent şi că ăsta ar fi lucrul cel mai bun pentru mine. Nimeni nu şi-a dat seama că eram chiar în spatele uşii şi că auzeam fiecare cuvânt.

Dragă Liv,

Bunica ta ocupa foarte mult spaţiu. Nu aşa ca mine, ci altfel. Ne-am simţit atât de uşuraţi atunci când a hotărât să plece, pe vremea când eraţi mici, şi nimeni nu se aştepta să se mai întoarcă după atâta timp. Tu urma să împlineşti şapte ani.

Aproape că reuşisem s-o uit cu totul.

Când s-a întors, am simţit cum un laţ mi se strânge tot mai puternic în jurul gâtului, ca şi cum aerul de pe Cap ar fi devenit dintr-odată irespirabil. Plecase cu mulţi ani în urmă, asemenea unui animal rănit care îşi căuta un ultim refugiu unde să moară, iar undeva, în adâncul fiinţei, mi-aş fi dorit din tot sufletul ca lucrurile să se fi întâmplat aşa. Dar iată că se întorsese, zâmbind larg, mai în putere şi mai sănătoasă ca oricând.

Nu ştiam de ce venise. Nu ştiam nici măcar dacă ştia ce făcuse. Îi trimisese câteva scrisori tatălui tău, pe care el le-a ars fără măcar să le citească. Fără măcar să pomenească vreodată de ele.

După plecarea ei, nimeni n-a mai vorbit vreodată despre ea. Nu s-a mai spus nimic despre ce s-a întâmplat. Am încercat să ne ocrotim unii pe alţii.

Mai ales că eu aşteptam din nou un copil.

Cu toată dragostea,
Mama

REÎNTOARCEREA

Elsa Horder înţelese imediat totul şi se simţi profund trădată de fiul său atunci când acesta îi ceru să plece de pe Cap.

Mai bine zis, când îi porunci să plece.

La început, supărarea o împinse să se gândească că ea ar fi fost mai în măsură să-i alunge din casă – era obligaţia fiului să plece din casa părintească. Dar nu se simţi în stare s-o facă. De fapt, nu-şi putea închipui viaţa pe insulă fără Silas, Mogens sau Jens, îndurând povara atâtor amintiri de una singură. Verişoara ei îşi pierduse soţul şi îi oferi un sprijin şi un acoperiş deasupra capului, aşa că, brusc, ideea de a părăsi insula deveni interesantă. Acest nou refugiu se dovedi salvarea ei.

Elsa descoperi cu uimire că viaţa în mijlocul oraşului, atât de încorsetată de numărul mare al clădirilor, al spaţiilor înguste sufocate de norii fumului de eşapament, îi oferea mult mai multă libertate decât simţise vreodată pe vremea când locuia în mijlocul naturii, înconjurată doar de pădure, de pajişti, de mare, şi unde putea să respire aerul cel mai pur şi mai curat. Dar asta simţea. În oraş avea senzaţia că poate să respire din nou. Până şi boala de care suferea începu să se schimbe. Durerile se domoliră, sângerările încetară, iar Elsa ajunse să se considere pe deplin vindecată.

Verişoara ei era o femeie foarte pricepută. Lucrase ca asistentă, iar Elsa avea încredere deplină în recomandările sale. Era o adevărată binecuvântare faptul că putea să se destăinuie cuiva „din exterior”. Şi apoi mai era şi noua ei locuinţă. Elsa Horder simţea de multă vreme nevoia să locuiască într-o casă cu adevărat curată. Cu cât petrecea mai mult timp acolo, cu atât avea senzaţia că înţelege tot mai puţin nevoia defunctului ei soţ şi a fiului său mai mic de a fi mereu înconjuraţi de haosul pe care şi-l creau singuri.

Elsa Horder îşi dădu seama că viaţa ei fusese oribilă atât înainte, cât şi după accident. După venirea pe lume a nepoţilor, crizele aproape insuportabile pricinuite de boală şi povara sufletească de care nu se putea elibera o împinseseră aproape de apogeul disperării. Îşi copleşise nora cu munci împovărătoare, când de fapt ea era cea care ar fi trebuit să-i dea o mână de ajutor tinerei mame. Se lăsase copleşită de propria ei amărăciune, văitându-se, protestând şi criticând până când ajunsese să nu se mai suporte ea însăşi.

De aceea simţise nevoia să se îndepărteze de tot ceea ce îi făcea atâta rău.

Se izolase în camera ei, unde fericirea proaspăt întemeiatei familii n-o putea răni în mod direct. Nu se mai simţise niciodată atât de singură şi de prisos ca în momentul în care veniseră pe lume gemenii, şi nici nu-şi detestase vreodată mai mult sentimentul acela sufocant al propriei gelozii materne. Devenise prizoniera propriei amărăciuni şi nu vedea nicio cale de scăpare din acest abis în care se prăbuşise. Nevoia de iertare şi afecţiune se amestecase cu gustul amar al dispreţului pe care ştia foarte bine că îl merita pe deplin.

După ce o izgoniseră în odaia cea mică, care îi dădea senzaţia că pereţii se prăbuşesc peste ea din toate direcţiile şi unde plânsetele nou-născuţilor răzbăteau mai puternic decât oriunde altundeva, nu se putuse gândi decât la liniştea pe care doar somnul indus de medicamente i-o putea oferi. Era singurul mod de a evada din coşmarul pe care îl trăia zi de zi. Şi-ar fi dorit să nu se mai trezească şi să ajungă să-l revadă pe iubitul ei Silas, în lumea de dincolo, singurul loc unde îşi mai închipuia că ar putea avea parte de liniştea mult-dorită.

Îşi aminti cum în ziua în care se petrecuse nenorocirea se rugase să se stingă liniştită în somn. Îi mărturisise aceste gânduri şi verişoarei sale, care o asigurase că nu avea un somn chiar liniştit.

Exista, însă, un lucru pe care Elsa Horder nu i-l mărturisise nimănui, şi anume că avea o bănuială sumbră în legătură cu producerea accidentului, bănuială care nici cum nu-i dădea pace.

Elsa ştia că nora sa îşi dorea din adâncul sufletului o fetiţă. Aflase pentru că îi citise jurnalul, pe care îl găsise bine ascuns în noptiera de lângă patul Mariei şi pe care aceasta îl intitulase *Gânduri.* Cu toate că Elsa ştia foarte bine că nu era cuviincios să citească nişte însemnări atât de intime, nevoia de a invada lumea celor doi tineri depăşi importanţa oricăror principii ale bunei-cuviinţe.

Maria îşi dorise, într-adevăr o fetiţă, iar dorinţa chiar i se împlinise. Cu toate astea, Elsa descoperi printre notiţele ei ceva ce o îngrijoră:

Mă simt foarte recunoscătoare că am reuşit să aduc pe lume doi copii perfect sănătoşi. Copiii sunt un dar. Totuşi, nu-mi pot stăpâni un sentiment de frustrare. E de-a dreptul copleşitor să trebuiască să veghezi asupra a două vieţi, deşi ştiu că nu sunt singură, că amândoi împărţim responsabilitatea. Jens e minunat şi simt că îl iubesc mai presus de orice. Dar, totuşi, Jens e aşa cum este el, cu timpul se va închide din nou în sine. Iar mama lui, Domnul să-mi fie martor, nu ne e de niciun ajutor!

Cum ne vom descurca? Ce pot face? Micuţul e foarte agitat. Plânge tot timpul. Nu pot să dorm şi simt că-mi pierd minţile. Uneori, în momentele cele mai grele, ajung să-mi doresc să n-o fi avut decât pe fetiţă.

Elsa nu îndrăznise să formuleze în cuvinte suspiciunea, nici pentru sine, nici pentru verişoara ei. Totuşi, cu timpul, se frământă tot mai mult.

☆

Aveau să treacă mai mult de şase ani până să se întoarcă. În tot acest timp nu primise nicio veste din partea lor. Scrisorile ei rămăseseră fără răspuns, iar la telefon nu puteau să vorbească, deoarece pe Cap nu exista cablu, iar cel mai apropiat aparat se afla la cârciuma din Korsted, pe care auzise că n-o mai frecventau. Când Elsa îşi luă la un moment dat inima în dinţi şi sună acolo, proprietarul îi spuse că Jens Horder îşi făcea foarte rar apariţia prin oraş. Cuvintele lui sporiră şi mai mult îngrijorarea Elsei, iar priveliştea care o întâmpină pe când coborî din taxi nu fu deloc liniştitoare.

Parcă renunţaseră cu totul la orice urmă de civilizaţie. Casa şi dependinţele ajunseseră sufocate de resturi şi vechituri care ocupau mult mai mult loc decât înainte. Doar că, acum, gunoiul nu umplea doar curtea.

☆

Când Maria ieşi greoi ca să-şi întâmpine oaspetele neaşteptat, Elsa abia dacă-şi recunoscu nora.

Trupul cândva atât de zvelt al Mariei ajunse să se deformeze într-o asemenea măsură, încât aproape că o împovăra. Fu nevoită să se sprijine de perete ca să coboare cele două trepte din faţa uşii de la intrare, iar Elsa observă atunci că pasul ei, înainte atât de uşor, fusese înlocuit de un legănat greoi, aproape hâd.

Elsa încercă din răsputeri să-şi ascundă groaza.

— Bună, Maria, o salută ea prieteneşte. Nu ne-am mai văzut de mult!

Maria încuviinţă printr-un zâmbet forţat. Elsa nu era prea sigură dacă încordarea Mariei era pricinuită de vizita neaşteptată sau de suferinţa fizică provocată de dimensiunile ei alarmante.

— Bună ziua, Elsa. Ce… surpriză. Nu ştiam că sunteţi dumneavoastră. Îl chem imediat pe Jens.

Taxiul care o transportase pe Elsa de la feribot pe Cap plecă agale şi dispăru de pe cărarea cu pietriş în direcţia Gâtului şi a insulei principale. Maria privi o clipă în urma lui.

— Nu avem parte de prea mulţi musafiri, îi explică ea.

— Nici poştaşul nu vine? întrebă Elsa fără să-şi dea seama ce răspuns ar fi îngrijorat-o mai puţin.

— Poştaşul mai vine din când în când, răspunse Maria fără s-o privească. Încă mai primim scrisori de la… Mă rog, îmi închipui că ştiţi. Merg să-l chem pe Jens.

Elsa se gândi, desigur, la Mogens. Nu mai primise nici de la el vreo veste în toţi acei ani, dar o liniştea să ştie că încă nu încetase să trimită plicurile cu bani acasă. Plicurile aveau mereu aceeaşi adresă – „Familia Horder, Insula Capului”, indiferent dacă destinatarul ar fi fost mama sau fratele lui.

Elsa trimisese toate scrisorile către fiul ei mai mic pe numele „Jens Horder”.

Uşa atelierului se închise în urma Mariei, iar bufniturile zgomotoase ce răsunaseră până adineauri încetară brusc.

Elsa urmări cu privirea un fulg singuratic de nea, care se legănă agale în aer şi dispăru în clipa în care atinse pământul. În curte nu se mai turnase pietriş de ani întregi, aşa că ultimele pietricele care mai răsăreau din loc în loc erau aproape acoperite de pământ. Iarba şi buruienile, lăsate să crească în voie pe timpul verii, năpădiseră unele colţuri. Se uită împrejur la munţii de gunoaie care umpleau spaţiile dintre acareturi. O pisică neagră se ivi din mormanul de piese de motor, dar se făcu nevăzută imediat ce o zări pe Elsa.

La scurt timp după aceea apăru şi Jens.

Elsa nu-şi mai văzuse fiul din ziua aceea îngrozitoare în care o dusese la feribot, alungând-o din propria sa casă. Pe atunci se întrebase dacă într-adevăr avea s-o ducă la feribot sau dacă nu cumva, cu un ultim gest, avea de gând s-o abandoneze în cimitirul de vechituri, care nu se afla prea departe. Ar fi fost, oricum, prima dată în mulţi ani când Jens ar fi aruncat ceva la groapa de gunoi, în loc să aducă gunoiul la el acasă.

Nu se schimbase prea mult, spre deosebire de soţia lui, dar îşi lăsase barba să crească considerabil. Mica lui mustaţă de odinioară se transformase acum într-o barbă mare şi neagră, iar părul îi trecuse mult de urechi. Vechea şapcă a bunicului său era neschimbată. Elsa se simţi contrariată la vederea lui Jens, care într-un fel ajunsese să-i semene mult prea mult tatălui său şi nu mai păstra nimic din copilul pe care îl cunoscuse cândva.

— Bună, mamă, o întâmpină el, cu un sărut stingher pe obraz.

Elsa ar fi vrut să-l strângă o clipă la piept, dar el se trase de îndată.

— Nu te aşteptam pe aici, continuă el privind cele două valize ale Elsei.

Elsa nu reuşi să-şi dea seama dacă se prefăcea sau dacă într-adevăr nu

citise ultimele două scrisori pe care i le trimisese.

— N-am de gând să rămân, spuse ea, dar sper să-mi daţi voie să stau puţin cu voi.

Ezită o clipă.

— Voiam doar să ştiu cum merg lucrurile pe aici.

— Lucrurile merg bine, îi răspunse Jens fără nicio ezitare. Cum îi merge…?

— Verişoarei Karen? Bine! Şi mie îmi merge foarte bine acolo. Cred că îmi prieşte viaţa de la oraş.

— E foarte frumos… la oraş… mai ales în decembrie, adăugă Maria, cuvinte pe care Elsa le interpretă sugestiv drept o invitaţie de a se întoarce cât mai repede acolo, pentru a nu se sustrage plăcerilor urbane.

— Cât timp ai de gând să rămâi? o întrebă Jens lăsându-şi privirea să-i alunece spre partea din spate a atelierului, acolo unde se afla camera albă.

În faţa intrării erau împrăştiate câteva bucăţi dintr-un vechi fertilizator.

Ridicând din umeri, mama lui răspunse:

— Păi, mă gândeam că depinde şi de…

În momentul acela, cea de care depindea totul veni în fugă din spatele grajdului. Cel mai probabil se jucase pe imaşul din partea din spate a gospodăriei.

— Tata, berbecul are voie să…?

Fetiţa încremeni de îndată ce dădu cu ochii de Elsa.

— Ea cine e? întrebă privindu-şi bunica plină de neîncredere, dar şi de curiozitate – însă mai mult cu neîncredere.

Elsa tocmai se pregătea să răspundă, dar fiul ei i-o luă înainte.

— O cunoştinţă care va petrece câteva zile aici, cu noi. Ce s-a întâmplat cu berbecul?

Fetiţa căscă ochii larg. Era evident că nu obişnuiau să primească oaspeţi peste noapte.

— Ce s-a întâmplat cu berbecul, Liv?

— A doborât una dintre… Bine, dar unde o să doarmă, tata?

Liv nu-şi putea dezlipi privirea de la femeia aceea care avea să petreacă câteva zile cu ei, în vreme ce Elsa simţi un nod în stomac privindu-şi nepoata.

Fetiţa, slavă Domnului, părea sănătoasă şi îi semăna mai degrabă tatălui decât mamei. Pe trupul ei nu era nici urmă de grăsime, avea părul tuns scurt, ochii închişi la culoare şi profunzi. De fapt, aproape că ar fi putut fi confundată cu un băieţel, căci nimic din înfăţişarea şi gesturile ei nu semănau

cu ale unei fetiţe. Părea în largul ei în perechea veche de blugi pe care îi purta şi care la rândul lor arătau ca şi cum n-ar fi fost spălaţi de mult timp. Încălţările de pânză, albe cândva, deveniseră acum negre, iar bluza în care era îmbrăcată atârna pe ea în zdrenţe. În talie avea un mic portcuţit din piele unde se afla un briceag adevărat, pe care îl purta cu cea mai mare naturaleţe, iar la cât de uzat era mânerul lăsa impresia că-l şi folosea destul de des.

— O să stea în camera albă. După ce mă ocup de bagaje o să vin să văd ce s-a întâmplat cu berbecul. Poţi să duci calul în spate, dacă vrei.

Liv se întoarse şi dispăru alergând fericită, în vreme ce Jens luă bagajele mamei lui şi se îndreptă spre partea din spate a atelierului de tâmplărie.

Elsa îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta.

— O să pregătesc nişte cafea, răsună o voce din spate, în vreme ce Maria începu să-şi târască anevoie picioarele spre casă.

☆

Temerile Elsei cum că grămezile de gunoaie cuprinseseră şi interiorul casei se adeveriră. Abia avu unde să-şi aşeze bagajele în camera albă, care, de altfel, nu mai putea fi numită albă din cauza mormanelor nesfârşite care urcau pe pereţi până la tavan. Frumosul mobilier de dormitor lucrat de Silas era acum acoperit de tot felul de lucrări pe jumătate terminate aduse din atelier sau de vechituri transportate direct de la groapa de gunoi – cutii, candelabre, schiuri, perne şi rame vechi pentru tablouri. Nici măcar nu-şi putea imagina la ce ar mai fi putut folosi.

Preţ de o clipă, Elsa se gândi să-i roage s-o lase să stea vechea cameră de la etaj, dar renunţă pe loc când văzu halul în care arăta.

Prefera să suporte grămezile de vechituri din camera albă în locul capului de ren împăiat care o fixa cu privirea de deasupra patului în care dormise odinioară.

Se părea că printre grămezile de gunoaie de pe Cap nu mai rămăsese nici măcar un petec de curăţenie.

AER ŞI LUMINĂ

De obicei, după ce duceam calul în ţarc petreceam o bună bucată de timp mângâindu-l şi pieptănându-l alături de Carl, dar în ziua aceea nu mă simţeam în stare să fac altceva decât să stau lângă el şi să mă uit cum paşte. Nu mă puteam gândi decât la persoana cea nouă pe care tocmai o întâlnisem. Nu ştiam că cineva poate apărea aşa, din senin, şi să spună că vrea să locuiască împreună cu noi. Niciodată până atunci nu se mai întâmplase una ca asta. Din când în când mai veneau oameni de pe insulă care aveau lucruri de reparat, dar apăreau din ce în ce mai rar şi plecau repede. În ultima vreme, tata prefera să meargă el acasă la clienţi ca să preia şi să livreze comenzile. Nu avea încredere în ei.

Nici eu nu aveam încredere în ei. Eu aveam încredere în tata.

Tata începuse şi să transporte brazii de Crăciun într-o curte de lângă Korsted în loc să le mai dea voie oamenilor să vină să-i cumpere direct de la noi. Până la urmă, cred că acela a fost ultimul an în care a mai vândut brazi de Crăciun. De-atunci încolo, brazii au fost lăsaţi să crească în voie.

Femeia proaspăt sosită arăta destul de în vârstă, avea o poşetă mică pe braţ, purta o haină cu nasturi strălucitori şi avea părul alb. Femei ca ea văzusem doar pe insulă. Carl se temea de femeile cu părul alb, dar asta ştiam doar eu, pentru că nu-i spusese nimănui altcuiva. Aşa că am încercat să-l liniştesc spunându-i exact ce-mi spusese şi mie tata:

— Toţi oamenii bătrâni au păr alb. Şi noi o să avem părul alb dacă o să ajungem să fim bătrâni.

Eu şi Carl am ajuns să ne urmărim cu mare atenţie părul, dar şi pe cel al părinţilor noştri. Până la venirea necunoscutei care s-a dovedit că era chiar bunica noastră, încă nu găsisem nici urmă de păr alb pe insulă – desigur, dacă nu punem la socoteală animalele şi un individ care venise cu scuterul să comande o urnă pentru soţia lui şi o pipă pentru sine.

Din câte puteam să observ eu, părul alb era asemenea ierbii, se întindea pretutindeni dacă apuca să prindă rădăcini. În orice caz, abia după sosirea bunicii am observat cum firele albe au început să-şi facă apariţia în părul des al tatei. Şi nu în timp, ci pur şi simplu de la o zi la alta. În dimineaţa următoare, când i-am auzit vorbind despre mine în bucătărie, tata deja avea smocuri întregi de fire albe care se amestecau cu cele negre, până şi în barbă. Carl aproape că s-a speriat.

Asta se întâmpla chiar înainte de Crăciun.

Toamna aceea fusese cea mai frumoasă de până atunci. Într-o zi am mers cu tata la pescuit de cambule. Era prima dată când mă lua cu el la pescuit şi abia îmi puteam stăpâni încântarea la gândul că urma să prind singură peşte, dar mai ales că urma să fiu toată ziua numai cu tata, în mica noastră barcă. Am vorbit despre tot ce se putea vorbi. Tata mi-a povestit că peştii nu se sufocau în apă, asemenea oamenilor, ci numai când erau scoşi la suprafaţă.

Mi se părea tare anapoda.

Mi-a mai povestit şi că puteam ajuta peştii lovindu-i în cap înainte să se sufoce din cauza lipsei de aer. Mi-a şi arătat cum se procedează, imediat ce am reuşit să prindem o cambulă cu ochi mari şi strâmbi. A lovit-o puternic cu o bâtă pe care o adusese anume pentru acest scop. La început mi s-a părut unul dintre cele mai oribile lucruri pe care le-am văzut vreodată.

— Uite, Liv. A murit, a spus el după ce i-a aplicat lovitura, deşi îmi era greu să cred asta din moment ce peştele încă se mişca.

Mă uitam îngrozită la peştele din faţa mea, iar când am deschis gura n-am putut să scot nicio vorbă.

— Se mişcă din cauză terminaţiilor nervoase, mi-a explicat tata. E absolut normal. E mort de tot şi îţi promit că nu mai simte absolut nimic. Am făcut tot ce-am putut ca să curmăm suferinţa acestui peşte, aşa că o să-l putem mânca în după-amiaza asta având conştiinţa împăcată.

— Dar, tata…

— Da?

— Peştele o să se mai întoarcă?

— Ce vrei să spui, Liv?

— Ştii tu, cum fac frunzele… şi iarba. Mi-ai spus că totul se întoarce.

— Aşa este, şi peştele o să se întoarcă, a zis tata privind lung peste întinderea mării.

Avea o pipă în colţul gurii, iar în iolă plutea o aromă minunată de fum şi mare.

M-am cuibărit lângă el, aşezându-mă pe fundul bărcii, între picioarele lui, unde puteam simţi şi mirosul de smoală cu care fuseseră unse scândurile pe care le auzeam trosnind sub greutatea noastră. Peste marginea bărcii zăream cerul albastru pe care micile pâlcuri de nori nu se clinteau. Nu reuşeam să văd marea, dar îi simţeam prezenţa în scârţâitul fiecărei scânduri.

— Şi o să fie tot peşte? l-am întrebat.

— E posibil. Dar poate fi şi altceva.

— Cum ar fi o plătică?

— De ce nu.

— Sau un iepuraş? Dar… dar *om?* Om poate fi? l-am întrebat şi am întors capul ca să-i întâlnesc privirea, pe care mă aşteptam s-o găsesc undeva deasupra bărbii, dar n-am reuşit decât să-i zăresc barba şi o mică parte din pipă.

Am avut senzaţia că a ridicat din umeri, n-aş putea spune cu precizie, dar, în orice caz, a zis ceva care a sunat foarte ciudat.

— Liv, într-o bună zi s-ar putea ca cineva să-ţi povestească despre Dumnezeu.

— Dumnezeu? E un alt fel de cambulă?

— Nu, Dumnezeu nu e un peşte. Cum să-ţi explic? Mulţi oameni cred că el locuieşte în cer, de unde poate decide soarta tuturor.

— Cum adică locuieşte în cer? l-am întrebat mutându-mi imediat privirea de la barbă la cer. Cum arată?

— Asta nu ştiu să-ţi spun, dar ar trebui să aibă barbă lungă şi albă. Lui Carl s-ar putea să-i fie teamă de el.

— Are barbă albă şi mare şi locuieşte în cer, am repetat eu cu uimire.

— Exact. E puţin mai greu de explicat, dar ceea ce vreau să-ţi spun este că nu e neapărat adevărat. Eu, de exemplu, nu cred în Dumnezeu.

— De ce? Pentru că nu spune adevărul? am întrebat, mai ales că ştiam deja că nu e bine să minţi decât dacă e absolut necesar.

— Nu, pur şi simplu nu cred că poate să existe.

— N-am văzut niciodată pe nimeni sus pe cer, aşa că nici eu nu cred că ar putea să locuiască cineva acolo, am spus eu cu hotărâre. În schimb, cred în pescăruşul acela care zboară chiar acolo!

Barba lui se ridică o clipă, pentru ca apoi să coboare suficient de mult ca eu să mă pot uita în ochii lui.

— Întocmai, a zis el. Noi credem în pescăruşii de mare.

Am zâmbit. Apoi am scos briceagul din suportul lui de piele şi l-am ridicat ca să-l privesc în lumina soarelui. Îmi dădea o senzaţie deosebit de plăcută să mă uit la el aşa. Îl găsisem în magazia negustorului de biciclete, pe lângă multe alte lucruri care ne-ar fi putut fi de folos, ca de exemplu nişte cauciucuri, o lanternă, o umbrelă ruptă şi o pungă de bomboane.

Câteva clipe am rămas în tăcere.

— Nici mama nu crede în el, nu-i aşa?

N-am mai apucat să primesc vreun răspuns pentru că exact atunci un alt peşte a muşcat cârligul şi a trebuit să-l tragem sus în barcă. De data asta eu am fost cea care a trebuit să-l ajute pe peşte să moară, şi m-am descurcat foarte bine, după spusele tatei. După ce am mai prins doar câţiva peşti, tata a început să împacheteze undiţele, spre marea mea dezamăgire.

— Niciodată să nu iei din natură mai mult decât ai nevoie, mi-a explicat el. Dacă prindem tot peştele acum, altădată ce mai pescuim?

Mi s-a părut o explicaţie foarte clară, aşa că m-am mulţumit să arunc o privire la captura noastră. Aveam una, două, trei, patru cambule, aşadar una pentru fiecare dintre noi.

Tata a zâmbit. Apoi mi-a arătat cârligul din vârful undiţei, de care atârnau câteva perle multicolore.

— Uite, Liv. Mâine o să-ţi arăt cum se fac greutăţile astea. Cred că eşti deja destul de mare să încerci şi tu.

Nu numai că am încercat, dar am şi reuşit, iar la scurt timp după aceea am învăţat să cioplesc şi bâte straşnice, cu care puteam ajuta cambulele să moară dintr-o singură mişcare.

☆

Ziua pe care am petrecut-o împreună cu tata în mica iolă e cea mai frumoasă zi pe care mi-o pot aminti. Mă gândeam la ea şi mai târziu, când trebuia să mă ascund în container. Mi se părea ciudat să te gândeşti la ceva atât de luminos într-un spaţiu atât de întunecat.

La scurt timp după aceea, tata mi-a dat voie să-l însoţesc şi când punea capcanele pentru iepuri. Era foarte uşor să le găseşti urmele la marginea pădurii. Tata mi-a arătat cum să fac din crengile unui brad tânăr un mic tunel prin care iepurele să treacă, iar la capătul lui a pus un laţ dintr-un fir metalic pe care îl lăsa să atârne de trunchiul copacului. Dis-de-dimineaţă, când verificam capcana, găseam de fiecare dată câte un iepure atârnând în ea. Firul metalic era atât de strâns în jurul gâtului încât dispărea sub straturile de blană groasă.

Seara, mama făcea tocană de iepure cu smântână din laptele de la vaca noastră, cimbru din poieniţă şi verdeaţă din grădina de legume. N-avea niciun sens să irosim banii la magazin când noi aveam în gospodărie tot ce ne trebuia, cel puţin aşa zicea tata. Banii îi foloseam doar pentru strictul necesar, cum ar fi pentru nutreţul animalelor, pe care îl cumpăram din Vesterby şi de unde de foarte multe ori reuşeam să ne întoarcem cu mai multă hrană decât plătisem. Tata era mereu mulţumit de afacerea asta. Fermierii din Vesterby

aveau mult nutreţ, iar noi ne iubeam mult animalele. La fel se întâmpla şi la magazinul alimentar de pe insulă. Depozitul lor era mereu încărcat cu mâncare, de aceea tata îmi explicase că nu făceam nimic rău când mă strecuram să iau câteva conserve, în vreme ce tata îl ţinea de vorbă pe vânzător.

Mai târziu, am învăţat cum să jupoi blana animalelor şi să tranşez carnea. Iepurii mi se păreau foarte mici după ce le dădeam jos blana. Cel mai incredibil mi se părea tot ce se găsea ascuns în interior: plămânii roz deschis, rinichii violeţi şi toate celelalte măruntaie, mai ales intestinele lor lungi şi încurcate. Încercam să-mi imaginez cât de mari trebuiau să fie intestinele din pântecele mamei!

Tot în toamna aceea, tata m-a dus la vânătoare de cerbi pe insulă. Ştia el un loc undeva în apropierea unei ferme mai mari, unde noaptea găsise cerbi de multe ori, fie în adâncul pădurii, fie chiar în mijlocul poienilor. Tata detesta să pângărească carnea animalelor cu praf de puşcă, iar eu, neştiind ce anume era praful de puşcă, am înţeles că trebuia să-l detest şi eu. Spunea că puştile fac mult prea mult zgomot, sunt mult prea violente şi mult prea scumpe. Avea dreptate. Noi căutam mereu să facem cât mai puţin zgomot şi să cheltuim cât mai puţini bani.

De cele mai multe ori foloseam săgeţi. Arcul tatălui meu era mare şi greu. Al meu era identic, doar că pe dimensiunile mele. Tata îmi cioplise arcul în atelierul lui şi mă învăţase şi pe mine să cioplesc săgeţi din lemn de brad şi să le pun pene de gâscă. Pentru ca săgeata să fie reuşită, lemnul trebuia să aibă grosimea şi elasticitatea potrivite, mi-a explicat el, aşa că m-a îndemnat să analizez şi să testez de una singură supleţea săgeţilor până când am reuşit să înţeleg cum trebuiau lucrate. Vârfurile le confecţionam din bucăţi de cupru pe care le găsisem chiar eu într-o grămadă de gunoi pe care ajunsesem s-o numim „grămada de chestii”.

— Vezi? întreba el ori de câte ori găseam ceva folositor printre grămezile de vechituri adunate. Orice lucru ne poate fi de folos.

Am exersat săptămâni întregi să trag cu arcul în cutii şi tot felul de ţinte din lemn, până când am avut voie să trag în şoareci, pe întuneric. Când în sfârşit am nimerit unul, s-a văitat atât de cumplit încât am izbucnit în lacrimi. Săgeata mea l-a străpuns în spate, chiar deasupra cozii, aşa că de fiecare dată când şoarecele încerca să şchiopăteze, penele de gâscă din vârful săgeţii zgâriau pământul într-un ritm sacadat. Nu s-a chinuit prea mult, căci tata l-a omorât destul de repede cu o bâtă. Tata mi-a spus apoi că nu trebuia să plâng,

ci să mă gândesc la cât de fericită avea să fie vulpea pentru o asemenea masă copioasă.

Am plecat la prima noastră vânătoare de cerbi într-o noapte cu lună plină, când era suficient de întuneric ca să ne ascundem, dar suficientă lumină ca să putem trage. Noi puteam vedea, iar cerbul n-avea să simtă nimic. Pe întuneric, durerea dispare.

Primul cerb pe care l-am zărit se afla în mijlocul câmpului, chiar în bătaia razelor lunii, cumva din profil. Săgeata tatei l-a străpuns direct în inimă, dar cerbul nu s-a prăbuşit. Mai întâi a întors capul spre noi şi a făcut câţiva paşi în direcţia noastră, apoi a căzut la picioarele noastre. Se mişca lent şi părea destul de liniştit. Practic, moartea cerbului a fost una dintre cele mai liniştite din câte îmi fusese dat să văd până atunci. Aş fi putut să jur că animalul se uitase în ochii mei fără vreo urmă de supărare.

— A fost un cerb bătrân, am auzit vocea tatei. Trebuia oricum să facă loc cerbilor mai tineri, iar noi avem hrana asigurată pentru multe zile de-acum încolo. Aşa i-a fost scris.

— Dar oare nu are pui pe care trebuie să-i îngrijească?

— Puii lui sunt acum suficient de mari să se descurce singuri.

— Eu când o să fiu suficient de mare ca să mă descurc singură?

— Cât de curând! Eşti tare îndemânatică cu arcul şi săgeţile, m-a încurajat tata zâmbind, aşa că pentru o clipă m-am simţit cu adevărat puternică şi fericită, însă doar pentru o clipă.

— Şi apoi ce o să se întâmple cu tine?

— Cu mine? a întrebat el, făcând apoi o pauză prelungă. Eu o să rămân lângă tine chiar şi când o să fii mare şi o să înfrunţi lumea de una singură. N-am de gând să mor prea curând.

— Nu înainte să ai păr alb, nu-i aşa?

— În niciun caz înainte să am păr alb.

Pe atunci nu ştiam nimic despre moartea fulgerătoare a bunicului.

Unul dintre lucrurile la care eu şi tata ne pricepeam foarte bine era să-i găsim cărţi mamei, care se bucura foarte tare de fiecare dată când ne întorceam acasă cu câte o legătură de cărţi. Găseam incredibil de multe prin tot felul de cutii de carton, uitate în depozitele gospodăriilor pe care le vizitam. De multe ori aveam senzaţia că proprietarii lor nici măcar nu le citiseră sau că nici măcar nu le trecuse prin cap s-o facă. După ceva timp, mama a reuşit să adune o grămadă de cărţi, pe care eram sigură că avea de

gând să le citească una câte una. Cele mai multe erau fie în dormitor, fie în camera albă, unde tata construise o bibliotecă suficient de încăpătoare. De la o vreme se adunaseră atâtea cărţi şi lucruri în faţa rafturilor, încât biblioteca nici nu se mai vedea. Noi, însă, ştiam că se afla tot acolo, şi ne spuneam că asta era cel mai important.

Şi mie îmi plăceau cărţile. Mama începuse să mă înveţe să scriu şi să citesc cu ceva timp înainte de sosirea bunicii. Îmi povestise că toată lumea ştia să scrie şi să citească deja de la naştere şi că nu era nevoie decât de puţin exerciţiu pentru a-mi reîmprospăta memoria. Nu mi-a luat prea mult să învăţ să citesc şi făceam progrese tot mai mari pe măsură ce vedeam bucuria din ochii mamei de fiecare dată când reuşeam să citesc totul corect.

De asta nu conta atât de mult faptul că, atunci când încercam să scriu, ţineam creionul într-o poziţie nefirească. Îl apucam la fel ca pe săgeţile pe care voiam să le aşez în arc şi pur şi simplu nu reuşeam să-l cuprind cu degetele în poziţia pe care mi-o arătase de atâtea ori mama. Până la urmă, am decis că era mai important să scriu corect, chiar dacă ţineam creionul greşit, decât invers. Din fericire, învăţasem să mânuiesc săgeţile mult mai bine decât creionul, altfel n-aş fi reuşit să ţintesc atât de bine cum o făceam deja.

Într-o dimineaţă, pe când trăgeam cu arcul la ţinta din spatele casei, am observat că mama mă privea din spatele sforilor cu rufe pe care tocmai le agăţa la uscat.

— Ştiu ce poveste o să citim cât de curând, a izbucnit ea.

Mama nu avea obiceiul să vorbească prea des dacă nu citea cu voce tare dintr-o carte sau dacă nu încerca să-mi explice anumite lucruri. Nu cred că-i plăcea să vorbească prea mult, dar ştiu că îi plăcea să citească, iar mie îmi plăcea atât de mult s-o ascult, mai ales când stăteam amândouă în patul din dormitorul ei, cu una dintre cărţile alese de ea. Nici nu ştiu ce anume îmi plăcea mai mult – vocea ei sau poveştile pe care mi le citea.

De multe ori nici nu le mai puteam deosebi. Uneori, nu-i mai auzeam vocea şi mă pierdeam în povestire, alteori uitam povestea şi mă pierdeam în vocea ei. Nu vorbea foarte tare, dar suficient cât să te învăluie cu glasul. Pe atunci încă mai avea aer. Asta se întâmpla demult.

Cu timpul, aerul a început să dispară. Vocea i-a devenit din ce în ce mai slabă, până când s-a transformat într-o şoaptă care nu mai putea rosti decât consoanele ascuţite, ca L sau V.

Mă bucur că a reuşit să mă înveţe alfabetul înainte ca vocea ei să-şi piardă

puterea de a folosi consoanele, până când n-a mai fost în stare să le folosească deloc. Spre final, din numele meu nu mai reuşea să rostească decât „i”-ul. Pentru ea devenisem un simplu „i”. Aşa mă striga atunci când voia să-i ţin companie în dormitorul pe care nu mai putea să-l părăsească, iar eu îi citeam cu voce tare dintr-o carte pe care o alegeam singură.

Într-o zi, n-a mai putut rosti nici vocalele.

M-a bântuit mult timp dispariţia vocii mamei. Unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat de la ea a fost să nu-mi înghit cuvintele atunci când vorbesc. Poate că asta ajunsese să i se întâmple chiar ei. Poate că, în cele din urmă, a ajuns să-şi mănânce propria voce. A început cu aerul şi a continuat cu sunetele. Mânca mult, mult prea mult.

Atunci, în spatele sforilor cu rufe atârnate la uscat, se gândea să citim împreună *Robin Hood.*

Dragă Liv,

Probabil te-ai întrebat ce s-a întâmplat cu vocea mea. N-aş putea să-ţi explic ce s-a întâmplat, dar pot să-ţi spun că toate cuvintele mi se opreau în gât, ca şi cum în drumul lor spre rostire m-ar fi epuizat de toate puterile, iar eu nu mai aveam forţă să le împing la suprafaţă. Până la urmă, am fost nevoită să renunţ.

E ca atunci când te doare gâtul şi nu poţi să mănânci decât supă caldă şi mâncare cât mai moale. Exact aşa mă simţeam şi eu. Cu cât vorbeam mai puţin, cu atât simţeam mai mult nevoia să mănânc.

Cu timpul vocea mea s-a transformat într-un nod mare de fraze nerostite care mi s-a aşezat în gât. Cuvinte care s-au fărâmiţat în mii de bucăţi şi care acum nu mai aveau sens separate unele de altele, începuturi neterminate rupte de sfârşituri neconsumate, propoziţii întrepătrunse, construcţii prăbuşite, sunete înăbuşite.

Toată suferinţa mea s-a strâns acolo şi n-ar fi fost drept să ţi-o transmit şi ţie. Nici tatăl tău n-ar fi fost drept s-o primească, fiindcă el îşi avea de purtat propria suferinţă. Aşa că am ţinut totul în mine. Aşa am înţeles eu să te protejez. Tatăl tău a ales să procedeze diferit.

Cu toată dragostea,
Mama

ÎNTUNERICUL ŞI HAOSUL

Jens Horder nu lua niciodată din natură mai mult decât era absolut necesar. Singura situaţie în care această regulă nu se aplica era atunci când venea vorba de răşină.

Totul începu dintr-o curiozitate. Tatăl lui fusese cel care-i vorbise pentru prima dată despre acest balsam de aur al copacilor şi tot el îi prezentase nenumăratele ei proprietăţi miraculoase. Cu puţin timp înainte de moartea lui fulgerătoare, Silas apucase să-şi iniţieze mezinul în lentul ritual al prelevării sevei din trunchiurile brazilor, dezlipind o bucăţică din scoarţă. Sub aceasta, decupa un mic jgheab în forma literei V, care făcea posibilă scurgerea sevei într-o cană aşezată la vârful jgheabului.

Jens avea să afle destul de curând care erau copacii cei mai potriviţi acestui scop, iar cu timpul începu să-i golească de sevă în mod regulat. Făcea acest lucru cu cea mai mare grijă, pentru a nu produce nicio suferinţă copacului, care era practic muls asemenea unei cornute.

Era conştient că, procedând astfel, inevitabil ajungea să provoace răni copacilor, dar cu toate astea, fără să-şi poată explica de ce, se simţea împins de o forţă necunoscută să o facă. Poate că răşina devenise pentru el un fel de drog cu parfum de pin, un fel de stimulent aromatic de care nu se mai putea lipsi. Sau poate că Jens intuia deja că, într-o bună zi, avea să găsească o întrebuinţare răşinii solidificate pe care o depozita în atelierul său, asemenea unui trup masiv, întunecat, ale cărui protuberanţe haotice refuzau să se dezintegreze. Bulgării de răşină coagulată îi aminteau de punga de bomboane pe care o împărţise cu tatăl lui pe când probau un sicriu. Gustul acelor bomboane nu putuse fi egalat vreodată în memoria lui gustativă.

Experimentând cu tehnici diferite, Jens descoperise o metodă prin care putea curăţa bulgării de răşină de orice fel de impurităţi. Aşeza bucata de răşină coagulată pe o foiţă de aluminiu pe suprafaţa căreia făcea câteva găuri şi apoi o întindea pe fundul unei conserve de metal. Pe urmă topea răşina la flacără. Anume pentru acest scop, improvizase un obiect din bucăţi de fier şi potcoave care îi permitea să aşeze conserva metalică direct deasupra flăcării. Astfel, impurităţile rămâneau pe folia de aluminiu, în vreme ce răşina curată se scurgea în interiorul conservei. Când răşina se întărea, o putea pune la păstrare, bineînţeles separat – răşina curată în butoiul său, cea cu impurităţi în altul. În felul acesta, avea posibilitatea să o topească din nou, în funcţie de

întrebuinţările pe care i le găsea. Iar Jens găsea mereu nenumărate întrebuinţări răşinii. Avea proprietăţi antibiotice şi, dacă era prelucrată corespunzător, putea fi folosită la fabricarea săpunurilor sau ca substanţă adezivă. În plus, îi putea servi drept sursă de combustibil. Ungând cu răşină vârful unei bâte de lemn, obţinea o torţă a cărei lumină ardea timp îndelungat.

În buzunar Jens mai păstra încă mica bucată de răşină în interiorul căreia rămăsese prins pentru vecie trupul furnicii. Arăta exact ca în urmă cu mulţi ani, când Silas le-o prezentase pentru prima oară copiilor lui pe plaja din nordul insulei. Arăta exact ca în urmă cu milioane de ani. Misiunea furnicii fusese probabil să poarte câţiva stropi de răşină uscată înapoi la muşuroiul ei, unde urma să fie folosită împotriva dăunătorilor de orice fel. Soarta, în schimb, hotărâse că ea va fi anihilată şi în acelaşi timp conservată pentru veşnicie de seva lipicioasă, pierzându-şi astfel viaţa, dar nu şi trupul.

Răşina avea ceva vindecător şi ucigaş în acelaşi timp, iar lucrul ăsta începuse să-l obsedeze pe Jens Horder.

Butoaiele cu răşină îşi aveau locul lor bine stabilit în atelier. De altfel, colţul unde erau aşezate era singurul cât de cât ordonat din încăpere, un adevărat ochi al furtunii din mijlocul haosului care le înconjura. Erau puse unul lângă altul, asemenea tomberoanelor, în mijlocul unei dezordini sufocante de cutii, saci, unelte, piese de motor, suluri de materiale de tot felul, cabluri, saltele, ziare vechi, pungi de plastic şi grămezi de câte şi mai câte alte obiecte de toate felurile şi din toate materialele posibile, care nu mai aveau nicio legătură cu destinaţia iniţială a vechiului atelier dedicat odinioară tâmplăriei, lemnului şi vieţii sale tainice care se perpetua dincolo de existenţa copacilor.

Cu timpul, până şi butoaiele fuseseră înghiţite de învălmăşeala care le înconjura, devenind imposibil de observat în camera sufocată de vechituri. Cu toate astea, Jens ştia mereu unde să le găsească, navigând cu uşurinţă în haosul creat de obiectele pe care le deţinea. Parcă avea o percepţie asupra ordinii cu totul diferită de a oamenilor obişnuiţi care treceau pragul micului atelier de tâmplărie. În cele din urmă, singura persoană căreia îi mai permitea să pătrundă înăuntru era Liv.

Maria ar fi fost şi ea binevenită dacă ar mai fi fost în stare să facă efortul de a merge până acolo.

Universul lui Jens Horder nu era guvernat de aceleaşi principii şi reguli care ordonau lumea oamenilor obişnuiţi. Organizarea şi categorisirea îi erau

cu totul străine. Singurele constante ale vieţii lui erau amintirile şi trăirile pe care le generau ele. Un raşpel nu trebuia aşezat neapărat alături de alte raşpeluri. Dacă acesta fusese găsit în mijlocul unui morman de la groapa de gunoi, atunci ar fi fost mai firesc să fie aşezat alături de lampa de ulei sau de jacheta obţinute din acelaşi loc. Haosul lui Jens Horder îşi avea propria logică.

Coasa, de exemplu, trebuia să fie neapărat rezemată de harta cea mare a insulei care era agăţată de peretele din spatele strungului, datorită faptului că îi amintea lui Jens de braţul nord-estic al insulei, unde se afla un mic golfuleţ. Harta era acoperită de un morman de cutii, dar Jens ştia foarte bine că se afla acolo, iar asta era cel mai important. Doar braţul nordic al insulei se mai zărea în întuneric.

Înainte ca harta să fie acoperită aproape în întregime de grămezile din jur, Jens petrecuse ore îndelungate în compania tatălui său, analizând-o. Pe atunci, insula i se păruse imensă. Împreună, ajunseseră la concluzia că insula avea forma unui trup omenesc, Korsted fiind inima, iar groapa de vechituri fiind fundul, se amuzau ei. Iar dacă toţi copacii de pe Cap ar fi fost lăsaţi să crească în voie, atunci omul imaginar ar fi avut păr lung şi o barbă sălbatică, mai puţin petecul de chelie din vârful capului, care era mica plajă din extremitatea nordică. Insula era, aşadar, un corp aflat în continuă schimbare, iar ei puteau foarte uşor să-i schimbe înfăţişarea în una sălbatică.

Însă dacă pentru oamenii obişnuiţi lumea pare să devină tot mai mică odată cu înaintarea în vârstă, pentru Jens Horder lumea de dincolo de Cap devenea din ce în ce mai mare şi mai intangibilă. Ajuns la maturitate, Jens găsea că viaţa pe insulă era copleşitoare şi străină fiinţei sale, pe măsură ce feţele cunoscuţilor începeau să fie înlocuite de personaje noi. Iar când începură să apară tot felul de magazine, îndeletniciri şi maşinării noi, insula se transformă într-o ameninţare nedefinită, care părea hotărâtă să pună stăpânire pe întreaga lui fiinţă, ameninţându-i existenţa.

Din când în când, deşi tot mai rar, oamenii care veneau pe Cap având nevoie de reparaţii obişnuiau să-i spună că ar fi cazul să facă nişte schimbări, să se elibereze de mizeria în care trăia, să arunce vechiturile de care se înconjurase. La ce-i trebuiau toate gunoaiele alea, până la urmă?

Şi o spuneau cu zâmbetul pe buze. Nimic nu putea fi mai dureros.

☆

Într-o zi, în uşa grajdului îşi făcură apariţia două femei care îi spuseră pe faţă că trăia într-o dezordine de nedescris dar că, din fericire, nu avea de ce

să-şi piardă speranţa, pentru că Dumnezeu era dispus să-l ajute. Dumnezeu avea să-i facă ordine în viaţă, cu condiţia ca Jens să-l primească în inima sa ca pe un tată adevărat.

Jens nu scoase o vorbă, dar le fixă cu privirea şi, imediat ce terminară de vorbit, le ameninţă cu furca.

La plecare, nu schiţară nici cel mai mic zâmbet.

Jens avea puterea de a vedea dincolo de lucruri. Pentru el, lucrurile sale nu însemnau dezordine sau murdărie, ci un tot unitar, a cărui integritate ar fi fost ştirbită dacă ar fi renunţat la ceva. Oamenii nu înţelegeau că toate acele lucruri alături de care trăia îşi aveau propriul loc în existenţa lui şi propria însemnătate, devenind chiar o necesitate. Pagina îngălbenită dintr-un ziar vechi, care cândva servise drept ambalaj unei oale de lut, putea conţine informaţii care să-i folosească la un moment dat, deşi Jens Horder nu citea ziare. Hamul ros îi amintea de ziua în care venise la Korsted cu căruţa. Lanterna stricată urma să-i fie de folos după ce o repara. Avea grămezi întregi de baterii printre care, cu siguranţă mai putea găsi câteva care încă funcţionau. Cel mai probabil şi casetele audio erau bune! Le luase direct de pe un palet din spatele magazinului de muzică şi le păstra încă aşezate pe un suport cu rafturi învelit în folie de plastic, care de asemenea era sigur că îi va folosi cândva. Conservele de carne erau şi ele bune, în caz că ar fi ajuns să nu-şi mai poată procura hrană din alte surse, mai ales că nu se bazase niciodată pe termenul de valabilitate. Rindeaua îi aparţinuse tatălui său şi se afla în perfectă stare de funcţionare. Pălăriile îi puteau folosi dacă vreodată ar fi fost nevoie să peticească vechea şapcă pe care o moştenise de la bunicul lui. Sfeşnicul, frumos în simetria lui, trebuia doar bine curăţat. Umbrelele le erau oricând la îndemână, oricum nu le prisoseau niciodată, iar pe cele stricate le putea repara oricând. I se părea de neconceput cum cineva putea să arunce un pachet nedesfăcut cu tacâmuri de unică folosinţă. Nu exista obiect care să nu poată fi folosit de mai multe ori. Într-o zi, avea să le cureţe pe toate. Sacii cu sare pe care îi luase din depozitul fermierului – fermierul era răspunzător de întreţinerea drumurilor pe timp de iarnă – aveau să-i folosească şi în alte scopuri, mult mai utile decât întreţinerea şoselelor.

Jens simţea o responsabilitate profundă în a păstra toate acele lucruri pe care ceilalţi nu reuşiseră să le aprecieze. Simţea o bucurie şi un ataşament faţă de fiecare obiect în parte. Iar această legătură afectivă îl stimula, în vreme ce orice tentativă de a o rupe îl epuiza. Ba chiar îl înspăimânta de-a dreptul.

În rarele cazuri în care încercase să renunţe la câteva lucruri – mai întâi în urma insistenţelor mamei sale şi mai târziu la ale soţiei – pur şi simplu nu izbutise să o facă. Desprinderea de obiectele care îl înconjurau îl măcina profund. Mama lui nu-l înţelesese niciodată. Nici Maria, pe care o iubea mai presus de orice, nu îl înţelegea, dar îl accepta aşa cum era şi ştia că n-ar fi putut să fie altfel. Tatăl lui ar fi înţeles totul.

Cu timpul, Jens începu să fie chinuit de o teamă: gândul că, într-o zi, s-ar putea întâmpla să arunce ceva de neînlocuit. Ceva ce se ascundea în spatele atâtor alte lucruri, sau în interiorul lor sau pur şi simplu printre ele. Chiar şi atunci când nu mai avea cine să-l îndemne să facă ordine se simţea cuprins de teama asta nebună. Învălmăşeli de obiecte şi închipuiri se contopeau în scenarii onirice, provocându-i coşmaruri în care nu observa un biet pui de pasăre ascuns într-o coajă de portocală, o mică viaţă nevinovată care se stingea în momentul în care arunca coaja la gunoi. Alteori, puiul de pasăre se transforma într-un nou-născut. Nu, nu putea să renunţe la nimic. În ciuda a ceea ce o învăţa pe Liv, el ştia de la tatăl, fratele şi fiul său că nimic din ceea ce îl părăseşte nu se mai întoarce la el vreodată. Şi de aceea nu mai putea să rămână fără ceva.

Cu timpul se acumulară tot mai multe lucruri. Acestora li se adăugară lucrurile pe care le aducea Liv din expediţiile ei de aprovizionare cu hrană şi cu cele trebuincioase. Ar fi preferat s-o poată însoţi şi să n-o scape o clipă din ochi, dar până la urmă condiţiile ajunseră de asemenea natură că fu nevoit să se bazeze pe convingerea că Liv o să se întoarcă acasă.

Iar Liv se întorcea de fiecare dată. Între cei doi se formase o legătură de nepătruns. Liv îl înţelegea, ea era o parte din el.

☆

Îndesată într-o scobitură a unei bănci din atelierul de tâmplărie zăcea de-a curmezişul o clepsidră. Silas Horder o găsise cu ani în urmă într-un depozit pe care îl vizitase împreună cu fiul cel mic. Ajunşi acasă, întorseseră clepsidra de pe-o parte pe alta, numărând pe nerăsuflate minutele şi secundele, cântărind timpul care se scurgea liniştit prin gâtul ei îngust. Zăcuse acolo zeci de ani, nisipul încremenise în cadrul frumos de lemn, sub praf şi sub un trecut de mult uitat.

Jens o urmărise pe Liv cum priveşte fascinată micul obiect. Ştia că nu are voie să o atingă. O dată îl întrebase dacă nu putea s-o scoată de acolo. Voia să vadă cum se scurgea nisipul dintr-o parte în cealaltă.

Însă nici măcar lui Liv nu-i fusese permis să urnească timpul din loc.

DECEMBRIE

Nu pot spune cu precizie cât timp a stat bunica la noi, dar cred că trebuie să fi fost o lună întreagă. În orice caz, era în preajma Crăciunului, pentru că mă învăţase să fac inimioare din hârtie şi să cânt colinde despre Maria şi Isus, căruia îi spuneam Jens de fiecare dată. Nu înţelegeam povestea cu tatăl lui Jens, dar mi se părea foarte firesc să te naşti într-un staul, în toiul nopţii.

Când am întrebat-o pe mama cum a fost naşterea noastră, ea mi-a povestit că totul s-a petrecut într-o după-amiază, că fusese ajutată de o femeie şi că fusese nespus de dureros să ne aducă pe lume. Îmi doream să fi putut aştepta până la lăsarea întunericului, ca să nu mai simtă nicio durere. Oricum, mă bucuram la gândul că nu mă născusem singură. Carl fusese alături de mine şi atunci. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu singură.

De aceea mă liniştea să privesc desenele cu mine şi Carl care se aflau deasupra patului din dormitor. Tata le făcuse. Ne făcea câte un desen în fiecare an când înflorea iarba neagră. Trăsăturile noastre erau într-o continuă schimbare, în anumite privinţe ne deosebeam, în altele semănăm destul de mult. Desenele noi erau aşezate deasupra celor vechi, pentru a putea fi răsfoite până la cele care ne înfăţişau aşa cum arătam când ne-am născut. Îmi plăcea la nebunie când mă desena tata, pentru că atunci puteam să stau liniştită şi să-i privesc cu atenţie barba şi părul care creşteau nestingherite.

Tata o desenase şi pe mama, mai demult. Desenul acela fusese agăţat în atelierul de tâmplărie, într-o frumoasă ramă detaşabilă. N-am mai văzut nicăieri altundeva desene cu mama. De fapt, nu cred că mai văzusem vreodată o femeie atât de frumoasă desenată cu atâta măiestrie.

☆

Atunci când bunica s-a mutat în camera din spatele atelierului am avut senzaţia că s-a mutat în întreaga casă. La fel simţea şi Carl, doar că la început eram cu totul fascinaţi de ea şi n-am dat mare importanţă acestei impresii. Nu ne-am gândit nicio clipă că ar putea fi ceva primejdios.

În dimineaţa aceea, când a venit şi s-a aşezat pe marginea patului meu, am vorbit pentru prima dată cu cineva din afară, faţă în faţă, doar noi două. Era ciudat că nu simţeam niciun pic de frică. Poate puţin de tot, la început, mai ales pentru că ştiam că mama se afla în spălătoria din spatele grajdului, iar tata se ocupa de brazii de Crăciun, aşa că niciunul dintre ei nu m-ar fi putut auzi dacă aş fi strigat după ajutor.

Totuşi, ea nu părea deloc periculoasă. Mi-a zâmbit, s-a aşezat pe marginea patului şi mi-a spus:

— Bună, Liv! Ce faci?

N-am înţeles de ce mă întrebase aşa ceva, vedea foarte bine ce făceam, stăteam în pat şi mă uitam la desenele de pe perete.

Nu i-am răspuns, dar am arătat cu degetul spre desenele care ne înfăţişau pe Carl şi pe mine.

Ne-a privit pe amândoi o bună bucată de timp. Apoi s-a ridicat şi a început să răsfoiască desenele până a ajuns la cele care ne înfăţişau când eram bebeluşi.

— Semănăm, nu-i aşa? am întrebat eu.

Ea a încuviinţat.

— Tata ne-a desenat.

A dat iar din cap.

Am încetat să mă uit la desene. Mi-am mutat privirea asupra acestei necunoscute, despre care încă nu ştiam că e bunica mea. Îmi amintesc cum se uita la desenele cu mine şi Carl când eram mici şi mă întrebam dacă să-i povestesc despre accident sau nu.

— Fratele meu geamăn a păţit ceva, am izbucnit eu într-un final.

A încuviinţat din nou, continuând să privească desenele. Poate că ştia deja ce păţise Carl.

Într-un final s-a întors şi m-a privit zâmbind.

— Îţi plac clătitele? m-a întrebat.

Nu ştiam ce să răspund. Habar n-aveam ce sunt clătitele, aşa că am făcut acelaşi lucru pe care îl făcea şi ea, am dat din cap.

Puţin mai târziu aveam să aflu că-mi plac clătitele, de fapt, că-mi plac chiar mult. Când a terminat prima clătită, bunica a presărat zahăr deasupra, a rulat-o până a ajuns să semene cu un crenvurst şi mi-a pus-o în mână, în timp ce se ocupa deja de a doua. Când am muşcat prima oară dintr-o clătită nu ştiam că trebuie să apuc şi celălalt capăt, aşa că zahărul din interior a început să curgă pe jos şi îmi amintesc că atunci ea mi-a spus ceva, dar eram mult prea încântată de gustul dulce al clătitei, care nu semăna cu nimic din ce mâncasem până atunci.

A măturat în jurul meu, m-a mângâiat pe cap şi mi-a mai întins o clătită cu zahăr. Când am terminat-o şi pe a patra, am simţit nevoia să mă aşez pe podea, în mijlocul zahărului pe care îl vărsasem, dar ea nu s-a supărat şi am izbucnit amândouă în râs.

Aşa ne-a găsit mama.

Cel mai straniu mi s-a părut că nu şi-au vorbit. S-au privit doar o clipă, după care mama s-a întors şi a plecat, cel mai probabil înapoi la spălătorie. Nu ştiam dacă s-o urmez sau să rămân aşezată în grămăjoara de zahăr. Dar apoi femeia a început să-mi vorbească, aşa că am rămas exact acolo unde mă aflam.

— Spune-mi, Liv, tu ai prieteni cu care să te joci?

Am clătinat din cap. Nu-l aveam decât pe Carl şi animalele pe care le îngrijeam.

M-a privit, aşteptând să-i răspund, dar nu mai aveam ce să-i spun. Doar clătinasem din cap şi înainte.

— Ştii, alţi copii, aşa ca tine? a insistat, întinzându-mi încă o clătită. Ai puţină grijă cu zahărul, draga mea.

Am dat din nou din cap, întinzând mâna după ruloul cel dulce.

— Desigur, mă joc tot timpul cu Carl.

Clătita a rămas suspendată undeva în aer şi de data asta zahărul s-a risipit din cauza ei. Mi-a dat clătita câteva clipe mai târziu.

Abia atunci şi-a făcut şi Carl apariţia în bucătărie. A privit-o pe femeia străină şi sunt sigură că i s-a făcut puţin frică de ea. Arăta atât de ciudat! Mai avea şi părul alb, de un alb imaculat.

O bună bucată de vreme, ne-a făcut clătite în fiecare dimineaţă. La început folosea tot felul de lucruri din nişte plase pe care le adusese chiar ea. Dar când i s-au terminat proviziile am început s-o ajut aducându-i ouă proaspete de la găinile noastre, lapte abia muls de la vaca noastră sau făină din sacii noştri, care pe vremea aceea încă se mai aflau în holul de la intrare. Îmi spunea că, din moment ce o ajutasem să le prepare, clătitele or să fie şi mai gustoase.

Tata nu mânca prea multe clătite şi nici nu spunea mare lucru. Mama mânca o grămadă fără să rostească o vorbă. Eu am mâncat cât de multe am putut.

Am ajuns să petrec destul de mult timp în compania ei, pentru că mama şi tata aveau foarte multe lucruri de făcut, dar cred că, în acelaşi timp, se şi străduiau s-o evite pe cât posibil. Tata era ocupat să taie brazii de Crăciun pe care trebuia să-i pregătească pentru a fi transportaţi pe insulă, unde mai avea câteva lucruri de rezolvat şi, în plus, trebuia să se ocupe şi de cadourile de Crăciun. Din cauza asta nu mai aveam voie să intru în atelierul lui până în

seara de Ajun. Mama avea o misiune la fel de secretă de îndeplinit în dormitor.

Nu ştiam ce anume pregăteau. Cu un an înainte primisem un teatru de păpuşi şi o pereche de mănuşi din piele de iepure.

De la o vreme, tata începuse să agaţe tot mai multe lucruri de tavan, aşa că aveam mai mult loc să ne mişcăm prin cameră. Îmi plăcea mult să mă aşez pe fotoliul verde şi să privesc în jur. Construise o adevărată peşteră, iar pe măsură ce grămezile de obiecte se ridicau tot mai înalte, depăşind geamurile, înăuntru se făcea tot mai întuneric.

Unul dintre obiectele pe care îmi plăcea să le privesc cel mai mult era vioara care atârna de o sfoară deasupra şemineului. Când focul ardea, vioara începea să se învârtă ca o giruetă din aceea în formă de cocoş. Şi, că tot veni vorba de păsări, de fiecare dată când mă aflam în sufragerie aveam senzaţia că bufniţa împăiată pe care o găsisem în casa farmacistului mă urmărea cu privirea din colţul de sus al tavanului. Îmi plăcea nespus de mult bufniţa aceea. Noaptea, când porneam la drum, încercam să fiu la fel de silenţioasă ca ea. Trebuie să mărturisesc că mi-a luat ceva timp până să realizez că bufniţa împăiată a farmacistului era, de fapt, o bufniţă moartă. Doar se comporta la fel ca toate celelalte bufniţe pe care le văzusem în pădure.

Uneori mă gândeam că deja am reuşit să adunăm tot ce se putea aduna de pe insulă, dar cu toate astea găseam mereu alte şi alte lucruri pe care le aduceam acasă. De pildă, tata primise un pian în schimbul unui pom de Crăciun cu o zi înainte de sosirea doamnei aceleia. Îi lipseau câteva clape şi o pedală, dar în afara de asta era în perfectă stare de funcţionare, spuse el. Mutând câteva cufere, tata i-a găsit un loc perfect în sufragerie. Apoi mai aduse trei aparate radio mari pe care le aşează deasupra pianului – şi bustul din ipsos al unui bărbat care, după spusele tatei, fusese pianist. Bustul ăsta mi-a dat de gândit o vreme, căci îi lipseau atât mâinile cât şi picioarele.

Din păcate, aveam impresia că doamna aceea *nu* era tocmai încântată că aveam atât de multe lucruri peste tot. Tuşea – aproape la fel de tare pe cât sforăia – de fiecare dată când intra în sufragerie, mormăind cât de îngrozitor se schimbase totul în numai câţiva ani. Nu înţelegeam la ce se referă.

Părea să fie şi foarte neîndemânatică, pentru că se lovea mereu de câte ceva. Într-o zi am auzit-o strigând de durere deoarece îşi lovise degetul mare de la picior de gramofonul care se afla lângă uşa bucătăriei. Nu era locul lui acolo, a spus ea, deşi, din câte îmi aminteam eu, acolo stătuse dintotdeauna.

Totuşi, nimic n-a putut egala strigătul de durere pe care l-a scos atunci când s-a lovit de corpul cu rafturi din baie şi şi-a răsturnat în moalele capului un cufăr plin cu conserve de ton în sos propriu. Tata a venit într-un suflet din atelier să vadă ce s-a întâmplat. Îmi amintesc perfect cum o privea din uşa băii, fără să rostească niciun cuvânt, în vreme ce ea se sprijinea de chiuvetă, privindu-l la rândul ei şi clătinând dezaprobator din cap. La scurt timp după aceea tata a plecat. Venise doar să se asigure că nu păţise nimic grav.

Câteva zile mai târziu, femeia a renunţat să mai caute cuferele cu decoraţiuni de Crăciun care, după spusele ei, trebuiau să fie pe acolo pe undeva. Aşa că am început să facem decoraţiuni de Crăciun din tot felul de lucruri pe care le găsisem de una singură. Inimioarele le-am făcut din sulul de hârtie pe care l-am găsit în spălător. Erau tare frumoase. N-am înţeles de ce o nemulţumea culoarea. Maroul era minunat! Iar inimile adevărate erau şi ele brune.

Mi-a spus că îmi cumpărase nişte cadouri de Crăciun de pe continent, iar eu mă întrebam dacă nu cumva se referea la radioul de jucărie şi la jocul de masă pe care le găsisem într-una dintre plasele cu care venise. Eram foarte interesată de bateriile radioului, deoarece erau rotunde şi mari, şi erau imprimate cu imaginea unui animal în dungi. Dacă le puneai pe limbă aveau gust de ars. Toate cadourile erau împachetate într-o hârtie deosebit de fină şi de frumoasă, iar după ce le-am inspectat în voie, le-am împachetat la loc, ca să arate exact ca înainte, doar că n-am mai reuşit să lipesc la fel de bine scociul.

Când tata a adus bradul şi l-a agăţat de tavanul sufrageriei mi-am zis că e cel mai frumos pom de Crăciun pe care l-am văzut vreodată. Carl era perfect de acord. Steaua pe care o făcusem din spiţele unei biciclete vechi strălucea atât de frumos chiar sub plafon, iar de la capătul trunchiului până la podea era mai mult de un metru distanţă, deci aveam suficient loc pentru cadouri.

Mai erau câteva zile până în seara de Ajun, iar eu tot nu aflasem că femeia aceea era, de fapt, bunica mea. Într-un fel, regret că n-a mai ajuns să vadă cartul pe care l-am primit cadou de Crăciun. Sau măcar să vadă cadoul pregătit pentru ea. Uneori, dis-de-dimineaţă, veneam să îi ţin companie în bucătărie, deşi abia puteam să găsesc un loc unde să mă aşez. Nu mă temeam deloc de ea, deşi Carl era puţin speriat. Îmi plăcea să vorbim, în timp ce ea mă lua în braţe şi mă mângâia pe păr. Mirosea atât de bine.

Avea lucruri foarte interesante în bagajele ei pe care îmi plăcea să le analizez ore în şir atunci când nu era prin preajmă. Printre lucrurile

împachetate în bagaje am găsit tot felul de loţiuni pentru păr, pentru pantofi sau chiar şi pentru haine, cum nu mai văzusem nicăieri altundeva. Ciorapi transparenţi mov şi pantofi din piele de culoare maro deschis. Nu-mi închipuisem vreodată că există pantofi atât de frumoşi!

Femeia mă întreba mereu ce am făcut, unde am fost, iar eu îi povesteam tot ce făcusem în ziua aceea. Uneori îi povesteam că mai meşterisem câteva săgeţi în plus pentru arcul meu sau că scormonisem printre grămezile de lucruri sau că ajutasem cu animalele. Dar, într-o dimineaţă, când m-a întrebat de ce eram atât de somnoroasă, i-am povestit că fusesem la vânătoare de cerbi. Nu intenţionasem să dezvălui acest secret, pentru că îi promisesem solemn tatei că nu o să povestesc nimănui despre aventurile noastre nocturne. Ne chinuiserăm foarte tare cu maşina pe care o parcaserăm în alt loc decât cel obişnuit, ca să nu ne audă nimeni atunci când porneam motorul.

— Se întâmplă des să plecaţi noaptea în loc să dormiţi? m-a întrebat imediat, privindu-mă atât de straniu încât Carl m-a tras de mână, rugându-mă să mergem să ne jucăm afară.

Dar eu nu m-am clintit din loc.

M-am gândit o vreme dacă era cu adevărat necesar să mint sau nu.

— Eu nu, dar Carl da, i-am răspuns într-un târziu.

Îmi plăcea când îmi povestea despre continent. Oraşul în care locuia părea foarte mare. Îmi închipuiam că trebuie să se găsească atâtea lucruri acolo – cu mult mai multe decât puteam noi găsi, aici pe Cap. Îmi mai spunea că acolo erau foarte mulţi copii care se jucau împreună şi că toţi mergeau la şcoală unde învăţau să citească, să scrie şi să socotească.

Apoi i-am arătat că ştiu tot alfabetul, pe care l-am încheiat aşa cum obişnuiam eu, cu litera „ø”.

— Foarte bine, a zis ea. Dar ai uitat litera „å”.

M-a iritat la culme comentariul ei.

— Alfabetul are douăzeci şi şapte de litere, nu douăzeci şi şase, a continuat ea, ceea ce mi s-a părut şi mai supărător.

Din fericire, mama mă lăsa să închei alfabetul cu ce literă voiam. Ştia foarte bine că învăţasem deja toate literele. Dar, din câte se părea, femeia asta nu-şi dăduse seama că eu ştiam deja să scriu şi să citesc.

Aşa că o ţinea pe-a ei.

— Hai să încercăm să nu-l mai uităm pe „å”. Cum altfel îl mai putem scrie pe „å”?

— Cu doi de „a”, mi-am spus eu în gând, fără să rostesc cu voce tare.

— Spune-mi, Liv, părinţii tăi nu ţi-au vorbit despre şcoală? Ai deja vârsta potrivită. Nu ţi-ar plăcea să mergi la şcoală în Korsted?

Ştiam foarte bine că şcoala se afla în Korsted. Uneori, trecând pe acolo în camioneta noastră, îi zăream pe copii, dincolo de zid, în curtea şcolii. Mereu se găsea vreunul care să fie neastâmpărat şi mereu un adult îi făcea observaţie. N-am văzut, însă, niciun copil purtând briceag la cingătoare. Iar curtea era goală, un mic pătrat asfaltat, cu dungi albe.

Tata spunea că nu-i plăcuse deloc. Nici prin cap nu-mi trecuse că va trebui să merg chiar eu acolo.

— Mama m-a învăţat deja să citesc şi să scriu, i-am spus. Iar tata mă învaţă cum să fac lucruri noi din cele vechi şi cum să fac bâte la rindea şi vârfuri pentru săgeţi. Mi-a arătat şi cum să construiesc de una singură o maşină pentru făcut cârnaţi şi cum să fac capcane pentru iepuri. Şi să ştii că iepurii nu simt nicio durere, pentru că îi prindem pe întuneric. Şi mai ştiu şi jocul acela când trebuie să te strecori să iei tot felul de lucruri fără să trezeşti pe nimeni. Şi mai am şi un briceag cu care mă joc tot timpul.

Femeia m-a privit cu aceeaşi uimire, aşa că începeam să nu mai am nicio îndoială că spusesem, din nou, mult prea multe. Aşa şi era. Nu eram obişnuită să fiu atât de precaută cu ceea ce spuneam. Mi se părea şi foarte obositor.

— Cred că ţi-ar prinde foarte bine să mergi la şcoală şi să laşi briceagul deoparte, a spus ea.

De data asta eu am fost cea care a tresărit. Carl fugise afară să-l cheme pe tata. Nu ştiam ce să mai spun, în timp ce ea nu părea să se mai poată opri din vorbit.

— Ştii, Liv, nu cred că-ţi face foarte bine să locuieşti aici, pe Cap, înconjurată de toată dezordinea asta. Ar putea să ţi se întâmple ceva, te-ai putea chiar îmbolnăvi… Cred că ţi-ar prinde bine să faci o mică excursie. O să vorbesc cu tatăl tău despre asta, e mai mult decât necesar.

— Şi cum de-l cunoşti pe tata atât de bine? am întrebat eu în cele din urmă, tot mai neîncrezătoare.

Poate Carl avuse dreptate. Poate că într-adevăr era ceva în neregulă cu femeia asta misterioasă.

A ezitat puţin, apoi a spus:

— Tatăl tău e fiul meu. Eu sunt bunica ta.

N-am înţeles ce voia să însemne asta, iar Carl plecase deja de mult.

— Bunicul tău, Silas, care a fost soţul meu, l-a învăţat pe tatăl tău să facă

lucruri atât de frumoase din lemn. Iar şapca aceea pe care o poartă tatăl tău a fost a tatălui meu.

Clătita pe care o avea în tigaie a început să se ardă.

— Iar despre Carl ar trebui să stăm amândouă puţin de vorbă, a continuat ea, luând repede tigaia de pe foc.

— Dar Carl nu e aici, i-am spus eu, sperând ca tata şi Carl să vină cât mai repede.

— Ştiu, a răspuns ea. Dar oare tu ştii unde este el cu adevărat?

În seara aceea i-am auzit vorbind în sufragerie, în timp ce eu ascultam la uşă. Vorbeau cu toţii, până şi mama, iar la un moment dat tata a început să strige. Nu-l mai auzisem niciodată strigând aşa, iar în dimineaţa următoare i-au apărut primele fire albe de păr.

Nu mai erau decât două zile până la Crăciun şi cu toţii se purtau foarte ciudat, deşi nimeni nu scotea o vorbă. Cred că se gândeau, aşa cum mă gândeam şi eu, la faptul că voia să mă ia pe continent, unde urma să merg la şcoală şi să mă împrietenesc cu alţi copii, şi mai spusese ceva despre nişte autorităţi şi un doctor care trebuiau să vină şi despre un container pe care îl comandase.

Îmi amintesc foarte clar cum spusese şi că totul trebuia curăţat din temelii. Şi atunci am înţeles perfect furia tatei, care se străduia de fiecare dată să cureţe cât mai bine mizeria animalelor şi să o transporte pe câmp, unde ar fi putut fi de folos.

Cu toate astea, m-am străduit să-i pregătesc un cadou. Am găsit până la urmă o cutiuţă care mirosea atât de frumos a tutun şi pe care ar fi putut s-o folosească să depoziteze tot felul de lucruri, îmi spuneam în gând (dar până la urmă am ajuns s-o păstrez tot eu). Mamei i-am găsit o carte despre fluturi, iar tatei urma să-i dăruiesc o cutie întreagă de răşină pe care o strânsesem anume pentru el. Pe lângă asta, mai aveam să-i dăruiesc o picătură frumoasă de răşină roşie-aurie în care rămăsese prins un gândăcel. Peste ani şi ani putea să se transforme într-un bănuţ de ambră, asemenea celui pe care îl purta mereu în buzunar, cel în care se afla furnica, iar dacă ar fi găsit o găurică potrivită într-una dintre băncile din atelier, ar fi putut rămâne acolo alături de clepsidra la care ţinea atât de mult. Încă nu reuşisem să număr până la un milion, dar îmi dădeam seama că trebuia să fie o perioadă foarte lungă de timp. N-am mai putut să fac nimic ca să salvez gândăcelul. Am încercat de câteva ori, dar se afundase mult prea mult în stropul de răşină când am ajuns eu la el. Aşa că

l-am lovit cu grijă în cap.

Înainte de sosirea bunicii nu mă întrebasem niciodată de ce sărbătoream Crăciunul. Credeam că se sărbătoreşte pur şi simplu pentru că e frumos. Tata şi mama nu-mi explicaseră niciodată, dar nici eu nu-i întrebasem. Din ce mi-a povestit bunica am aflat că exista o legătură între Iisus, bradul de Crăciun, steaua mea din spiţe de bicicletă, gâştele noastre şi piticii din grădina pescarului. Ce anume presupunea această legătură n-am reuşit să înţeleg sub nicio formă.

Nu ştiam nici ce era un container, înainte să ne trezim cu unul chiar după Anul Nou. Fusese adus de o maşină mare, care a făcut o larmă cumplită înaintând pe cărarea de pietriş, aşa că am fugit într-un suflet de la pompa de apă din spatele grajdului să văd ce se petrece. Containerul, o cutie mare din metal albastru închis, a fost descărcat şi aşezat în spatele atelierului. Cutia imensă se închidea în partea de sus, în vreme ce în lateral avea trei trape duble.

— A fost trimis la cererea Elsei Horder, l-am auzit pe şofer spunându-i tatei.

Nu cred că ştia că o omorâserăm pe bunica. Apoi camionul a plecat fără container, iar şoferul mi-a făcut cu mâna. A fost ultima dată pentru foarte mult timp când m-a văzut cineva din exterior.

Dragă Liv,

Nu ştiu sigur dacă am făcut bine declarându-te moartă. Dar ne era atât de teamă, ne era atât de teamă că te vom pierde. A fost îngrozitor ce i-am făcut bunicii tale. Dar răul pe care voia să ni-l pricinuiască ea nouă ar fi fost şi mai cumplit.

Nu am avut de ales!

Aleg să cred că nu am avut de ales.

Cu toată dragostea,
Mama

CRIMA

Poate că undeva în adâncul fiinţei Jens Horder ştia foarte bine că mama lui nu le dorea decât binele, că intenţiile ei nu erau decât o expresie a grijii şi dragostei ce le-o purta. Poate că, pe undeva, ştia şi că motivele de îngrijorare ale mamei lui erau întemeiate. Cu toate astea, alese să interpreteze venirea mamei lui ca pe o ameninţare, o premoniţie sumbră a unei nenorociri noi, imposibil de suportat.

Maria plânse când se aşezară în pat în seara aceea. N-o mai auzise văitându-se atât de sfâşietor de pe vremea când mama lui le terorizase existenţa. Atunci când se petrecuse accidentul.

— Trebuie s-o alungi, îi ceruse iubita lui Maria printre suspine.

În pântecele ei creştea şi înflorea o viaţă nouă. Încă o viaţă. Cealaltă îşi dormea nevinovată somnul în mica încăpere de la capătul holului, cu briceagul aşezat pe burtă. Singură.

În clipa aceea, ceva se rupse în interiorul lui Jens, acea ultimă fărâmă din puntea care-l legase de mama lui, un fel de umbră a cordonului ombilical.

Cuprinse mâinile Mariei în întuneric.

— Aşa voi face, o voi alunga, şopti el privind în gol în întunericul care îl învăluise. O voi alunga pentru totdeauna. Nu am de ales.

Era singura persoană pe care o puteau pierde.

— O voi alunga înainte de Crăciun.

Soţia lui îi auzise şoaptele şi înţelesese foarte bine ce voia să spună. Ştia că ar fi trebuit să protesteze, dar nu izbuti s-o facă.

Jens se ridică din pat, se aşeză lângă Maria şi o sărută pe frunte. Apoi se îmbrăcă şi se făcu nevăzut.

Ceva mai târziu, Maria îl auzi lucrând în atelier.

☆

Elsa Horder îl auzi la rândul ei din camera albă unde stătea întinsă, trează încă.

Se gândi că Jens lucra din greu ca să termine de pregătit cadourile de Crăciun, dar cu toate astea i se păru ciudat că se apucase de lucru în miez de noapte. Pe de altă parte, nimic din comportamentul fiului cel mic nu mai reuşea s-o surprindă. El şi mica lui familie aparţineau unei lumi paralele, o lume bolnavă, dominată de haos. Elsa ştia ce înseamnă izolarea şi cum poate să-ţi pună stăpânire pe minte, dar ce vedea aici era absolut oribil.

Şi, oricât de mult ar fi rănit-o acest adevăr, nu mai avea nici umbră de îndoială că menirea ei era să-şi salveze nepoata din ghearele unei astfel de sorţi, în care Liv era prizonieră. Copila părea că nu mai fusese la doctor de ani întregi, pentru că părinţilor „nu le păsa de ce spun doctorii”, iar din câte observase Elsa, copila nu se jucase şi nici măcar nu *vorbise* vreodată cu vreun copil de pe insulă. În privinţa educaţiei, era cât se poate de clar că Maria n-ar fi reuşit în niciun caz să se ocupe de ea aşa cum îşi luase angajamentul că o va face. Liv trebuia să-şi dorească din toată fiinţa să se elibereze şi să vadă chipuri noi – oameni care nu simţeau nevoia să mănânce până la epuizare sau să-şi transforme existenţa într-o groapă de gunoi. Nimic din viaţa bietei copile nu putea fi încadrat în normalitate.

Şi apoi mai erau şi escapadele nocturne, ca să nu mai vorbim de prezenţa lui Carl, care o îngrijorau nespus de mult. Până la urmă, părea să fie un caz cu adevărat tragic, a cărui rezolvare trebuia lăsată la latitudinea autorităţilor. Dacă s-ar fi ajuns până acolo, spera că n-aveau să cerceteze şi nefericitul accident, care n-ar fi făcut decât să redeschidă răni vechi. Era ultimul lucru de care aveau nevoie.

Ceva trebuia să se schimbe, iar Elsa hotărâse că schimbarea avea să aibă loc cât mai curând, de aceea plătise transportul unui container închis, unul vechi ce-i drept, care avea să ajungă chiar după Anul Nou. Jens nu bănuise nimic atunci când, într-o zi, îi ceruse s-o ducă până la poştă şi să se întoarcă după ea câteva ore mai târziu. Cu ajutorul poştăriţei, reuşise să găsească o firmă specializată, pe care o contactase chiar de la telefonul poştei şi căreia îi trimisese plata în avans chiar în ziua aceea. Destul de scump, într-adevăr, dar necesar, se gândise Elsa. Se bucura de ajutorul răbdătoarei sale verişoare, care insistase să-i trimită o sumă de bani pentru cheltuieli neprevăzute. Karen avea să înţeleagă de ce fusese necesar să comande containerul.

Elsa era îngrijorată şi din cauză că nu reuşea să dea de verişoara ei în niciun fel. Nu răspunsese nici la telefon, la data şi ora la care stabiliseră că urmau să-şi vorbească. Spera din tot sufletul să nu i se fi întâmplat ceva rău.

Elsa nu se simţea bine ştiind că trebuia să aranjeze sosirea containerului fără ştirea lui Jens, care ar fi resimţit-o ca pe o intervenţie mai mult decât nepotrivită. Totuşi, spera că, odată ajuns acolo, containerul putea reprezenta o şansă la punerea în ordine a gospodăriei şi a casei. Poate că asta era singura cale de a-şi ajuta fiul să iasă din haosul acela. Şi, cu ocazia aceasta, poate că ar fi reuşit şi Maria să se salveze.

Elsa nu-şi dorea decât să rămână acolo atât cât avea să fie nevoie şi să

ajute oricât de mult putea, dar nu-şi făcea mari speranţe că i se va permite să-şi ducă planul la bun sfârşit. Poate că, într-adevăr, ar fi fost mai bine să nu fie acolo să tulbure lucrurile.

Pe Liv, în schimb, trebuia s-o ajute cu orice preţ. Se hotărâse să contacteze autorităţile, însă nu înainte de Anul Nou. Deocamdată ar fi fost bine să se poată bucura cât mai mult de micile bucurii ale sărbătorii de Crăciun.

Când, într-un sfârşit, se eliberă de povara tuturor gândurilor şi adormi, zumzetul herăstrăului şi al rindelei răsuna de zor din atelierul de alături.

În seara dinaintea Ajunului cinară în linişte deplină. Elsa insistase să se ocupe de cumpărături şi să pregătească masa de una singură, dar avu impresia că acest lucru i se permise doar din cauza faptului că Jens fusese mult prea încordat s-o contrazică, mulţumindu-se doar să încuviinţeze tacit.

Încercase toată ziua să caute o fărâmă de bunăvoinţă în privirea fiului ei, dar după cafeaua de dimineaţă el o evită pe cât posibil tot restul zilei. La fel şi Maria, care se închise cu totul în sine şi nu-i dădu nici măcar bună dimineaţa când coborî în bucătărie cu ochii roşii şi umflaţi, semn că avuse o noapte grea. Peste zi, Elsa o văzu trebăluind prin casă şi prin restul gospodăriei, fără măcar să se apropie de bucătărie. Poate era mai bine aşa, spaţiul ar fi fost mult prea mic pentru amândouă. Liv veni şi plecă de câteva ori, fără vreun scop anume. La un moment dat, Elsa o văzu dispărând în pădure, cu arcul în spate. Se întoarse abia câteva ore mai târziu.

Asta o duse pe Elsa cu gândul la vremurile în care, prin geamul aceleiaşi bucătării, îşi privise copiii dispărând în adâncul aceleiaşi păduri. Pe atunci Mogens avea obiceiul să se întoarcă primul acasă, mergând direct în atelier, mânat de vreo idee nouă pe care tocmai o născocise. Jens avea obiceiul să se întoarcă atât de târziu, încât o făcea să se îngrijoreze. Când revenea, în sfârşit, şi îl întreba ce făcuse, Jens îi răspundea doar că le ţinuse companie copacilor. Pe Silas lucrul ăsta nu-l îngrijorase niciodată.

Elsa pregătea o friptură. Era mâncarea preferată a lui Jens încă din copilăria, iar Elsa spera că va reuşi să câştige bunăvoinţa fiului ei gătindu-i această masă.

Dacă într-adevăr era aşa, Jens reuşi să-şi ascundă foarte bine sentimentele, pentru că mâncă mai degrabă de foame sau dintr-un automatism decât de poftă. Elsa nici măcar nu era sigură că pricepea ce mănâncă, pentru că rămase cu privirea aţintită asupra mesei pe toată durata cinei, mişcând mecanic furculiţa, fără să privească farfuria. Brusc, părea foarte îmbătrânit.

Nimeni nu dădu vreo atenţie sticlei de vin de pe masă.

Maria mâncă la rândul ei, aşa cum obişnuise şi până atunci, fără să rostească vreun cuvânt, ignorând-o cu desăvârşire pe Liv, care îşi privea suspicioasă farfuria, separând bucăţile de morcov, praz şi ceapă în grămăjoare distincte şi, azvârlind toate bucăţile de carne pe faţa de masă. În mod normal, Maria intervenea atunci când Liv uita cu desăvârşire bunele maniere la masă.

Elsa se gândi să-i facă observaţie, dar renunţă când îşi dădu seama că acelea ar fi putut rămâne singurele cuvinte rostite în jurul mesei de seară.

— Nu te bucuri că mâine e Ajunul, Liv? se hotărî să-şi întrebe nepoata până la urmă.

Liv încuviinţă ridicând privirea din haosul care pusese stăpânire pe farfuria ei şi zâmbi pentru o clipă ca orice copil care se gândea cu nerăbdare la bucuriile serii de Crăciun. În sfârşit, o umbră de normalitate, îşi spuse Elsa, răspunzându-i tot printr-un zâmbet.

☆

Nimeni nu se opuse atunci când se oferi să strângă masa şi să spele vasele. Nimeni nici măcar nu se gândise că lucrurile s-ar fi putut desfăşură altfel. În decursul a câteva secunde, Jens şi Maria se retraseră în atelier, respectiv în dormitor, în vreme ce Liv rămase să se joace în sufragerie, de unde Elsa o auzea vorbind singură.

Înainte să se îndrepte în camera ei, hotărî să bea un pahar de vin din sticla care se afla pe masa din bucătărie. Terminase de spălat vasele, dar în bucătăria aceea nu se putea face curat mai mult de atât. Întunericul pândea din toate colţurile.

Izbucni în plâns.

Afară se auzea o bufniţă.

☆

Când Jens îi explicase fiicei sale că întunericul alina orice durere, nu o minţise în totalitate. Se simţea cel mai în largul lui în întuneric, de care se lăsa învăluit ca de o îmbrăţişare caldă. Undeva în gândurile sale, întunericul se contopea cu amintirea braţelor tatălui său cuprinzându-l în sicriu, cu respiraţia lui caldă pe care o simţea pe ceafă şi cu mirosul lemnului proaspăt lucrat. Acolo găsea înţelegere, încredere şi siguranţă.

Jens ştia cu exactitate unde se află fiecare lucru din dormitorul lui. Când se strecura afară din pat, ştia exact pe unde trebuie să calce ca să n-o trezească pe Maria, fără să aprindă lumina, să răstoarne şirurile de cărţi sau să se lovească de maşina de cusut, de acvariul gol sau de vreuna dintre cutiile presărate de-a lungul drumului de la pat şi până la uşă. Ştia să se mişte la fel

de delicat pe hol, coborând scările care duceau până la intrarea principală, de unde îşi continua drumul la fel de încet afară, străbătând mica terasă.

Atelierul se afla în diagonală, alături de camera albă, acolo unde dormea mama lui. Nu-i trecuse vreodată prin minte cât de nepotrivit va ajunge să fie numele „camerei albe”.

Dinspre pădure bătea un vânt răcoros care purta cu sine câţiva fulgi de zăpadă, promiţând un Crăciun alb. Tresări aproape speriat când călcă pe un mic obiect decorativ care căzuse din cui pe podeaua camerei albe. Nu era obişnuit să întâlnească vreun obstacol în locul acela. Sub braţ purta perna cu care avea de gând să-şi sufoce mama.

Uşa nu era încuiată. Elsa şi Silas nu încuiaseră niciodată vreo uşă, iar Jens începu să se întrebe dacă mama lui făcuse la fel şi în apartamentul în care locuise la oraş. Acolo erau atâţia oameni… Cineva ar fi putut oricând intra să fure ceva.

El prefera să încuie uşile întotdeauna.

☆

Din direcţia patului răsuna un horcăit puternic, atât de cunoscut lui Jens încât îi provocă simultan un sentiment de siguranţă amestecată cu dezgust. În momentul de faţă îi era util, pentru că îl asigura că mama lui se cufundase într-un somn adânc. Păşi cu grijă înăuntru, închizând uşor uşa în urma lui. Rămase nemişcat preţ de câteva minute, ascultând respiraţia mamei lui şi aşteptând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din încăpere. Încet, contururile tuturor obiectelor deveniră din ce în ce mai bine definite, iar printre ele apăru şi umbra fiicei lui, care stătea de cealaltă parte a patului.

— Liv? şopti el. Ce cauţi aici?

Păşind fără să facă vreun zgomot, Liv se apropie de tatăl ei, iar acesta îngenunche lângă ea, până când ochii le ajunseră la acelaşi nivel.

— Mă antrenez pentru jocul nostru, şopti ea încântată. Şi îmi place şi să caut prin bagajele ei. Are aşa de multe!

Aşezând o mână pe genunchiul tatălui ei, Liv îl întrebă:

— Dar tu ce faci, tata? Vrei să dormi aici? continuă ea privind curios perna din braţele lui.

— Nu, dar…

Jens ezită. I se părea nefiresc s-o alunge. Într-un fel, deşi inexplicabil, i se părea absolut normal ca Liv să fie prezentă. Era deja obişnuită să ia parte la tot ce se întâmpla.

— Liv, îţi mai aminteşti când ţi-am explicat că e firesc că ucizi un cerb

bătrân?

Liv încuviinţă bucuroasă.

— Ei bine, trebuie să înţelegi că e la fel de firesc s-o ucidem şi pe bunica ta.

Jens urmări cu atenţie chipul fiicei lui. În locul nerăbdării de dinainte, pe chip i se aşternu o uimire încremenită, dincolo de care, în întuneric, nu mai răzbăteau decât licăririle adânci ale ochilor ei.

— Ok, şopti ea, într-un final, cu un aer meditativ pe care Jens nu i-l cunoştea şi care avea ceva din maturitatea adulţilor. Dar de ce?

— Pentru că a avut o viaţă lungă şi frumoasă, iar acum e pregătită să plece altundeva.

— Da, dar, e *mama* ta! Mi-a povestit alaltăieri, iar tu mi-ai spus că e adevărat.

— Aşa e.

— Şi e voie să-ţi ucizi propria mamă?

— Liv, dacă n-o voi face, atunci te va lua de lângă noi! Şi atunci n-o să mai poţi locui aici. Mama ta şi cu mine n-am fi în stare să suportăm aşa ceva. Tu ai putea suporta să fii departe de noi?

Liv clătină cu îndârjire din cap. De sus, din pat, respiraţiile sacadate ale Elsei produceau acelaşi sforăit profund, cu precizie cronometrică.

Apoi Liv îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui, îşi lipi trupul de al lui şi îi şopti la ureche:

— Atunci cel mai bine ar fi s-o faci tu.

Jens îşi cuprinse fiica în braţe şi o sărută bucuros pe obraz.

— Bine, comoara mea, şopti el. Totul o să fie gata într-o clipită. N-o să simtă nimic.

— Pentru că e întuneric.

Jens încuviinţă, dădu drumul fiicei sale şi se ridică încet.

— Dar, tata! şopti Liv apucându-l brusc de mână. Ce-o să-i faci?

O clipă se făcu linişte deplină, căci sforăitul Elsei Horder se întrerupse brusc. Acum puteau auzi fulgii de nea care loveau uşor acoperişul în căderea lor lină şi se fărâmiţau asemenea unor cristale moi.

O auziră cum se mişcă. Apoi ea se înveli şi eliberă un oftat care arăta că se află undeva la graniţa dintre somn şi veghe.

Aşteptară.

Treptat, respiraţia îi deveni din ce în ce mai greoaie până când se transformă din nou în sforăitul profund de mai devreme.

În cele din urmă, Jens reuşi să răspundă ultimei întrebări puse de fiica lui.

— N-o să simtă nimic, o să-i acopăr faţa cu asta, spuse el apucând cu putere perna.

Apoi se uită cu atenţie la Liv. Acum o vedea foarte bine în întuneric, fiind conştient că ea îl putea vedea şi mai bine. Vedea impresionant de bine pe întuneric.

— Poate ar fi mai bine să pleci.

— Nu, vreau să văd! şopti ea hotărâtă.

Liv putea fi foarte încăpăţânată.

Jens simţi un nod de bucurie în stomac. Nu-l deranja deloc că Liv era prin preajmă. Puteau împărtăşi momentul acela aşa cum împărţeau tot ce aveau.

— Atunci treci pe partea cealaltă, şopti el, arătând spre capul patului. Nu e voie să te apropii prea mult. S-ar putea să se zbată puţin.

— Ca şi cambulele?

— Întocmai.

Elsa Horder stătea întinsă pe spate, cu mâinile împreunate deasupra plapumei, în semn de rugăciune. Parcă ar fi auzit tot ce vorbiseră şi încerca să le uşureze misiunea.

Totul dură mai puţin de o clipă.

În tot acest timp, nepoata ei strângea o mână nevăzută în întuneric.

P.S.

N-am ştiut că tu ai văzut totul decât abia mai târziu, când mi-ai povestit. Nu trebuia să fie aşa! Cred că l-aş fi oprit dacă aş fi ştiut că erai şi tu acolo. Dar odată şi-odată tot s-ar fi întâmplat. Era singura noastră scăpare.

Liv, vreau să ştii că tu nu ai nicio vină, chiar dacă ai fost martoră la ce s-a întâmplat. Eu, însă, port aceeaşi vină ca el! Înainte de orice, dorinţa mea l-a împins la gestul ăsta. Tatăl tău nu e vreun criminal, Liv. Eu, în schimb, cred că sunt.

MUSAFIRUL

Cârciuma din Korsted se afla chiar la cotul drumului, undeva la mijlocul distanţei dintre măcelărie şi firma de pompe funebre, aproape de ieşirea din oraş, pe drumul care ducea spre partea de nord a insulei. Nu era un local prea mare, dar ajunsese să fie singurul de pe insulă după închiderea celui din sud, care fusese ulterior transformat în magazin cu specific local. În anotimpul rece, mai toate încăperile hanului rămâneau goale, dar cei câţiva clienţi fideli aveau grijă să păstreze afacerea pe linia de plutire. Nimeni nu voia ca localul să se închidă. Nu neapărat doar datorită meniului, care avea o clasă aparte. Cârciuma era importantă din alte motive. Era singurul loc de socializare din partea aceea a insulei. Aici localnicii încă mai veneau cu bicicleta ca să folosească telefonul, mai ales cele câteva familii care nu-şi instalaseră încă unul în acasă. Nu în ultimul rând, localnicii mai veneau să-şi împărtăşească discret ultimele bârfe locale sau pur şi simplu să urmărească vreo emisiune la televizorul color aflat în camera din spate. Asta cu precădere sâmbăta, când se organizau pariuri de fotbal. De fiecare dată când se auzea soneria de la bar însemna că cineva mai înscrisese un gol într-un meci de ligă, iar cei prezenţi sărbătoreau cu încă un rând de bere.

Cârciuma devenise astfel un loc de întâlnire al tuturor localnicilor, în ciuda faptului că lemnăria aparentă din structura pereţilor abia mai reuşea să susţină cărămizile sparte dinăuntru. Acoperişul din paie ar mai fi rezistat preţ de vreo doisprezece ani, după spusele proprietarului. Erau paie de bună calitate. Dar mucegaiul acumulat în părţile dinspre nord ale clădirii ar fi trebuit îndepărtat înainte ca umezeala să ajungă la lemn.

☆

Roald preluase localul după moartea subită a unchiului său, care suferise un infarct. Ocazia se dovedise mană cerească. Privind scrisoarea mătuşii lui care stătea deschisă pe masa din bucătăria apartamentului de pe continent, înţelese că neliniştile care-l tulburaseră ani buni nu trebuiau să devină stare permanentă. Cuvintele mătuşii lui erau suficient de încurajatoare, dar le lipsea insistenţa care l-ar fi putut face să se simtă presat. *Nu voiam să-l vând înainte să ţi-l ofer ţie, Roald.*

Apoi, totul a fost o chestiune de curaj, curajul de a face marele salt, de a fi pe picioarele lui, de a renunţa la serviciul de atunci, de a-şi face bagajele şi de a porni spre noua lui viaţă. Divorţase, nu avea copii care să-i simtă lipsa, iar

dacă ar fi avut probabil că ar fi reuşit să-şi păstreze şi soţia.

Acum ea era mama a doi îngeraşi şi părea ostentativ de fericită, căsătorită cu un idol naţional, un pletos, cântăreţ de şlagăre siropoase despre iubire şi pace mondială. Roald se detesta pentru că-şi dăduse voie să-l urască.

Într-o tentativă disperată de a compensa lucrurile, Roald hotărâse să se căsătorească cu locul lui de muncă. Nu era neapărat o relaţie fericită, dar prezenta avantajul că-l ţinea mereu ocupat. Şi, astfel, ajunsese să se îngroape în activităţile lui de profesor, să pregătească lecţiile, să corecteze lucrări, să ţină orele de consultaţie şi să savureze micile bârfe nevinovate, ale căror subiecte oscilau între noua casă a directorului şi aventurile amoroase ale diverşilor săi colegi.

Cu timpul, rănile dezamăgirilor începuseră să se închidă.

Încă puţin aer şi coaja s-ar fi desprins de tot de pe răni, vindecându-le. Era sigur de asta. Iată neliniştile care îl tulburau. Simţea nevoia de aer. De oricare alt aer în afară de cel închis al sălilor de clasă şi de cel apăsător al oraşului, care îl împovăra cu mirosul sufocant de fum şi rutină, strivindu-l atât de tare încât simţea că se târăşte pe asfalt, ajungând numai cu greu până la etajul al treilea al clădirii în care locuia, trăgând după el plasele de cumpărături şi propria conştiinţă încărcată din pricina whiskyului, a ţigărilor şi a tuturor fetelor frumoase pe care nu le putea convinge să-l însoţească acasă, unde le putea dezbrăca pe îndelete. Începuse să se gândească la tot timpul pe care nu şi-l acordase, la toate mâncărurile delicioase pe care nu le gătise, la toate cărţile bune pe care nu le citise, la toate visurile pe care le avuse cândva şi pe care nici măcar nu şi le mai putea aminti. Totul fusese în zadar.

Nu putea oferi decât un singur răspuns.

Barcagiul cu barbă căruntă îl privi discret, dar iscoditor pe Roald când acesta refuză biletul de retur. Privirea lui fu la fel de necruţătoare cu maşina plină ochi de bagaje, cărţi, o plantă de apartament şi nişte rafturi scrijelite şi îngălbenite prin locurile unde cărţile nu reuşiseră să protejeze luciul pal al lacului. Pe scaunul din dreapta era aşezată o cutie în care se aflau un radio şi o grămadă de casete audio. Să fi fost, oare, şoferul maşinii etichetat drept un orăşean rătăcit sau drept o persoană cu potenţial pentru viitorul insulei?

Barcagiul nu scoase o vorbă. Primi banii pe care Roald îi înmână prin geamul coborât, îi îndesă cu o mână în borseta neagră şi îi arătă cu mâna rămasă liberă puntea pe care trebuia să se îmbarce, după care făcu semn următoarei maşini să înainteze. Plăcile metalice roşii de rugină scârţâiră sub

roţile Simca-ului care se deplasă spre parcarea interioară a feribotului.

Roald făcu un mic popas în mijlocul unui drum mărginit de lanuri de porumb. Aerul călduţ al insulei îl lovi atât de puternic, încât avu senzaţia că tot cerul i se revărsase înăuntrul plămânilor, golindu-i de întregul lor conţinut. În câteva clipe, mirosul atinse acea zonă olfactivă în care erau captate cele mai puternice amintiri, stârnindu-i dorul de excursii cu bicicleta, de vacile care păşteau, de întreceri de aruncat pietre de pe marginea apei şi de zilele care se terminau cu un grătar de peşte proaspăt, prins la apus.

Se întinse în mijlocul unei adevărate mări de orz şi maci de un roşu-aprins, încercând să se pătrundă de toată această minunăţie. Lumea întreagă se umplu de cântecul voios al unei ciocârlii. Până la urmă o şi zări, un mic punct care vibra pe întinderea albastră a cerului, părând că îl susţine. După câţiva ani, locuitorii insulei, în special clienţii fideli, se obişnuiseră cu felul său de-a fi.

Se întâlniră cu toţii cu ocazia festivităţilor de deschidere, iar calda prezentare pe care i-o făcu mătuşa lui le merse tuturor la suflet. Era apreciată de toată lumea, asta era ceva evident. La fel de evident era şi faptul că toţi erau mâhniţi din cauza hotărârii ei de a se muta pe continent, pentru a putea fi cât mai aproape de restul familiei sale. Îi lipseau nepoţii şi începuse s-o chinuie reumatismul. În plus, îl pierduse pe Oluf. Era de înţeles.

Ce nu era de înţeles, însă, era de ce Roald venise singur. Divorţul nu era o practică împământenită printre locuitorii insulei, care preferau fie să îndure eventualele neînţelegeri, fie să se mute într-o altă încăpere pentru a uşura situaţia convieţuirii, dacă spaţiul le permitea acest lucru. Asemenea probleme nu se discutau deschis şi cu atât mai puţin nu erau împărtăşite persoanelor pe care abia le cunoscuseră. Dacă într-adevăr existau, orice conversaţie de acest gen se desfăşură doar între prieteni foarte apropiaţi, iar destăinuirile se limitau la câteva vorbe rostite în treacăt, fără a dezvălui prea mult din profunzimile suferinţelor casnice.

Pe de altă parte, nici Roald nu fusese foarte inspirat atunci când se prezentase drept fost profesor de gimnaziu divorţat, neavând nicio reţinere în a mărturisi că relaţia lor deschisă nu funcţionase până la urmă. Ar fi fost mult mai prudent să nu se laude în gura mare că plănuieşte să scrie un roman sau că îi place să înoate dezbrăcat. De data asta, însă, Roald se hotărâse să pună toate cărţile pe masă de la bun început, pentru ca oamenii să ştie cu cine aveau de-a face. Privind înapoi, probabil ar fi ales să dezvăluie mult mai puţine lucruri despre sine.

Desigur că locuitorii insulei nu se hotărâseră să-l respingă de la bun început – cel mai probabil pentru că nu aveau alte locuri de întâlnire pe mica lor insulă. Cu trecerea timpului au învăţat să-l accepte aşa cum era. Roald bănuia chiar că vreo câţiva clienţi fideli începuseră să-l simpatizeze, iar sentimentul era reciproc.

Cea mai inspirată idee de după redeschiderea cârciumii fusese să-i asigure că totul o să continue ca până atunci, că o să păstreze acelaşi bucătar, o să aibă grijă să nu schimbe absolut niciun preparat din meniu, deşi meniului însuşi nu i-ar fi stricat câteva mici corecturi, cum ar fi înlocuirea literei „G” cu litera „C” la „Gordon Bleu”. Însă, în ciuda stângăciilor de scriere, mâncarea era absolut delicioasă, iar bucătarul – un tip jovial, nu foarte vorbăreţ, dar căruia îi plăcea să râdă. Abia un an mai târziu, din întâmplare, Roald avea să descopere că, de fapt, erau rude îndepărtate.

☆

Roald nu reuşise niciodată să afle dacă furturile se petrecuseră şi pe vremea unchiului Oluf.

În timpul uneia dintre conversaţiile telefonice cu mătuşa lui ridicase cu delicateţe problema, dar ei Oluf nu-i spusese niciodată că ar fi fost jefuit, deşi, uneori, i se părea că stocurile se terminau puţin cam repede. Se arătase oricum vizibil îngrijorată de o asemenea idee, aşa că Roald se văzuse nevoit să schimbe subiectul, aducând vorba despre atacurile de gută ale dricarului.

Roald, însă, continuase să ia în calcul această posibilitate. Astfel, într-o zi, descoperise şi locul prin care hoţul reuşea să se strecoare înăuntru. Doar că lucrurile nu i se păruseră deloc mai puţin bizare.

Dragă Liv,

Când eram mică, la librărie aveam şi eu un prieten imaginar care se numea John Steinbeck. Când părinţii mei erau mult prea ocupaţi şi nu puteau să stea cu mine sau când mă simţeam singură la şcoală, prietenul meu venea să-mi ţină de urât.

În toţi anii de şcoală am ajuns să fiu dată afară din clasă o singură dată, şi asta din cauză că John Steinbeck şi-a vârât brusc capul printre picioarele profesoarei de engleză, chiar când ea urma să mă asculte din Şoareci şi oameni *(o carte pe care trebuie neapărat s-o citeşti şi tu). Am izbucnit într-un râs atât de puternic încât n-am mai putut nicicum să mă opresc. Profesoara de engleză s-a înfuriat la culme pentru că nu încetam să mă holbez la picioarele ei. Îmi vine şi acum să râd când îmi amintesc.*

După întâmplarea asta, colegii mei s-au amuzat şi mai mult pe seama mea, dar cred că cel mai mult îi deranja faptul că nu reuşeau să afle marele meu secret.

Nu i-am mai povestit nimănui despre prietenul meu imaginar, dar am impresia că ţie pot să-ţi spun.

Cu toată dragostea,
Mama

JOCUL LUI CARL

Carl era mereu cu mine noaptea. Îmi prindea bine să pot vorbi cu cineva, după ce tata n-a mai putut să vină cu mine pe insulă. Spunea că trebuie să rămână pe Cap ca să aibă grijă de casă şi de mama, pentru că acum era rândul meu să mă ocup de restul. Nu ştia că îl lăsam pe Carl să vină cu mine – doar ideea era ca eu să învăţ să mă descurc de una singură!

Într-un fel, Carl era exact aşa cum nu eram eu, sau aşa cum nu voiam eu să fiu. Fricos, de exemplu. Carl se temea de oamenii care nu locuiau pe Cap, îi era teamă că nu ne vom întoarce cu suficient de multe lucruri pentru tata sau că nu vom găsi suficient de multă mâncare pentru mama. Apoi se mai temea să nu facă zgomot, să nu fie văzut, să iasă din casă când era lumină afară, dar îi era teamă şi de ce s-ar putea ascunde în întuneric. Cel mai mult şi mai mult îi era teamă să recunoască cât de teamă îi era. Îmi spunea doar mie.

Uneori, însă, se supăra.

Şi era furios.

De exemplu, uneori se înfuria pe mama pentru că mânca atât de mult şi nu se mişca aproape deloc. Devenise atât de mare, încât ne era teamă că podeaua o să se rupă sub greutatea ei. În dormitor erau atât de multe lucruri îngrămădite, şi pe deasupra mai era şi mama acolo. La un moment dat, la puţin timp după moartea bunicii, tata a început să doarmă în camera albă, pentru ca mama să aibă mai mult loc în patul dublu din dormitor, unde îşi petrecea acum tot timpul.

Nu înţeleg cum a ajuns să fie atât de grasă. Mânca într-adevăr mult, *atât* de mult, şi nici măcar nu aveam prăjituri şi dulciuri în fiecare zi. Uneori nu puteam să aduc acasă decât o franzelă. Se mai întâmpla să găsesc cotlete de viţel la cârciumă sau nişte brânză, şuncă, cartofi, morcovi şi mazăre congelată, care se dezgheţa până ajungeam acasă.

Mâncarea parcă ajungea la proporţii nebănuite abia după ce o mânca. Nu putea nici s-o elimine cum trebuie, din câte zicea. Cu toate acestea cerea mai mult, tot mai mult. Tocmai asta îl înfuria la culme pe Carl, dar îl şi întrista în acelaşi timp, pentru că mama noastră era cea mai bună mamă pe care ne-o puteam închipui, iar cândva ştiam că fusese şi cea mai frumoasă femeie din lume, sau cel puţin de pe insulă. Acum, totul era pe cale să dispară undeva în interiorul fiinţei sale, în spatele straturilor nesfârşite de grăsime, iar ochii ei îşi pierduseră strălucirea pe care o aveau în desenul făcut de tata. Cred că

toată frumuseţea şi strălucirea ei rămaseră captive, împreună cu toate cuvintele pe care nu le mai putea rosti, undeva în interiorul burţii, aşteptând pe cineva care să le elibereze. Dar nu se putea să sfâşii burta propriei tale mame, nu-i aşa?

Vorbisem puţin cu Carl despre asta. Ne întrebam dacă nu era posibil să facem câteva incizii ca s-o eliberăm de tot surplusul acela care o împovăra, pentru ca astfel să înceapă să semene cu ea însăşi din nou. Dar nu eram siguri că am fi putut tăia o fiinţă vie fără să riscăm să-i curmăm viaţa. Ultimul lucru pe care ni-l doream era ca ea să moară. Desigur, trebuia să găsim o modalitate prin care n-ar fi simţit niciun pic de durere.

Aproape că l-am convins pe Carl să-l întrebe pe tata într-o zi dacă aşa ceva era într-adevăr posibil, dar Carl nu îndrăznise. Oricum, nu cred că tata i-ar fi dat mare atenţie, nu asculta niciodată ce-i spunea Carl.

De fapt, sinceră să fiu, eram convinsă că tata nici măcar nu putea să-l vadă.

☆

Din câte-mi dădeam eu seama, Carl era puţin supărat că tata nu reuşise să aibă mai multă grijă de el când era mic. Şi deşi doar eu puteam să-l văd sau să-l aud sau să mă joc cu el, era ca şi cum n-ar fi fost acolo. În orice caz, m-aş fi bucurat să mă ajute cu unele lucruri, căci îmi era foarte greu să duc singură geanta pe care o umpleam în timpul călătoriilor noastre nocturne.

☆

Locul nostru preferat era cârciuma. De cele mai multe ori mergeam direct acolo, pentru că acolo găseam tot ce ne trebuia. Tata îmi spusese de foarte multe ori să am grijă să nu merg acolo prea des, pentru că aş putea fi prinsă!

Şi el mersese în locul acela destul de des înainte, dar devenise dificil să pătrundă înăuntru odată ce începuseră să încuie uşa din spate. În plus, fereastra beciului, care rămânea mereu întredeschisă pe timp de noapte, nu era suficient de mare ca să intre prin ea, dar eu reuşeam să mă strecor cu uşurinţă înăuntru. De la o vreme devenisem foarte pricepută în a slăbi cârligul încuietoarei ca să deschid fereastra îndeajuns de mult încât să mă strecor cu picioarele în faţă, coborând de pe radiator direct pe podea, fără nici cel mai mic zgomot. Fereastra dădea într-un hol mic, de unde puteai ajunge fie în bucătărie, fie în magazie.

Aveam mereu cu mine lanterna, dar evitam s-o folosesc pe cât posibil, mai ales în bucătărie, unde fereastra dădea direct în stradă. Cel mai bine era să-mi las ochii să se obişnuiască cu întunericul şi să încerc să fiu la fel de

silenţioasă ca bufniţa din sufrageria noastră. Ochii mei erau atât de obişnuiţi cu întunericul, încât cu timpul, am ajuns să văd cel mai bine noaptea.

Luam tot ce puteam din pivniţă. De cele mai multe ori plecam de acolo cu conserve sau cu hârtie igienică, dar uneori luam şi mâncare din congelatorul cel mare. De câte ori îl găseam plin luam pungi de mâncare congelată pe alese, mai ales că ştiam cu câtă nerăbdare le aştepta mama. De la un timp mă obişnuisem să iau şi punguliţe cu tot felul de dulciuri, bomboane, ursuleţi din jeleu, despre care nu credeam că ar putea s-o îngraşe şi mai mult. Încercam din greu să găsesc şi biscuiţi cu cremă, pentru că îmi plăcea foarte mult să mănânc biscuiţi în pat, lângă mama. Ne plăcea să-i desfacem şi să-i scuturăm înainte să-i mâncăm, pentru că în felul ăsta scăpăm de caloriile în exces, sau cel puţin aşa spunea ea, după care izbucneam în râs.

Trebuie să mărturisesc că n-am înţeles niciodată care era povestea caloriilor. N-am văzut niciodată vreo calorie pe pătură, sau printre grămezile de cărţi şi multe alte obiecte. Cu toate astea, de fiecare dată când mâncam biscuiţi repetam întreaga procedură. Şi acum fac la fel. Biscuiţii sunt mult mai gustoşi aşa.

Nu uitam niciodată să verific frigiderul cârciumii, unde de foarte multe ori găseam mâncare gata preparată. Uneori mă opream o clipă să adulmec mirosul mâncării bine împachetate. Alteori, gustam câte puţin din cutiile cu mâncare şi, dacă mi se păreau gustoase, puneam câteva porţii în geantă. Ştiam, desigur, că nu aveam voie să las uşa frigiderului deschisă prea mult timp, pentru că frigiderul avea bec şi cineva ar fi putut zări lumina aprinsă prin fereastra fără perdele care dădea direct în stradă.

Mă îngrozea ideea că lumina şi zgomotele m-ar putea da de gol. Singurii mei prieteni erau întunericul şi liniştea.

Nu luam prea multe lucruri deodată. Regula jocului era să nu iei cu tine mai mult decât era necesar. Dacă nu respectai regula, puteai fi prins, ceea ce nu trebuia în niciun caz să se întâmple, în parte pentru că, dacă erai prins, jocul se termina, şi în parte pentru că nu ştiam cum ar fi reacţionat oamenii dacă ne-ar fi prins. Nu erau decât nişte străini.

La început, am crezut că jocul nostru era unul inofensiv, dar, cu timpul, am realizat că, dacă ajungeai să fii prins, consecinţele ar fi fost de neînchipuit, ceea ce însemna că jocul nostru era pe viaţă şi pe moarte.

Tata îmi spusese că oamenii ceilalţi ştiau şi ei jocul, dar nu îl jucau de plăcere; că toţi ceilalţi nu erau decât nişte străini care căutau cu tot dinadinsul să ne prindă ca să ne poată chinui în voie. Carl şi cu mine ne doream să nu fi

ştiut asta, pentru că ne era foarte greu să nu ne înspăimânte gândul ăsta când o porneam la drum singuri. Carl era atât de îngrozit de ideea asta încât inima aproape că-i sărea din piept de teamă, iar eu îi auzeam fiecare bătaie.

Când l-am întrebat pe tata într-o zi de ce nu putem să renunţăm de tot la jocul ăsta, m-a privit atât de straniu şi mi-a spus ceva ce nu cred că o să uit vreodată:

— Pentru că atunci mama ta va muri de foame, iar eu nu o să pot suporta o asemenea suferinţă.

În clipa aceea am observat cu adevărat ce se întâmplase cu faţa lui năpădită de barbă. Îmi amintesc cum îl văzusem odată tunzându-şi barba şi că mănunchiurile de păr ţepos mă făcuseră să mă gândesc la gardul viu al dricarului. Pe atunci, barba lui mi se părea foarte moale, dar acum mi se părea că seamănă cu un morman de ace. Brusc devenise aspră, întunecată, cu smocuri de păr alb din loc în loc în care se prinseseră aşchii de lemn şi o pânză de păianjen. Mi se părea că zărisem ceva mişcându-se înăuntru – poate vreo insectă captivă în pânza de păianjen, sau poate că erau doar buzele care i se mişcau. Părul său lung arăta straniu acum, iar sprâncenele îi crescuseră în aşa măsură încât deveniseră înspăimântătoare.

Cei mai înfiorători mi se păreau ochii lui, care mă urmăreau de sub stuful straniu al sprâncenelor. Mă fixau cu privirea fără să mă vadă. Era ca şi cum o perdea lăptoasă s-ar fi aşternut peste ochii lui, atât de calzi odinioară, iar dincolo de ea tatăl meu nu mai era tatăl meu.

Abia în ziua aceea mi-am dat seama cât de importantă e responsabilitatea pe care o duceam în spate, cât de multe depindeau de lucrurile pe care reuşeam să le şterpelesc şi să le aduc înapoi acasă. În ziua aceea mi s-a părut că am devenit un copil mare, dar care trebuia să rămână suficient de mic pentru a se putea strecura prin fereastra întredeschisă a pivniţei cârciumii.

☆

De fiecare dată când ajungeam în bucătăria cârciumii încercam să găsesc şi câteva lucruri care i-ar fi putut folosi tatei. Sertarele erau ticsite cu tot felul de obiecte, aşa că, de regulă, reuşeam să dau peste unele lucruri care ne-ar fi putut fi utile, indiferent dacă era vorba despre vreun prosop pentru veselă, vreun polonic, vreo rolă de scoci sau vreun aparat de feliat ouă. Nu ştiam mereu la ce sunt bune obiectele pe care le luam, dar dacă eram mulţumită de aspectul lor şi mi se păreau plăcute la atingere atunci eram sigură că o să-i placă şi tatei.

Unul dintre cele mai ciudate obiecte pe care le-am găsit în timpul

periplurilor mele nocturne a fost un obiect alungit care zăcea ascuns sub un pat dintr-o casă de vacanţă. Avea baterii înăuntru, dar nu era nevoie să le scoţi şi să le umezeşti cu limba ca să-l faci să pornească. Nu trebuia decât să-ţi pui limba pe el şi să apeşi butonul, iar chestia aceea începea să vibreze de una singură. Tata mi-a spus că era o ustensilă care se folosea în bucătărie la prepararea lichiorului de ouă, dar când am încercat s-o folosesc într-o zi am rămas profund dezamăgită de rezultatul obţinut. Aşa că tata i l-a dat într-un final mamei şi nu l-am mai văzut niciodată de atunci. Poate că dispăruse în interiorul ei, aşa cum se întâmplase cu toate celelalte.

Din când în când şterpeleam şi câte o oală sau tigaie din bucătăria cârciumii. Ştiam de la tata că trebuia să am mare grijă cu astfel de obiecte, pentru că ar fi fost mai prudent să iau lucruri a căror dispariţie nu putea fi descoperită foarte repede. Cu toate astea, când m-am întors acasă cu jumătate dintr-o bicicletă care se putea demonta în două nici măcar tata nu şi-a putut ascunde încântarea şi m-a rugat să-i aduc şi cealaltă jumătate, cu prima ocazie.

Am procedat întocmai şi, văzând câtă bucurie îi produceau bicicletele, am început să caut tot mai multe şi de toate felurile. Era foarte simplu, pentru că nici măcar nu mai trebuia să pătrund în locuinţele oamenilor. Bicicletele erau de obicei lăsate în locuri din care îmi era foarte uşor să le iau, mai ales dacă nu erau legate. Carl nu se pricepea să meargă pe bicicletă, aşa că, doar de dragul lui, m-am văzut nevoită să le împing cât era Gâtul de lung.

☆

Dar înainte de perioada aceea când mama devenise atât de grasă încât nu mai putea să iasă din dormitor şi tata nu mai putea pleca de pe Cap din cauză că trebuia să aibă grijă de gospodărie, chiar înainte să observ pânza de păianjen din barba lui, înainte de toate astea, s-au mai întâmplat câteva lucruri.

Unul dintre ele a fost venirea pe lume a surorii mele.

COPILUL MORT ŞI COPILUL VIU

Maria şi Jens Horder anunţară dispariţia fiicei lor la scurt timp după Anul Nou. Din nefericire, indiciile arătau că micuţa s-ar fi înecat. Jens Horder se prezentă de unul singur la secţia de poliţie din Korsted ca să raporteze ce se întâmplase, sau mai degrabă ce bănuia el că se întâmplase.

Cu o zi înainte, Liv plecase la joacă. Era obişnuită să hoinărească prin poieniţele şi prin pădurea din apropierea casei. Dar în după-amiaza aceea nu se mai întorsese. Se întunecase, iar Jens o căutase peste tot. Liv ştia că nu are voie să plece de pe Cap de una singură, îl asigurase el pe poliţist. La început se gândise că fetiţa căzuse printre copaci şi se lovise, aşa că nu renunţase la căutare înainte să cerceteze împrejurimile. O căutase şi soţia lui, dar ea mai mult în jurul casei.

Din câte spunea el, îşi lărgise treptat aria de căutare şi până la urmă ajunsese la plaja din nordul insulei, unde nu se gândise că Liv ar fi putut ajunge de una singură, mai ales că nu avea voie să se aventureze atât de departe de casă. Cu toate astea, găsise câteva indicii care arătau că fetiţa fusese acolo. Jens nu abandonase căutarea nici în toiul nopţii. Continuase să cerceteze plaja în lung şi-n lat la lumina unei torţe până când găsise brăţara din piele de care fiica lui nu se despărţea niciodată. Era pe jumătate îngropată în nisip, în dreptul micului podeţ de care era legată barca de pescuit – mai precis, unde ar fi trebuit să fie legată barca de pescuit. Nici în cele mai negre coşmaruri nu-şi închipuise că Liv s-ar fi gândit să străbată drumul atât de lung până la plajă şi în niciun caz că i-ar fi putut da prin gând să plece cu barca fără să-i spună. Desigur, fusese mereu foarte încăpăţânată, cu greu putea fi înduplecată să renunţe la ce îşi pusese în cap să facă. Îl rugase pe Jens de mai multe ori s-o ducă încă o dată la pescuit, dar el nici nu voise să audă de aşa ceva. Era mult prea mică să iasă la pescuit în gerul lui ianuarie.

Dar, din câte se părea, fiica lui se încăpăţânase să ia iniţiativa şi, din nefericire, alesese o zi în care vântul suflase cu putere dinspre vest toată după-amiaza.

☆

În vreme ce Jens Horder povestea cum cercetase întreaga plajă dintr-un colţ în altul, agentul de poliţie se lăsă cuprins de groaza oricărui tată în faţa valurilor înspumate care se spărgeau la ţărm, producând mici explozii de stropi în întuneric. Avea şi el un copil de aceeaşi vârstă. Ieşise şi el cu o seară

înainte şi cunoştea foarte bine furia cu care măturau insula rafalele de vânt, purtând pâlcuri de nori pe cer şi dezvelind o lună îngheţată. Numai gândul că un copil ar fi fost nevoit să ţină piept mării pe o asemenea vreme – chiar propriul său copil – era de nesuportat…

Îl urmărea cu atenţie pe Jens Horder, pe care nu-l mai văzuse aproape deloc în ultimii ani. Pe vremuri împărţiseră aceeaşi bancă în mica lor clasă, dar după moartea bruscă a tatălui său, Jens începuse să lipsească din ce în ce mai mult, până când, într-un final dispăruse de tot. De atunci, şcoala se mutase într-o clădire mult mai potrivită, iar personalul didactic devenise mult mai variat. Fiica lui urma să înceapă şcoala chiar în anul acela.

De câteva ori – ce-i drept, puţine – o zărise pe fiica lui Jens Horder, care semăna mai degrabă cu un băieţel, în camionetă, alături de tatăl ei. Nu putuse să nu se gândească la singurătatea pe care trebuiau s-o îndure trăind pe Cap. La un moment dat îi trecuse prin minte să le facă o vizită alături de fiica lui, doar ca să vadă cum le mai merge. Toţi locuitorii insulei preţuiau intimitatea vieţii de familie mai presus de orice şi, în plus, se ştia că familia Horder nu era genul care să primească vizite. Dar acum, că aveau un copil, lucrurile s-ar fi putut schimba, nu-i aşa? Judecând după înălţimea copilei din camionetă, bănuia că e de-o vârstă cu fiica lui şi, deci, ar fi urmat să înceapă clasa întâi împreună.

Dar nu avea să fie aşa.

Jens Horder mărturisi că găsise în cele din urmă şi mica barcă de pescuit. Fusese purtată de curenţi în josul coastei, până în punctul unde insula cobora în mare printr-o pantă adâncă, cu stânci ascuţite, care începea de la marginea pădurii şi se pierdea printre buzele înspumate ale valurilor. Cu inima împietrită de durere, zărise barca goală, înţepenită între doi bolovani ascuţiţi, cel mai probabil împinsă acolo de curenţii puternici dinspre est. Pupa era complet scufundată. Nu foarte departe, Jens văzuse una dintre vâsle legănându-se în valuri pentru o clipă, înainte să fie înghiţită în abisul întunecat, pentru ca după o vreme s-o azvârle spre bolovanii de pe mal asemenea unei suliţe rătăcite. Cel puţin, aşa îşi închipuia agentul de poliţie că se petrecuse totul. Ce-i drept, curenţii erau periculoşi în partea aceea a insulei.

Horder reuşise să apuce barca prinsă între bolovani, dar curenţii o trăseseră din nou spre larg. Îşi strigase fiica de nenumărate ori şi bătuse fiecare colţişor al plajei, cercetând necontenit fiecare porţiune la lumina puternică a lanternei sale, dar nu găsi nicăieri nicio urmă cum că fiica lui ar fi

reuşit să se târască la mal.

O căutase necontenit toată noaptea, până la venirea zorilor, fără să descopere decât un singur indiciu sfâşietor, purtat la mal de valuri, şi anume una dintre mănuşile din piele de iepure ale copilei. Poliţistul avea senzaţia că văzuse totul cu ochii lui: imaginea mănuşii spălate de valuri pe ţărm, un mic punct întunecat, sclipind umed în lumina torţei, asemenea unui animal înecat. Ce urlet de durere trebuie să se fi descătuşat în sufletul lui Jens Horder atunci când înţelesese tragedia pe care o anunţa această descoperire!

Într-un final, copleşit de durere, tatăl se văzuse nevoit să-şi abandoneze căutările şi să se întoarcă acasă la soţie cu veşti atât de cumplite. Iar acum se afla în faţa agentului de poliţie îmbrăcat în paltonul său vechi, înfofolit în câteva fulare de lână şi purtând pe cap o şapcă ce părea să aparţină altor timpuri. Cu faţa suptă şi palidă, învăluită în barba stufoasă pe care o lăsase să crească ani întregi, Jens Horder părea mult mai bătrân decât era de fapt, asta mai ales din cauză că părul şi barba îi încărunţiseră în iarna aceea. Poliţistul observase transformarea imediat după Crăciun, când îl întâlnise întâmplător pe Horder. Umblase vorba şi printre localnici, care observaseră la rândul lor cât de mult încărunţise Jens Horder.

Iar acum asta.

În mâna lui mult prea bătătorită de muncă strângea o mică brăţară din piele.

— Trebuie să trimitem un echipaj în căutarea ei, spuse agentul cu glas străin, pe care nici el nu şi-l recunoştea. O să iau legătura cu colegii de pe continent. Poate ne trimit un elicopter.

Cuvintele sale nu aduseră nici măcar o umbră de speranţă pe faţa crispată de durere a lui Horder.

— Îmi cunosc foarte bine fiica, răspunse Jens Horder. Dacă ar mai fi fost în viaţă, aş fi ştiut.

În faţa lui se afla un om care ştia cu certitudine că îşi pierduse unicul copil. Acest om nu se prezentase acolo ca să-i raporteze dispariţia, ci ca să-i anunţe moartea.

Înţelegând acest lucru, poliţistul se lăsă o clipă cuprins de o durere nemărginită. Îşi permise preţ de un moment să fie el tatăl al cărei fiice nu mai era. Încercă totuşi să se stăpânească şi să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle profesionale cu toată chibzuinţă impusă de funcţie. Dar orice ar fi făcut şi orice ar fi spus părea să nu fie de ajuns. Încercând să-şi arate compasiunea, îi scăpă un zâmbet. Un zâmbet eşuat, pentru că nu era potrivit în contextul

acela. N-avea nicio legătură cu omul şi cu tragedia lui.

Dar Jens Horder îl sesizase.

— Spune-mi, Jens, mama ta mai e la voi? Cred că am văzut-o cu puţin timp înainte de Crăciun, zise poliţistul, în vreme ce zâmbetul îi dispăru în colţurile întunecate ale buzelor, asemenea unui viţel înghiţit de nisipuri mişcătoare.

Mâna lui, mereu fermă, tremura când încercă să scrie câteva cuvinte într-un carneţel. *Presupus înecată. Coasta nordică.* Cu mâna rămasă liberă încercă să-şi mascheze barba care începu la rândul ei să-i tremure de nelinişte.

— Nu, a plecat. Chiar înainte de Anul Nou.

☆

Trimiseră un elicopter. Urmară căutări pe toată lungimea coastei, în pădure, de-a lungul Gâtului şi în partea de nord a insulei.

Între timp, Liv Horder se ascundea liniştită în containerul din spatele atelierului de tâmplărie al tatălui ei. O ascunseseră în spatele cutiilor de carton, după anvelope, ziare şi reviste, printre grămezile de jucării vechi, printre saci cu sare şi nisip, căzi şi chiuvete, printre mormanele de casete audio şi cutii vechi de vopsea, printre tot felul de unelte stricate, butelii vechi de gaz, pungi de dulciuri, grămezi de lenjerie folosită, printre teancuri de cărţi, covoare şi tot soiul de alte lucruri a căror dispariţie fusese cândva observată, dar a căror existenţă urma să fie încet uitată.

Părinţii refuzară oficierea slujbei de înmormântare, la fel cum refuzară orice sprijin din partea mult prea curioşilor locuitori ai insulei, care se oferiseră să le fie alături în acele clipe, precum şi asistenţa psihologilor, care îşi oferiseră serviciile pentru a-i ajuta să depăşească un moment atât de dificil.

Părinţii nu-şi doreau decât să fie lăsaţi în pace.

Iar când autorităţile se văzură nevoite să se retragă, cu un profund sentiment de groază stârnit de condiţiile în care, după câte se putea vedea, trăise fetiţa, peste mica insulă a Capului se aşternu din nou o linişte deplină. Jens Horder construi o barieră pe care o aşeză în faţa cotului pe care îl făcea drumul pietruit, înainte să intre în linia dreaptă care ducea direct la casă. Alături, aşeză o cutie poştală şi încă o cutie de lemn de dimensiuni considerabile. *Acces interzis* scria pe o pancartă alăturată. Nu doar *pentru persoanele neautorizate.* Pentru toată lumea.

Dacă cineva ar fi încercat să ignore avertismentul şi să se aventureze

dincolo de barieră, ar fi dat peste un declanşator care ar fi pus în mişcare o multitudine de capcane menite să protejeze familia Horder de intruziunile de orice fel.

☆

Urmară nişte luni luminoase, în ciuda iernii care se dovedi mai întunecată ca niciodată. Nu mai primiră invitaţii amabile de a-şi înscrie fiica la şcoală, nu-i mai întrebă nimeni ce era cu misterioasele plicuri semnate „M” care continuau să-şi facă apariţia în cutia lor poştală, la sfârşitul fiecărei luni, cu aceeaşi precizie.

Jens Horder plătea în continuare facturile absolut necesare, din dorinţa de a nu fi nevoit să se confrunte cu musafiri nedoriţi. Apărea la poştă unde atrăgea atenţia asupra sa, nu din cauză că ar fi încercat să se facă observat, pentru că de cele mai multe ori nu scotea niciun cuvânt, ci din cauză că, în urma lui, cu timpul, începuse să rămână un miros greu, iar hainele sale păreau să nu fi fost spălate de o bună bucată de vreme.

În trecut era admirat pentru cămăşile lui frumoase, ce-i drept puţin cam neobişnuite, pe care i le cosea soţia. Iar când mama farmacistului susţinu până şi pe patul de moarte că hainele lui Jens Horder fuseseră confecţionate din cămăşile ei de noapte, cu toţii puseră aceste afirmaţii pe seama demenţei de care se ştia că suferă. După nefericitul accident, însă, Jens Horder era mereu văzut purtând acelaşi pulovăr gri, uzat, care părea să aibă tot atâta nevoie de spălare şi curăţare pe câtă aveau pantalonii lui de catifea peticiţi. Renunţase la obiceiul de a-şi schimba pantofii şi folosea aceeaşi pereche de cizme de cauciuc cărora, din motive ştiute doar de el, le îndoise carâmbul, însă niciodată nu-şi scutura încălţămintea înainte de a intra într-o încăpere. Purta tot vechea şapcă a bunicului său, deşi un fermier inimos se îngrijise să-i dea una nouă.

Numai mirosul era diferit de fiecare dată şi de fiecare dată părea din ce în ce mai greu de suportat.

Cele două femei care lucrau în ture la ghişeu începeau să se certe cu privire la cine să-l servească imediat ce-l vedeau parcându-şi camioneta pe stradă, iar oamenii care stăteau la coadă se grăbeau să-l lase în faţă, doar ca să poată părăsi încăperea cât mai repede. Cei care nu-l cunoşteau strâmbau din nas şi se întrebau ce căuta acolo un asemenea personaj dubios. Cei care îl cunoşteau se mulţumeau să schimbe câteva priviri compătimitoare. Unii dintre ei încercau chiar să-l salute politicos, dar nu primeau drept răspuns decât un zâmbet fugar, iar cu timpul zâmbetul său tăcut ajunse să fie doar o

privire aţintită spre podeaua oficiului poştal.

☆

Poştaşul care venea pe Cap observă şi el o schimbare. Dacă până atunci obişnuia să parcurgă tot drumul până în dreptul casei ca să ducă puţina corespondenţă pe care o primeau şi ca să ia cele câteva scrisori pe care le trimitea fie Jens, fie Maria, acum trebuia să se mulţumească să interacţioneze doar cu noua cutie poştală instalată la colţul drumului pietruit. Dacă li se trimiteau colete, ceea ce se întâmpla extrem de rar, atunci trebuia să le aşeze în cutia de lemn de alături unde putea, de asemenea, să le lase şi mesaje scrise, dacă ar fi fost nevoie. În cutie se găseau mereu hârtie şi un creion, tocmai în acest scop.

Poştaşul se arătă surprins când văzu bariera prima dată, dar provenind la rândul său dintr-o familie mai excentrică din partea de sud a insulei nu găsi că era ceva cu totul ieşit din comun. Trăia cu convingerea că era fiul nelegitim al poştaşului Nielsen din Korsted, un tip arătos, destul de cunoscut, şi nu progenitura amărâtului de fermier beţiv şi urât care îl crescuse.

Spera ca într-o zi să livreze o recomandată la adresa familiei de pe Cap. În felul ăsta ar fi fost obligat să treacă dincolo de barieră. Meseria de poştaş presupunea un anumit simţ al datoriei de a duce corespondenţa la destinaţie cu orice preţ – pe ploaie, grindină sau ninsoare – şi, pe lângă toate acestea, el era şi un om extrem de curios. Murea de nerăbdare să meargă la cârciumă şi să le povestească prietenilor cum arăta gospodăria familiei Horder acum. Nu doar de dragul bârfei, în niciun caz, ci doar pentru a da de înţeles că el putea avea acces la informaţii care altora le erau imposibil de obţinut. Ar fi fost un adevărat motiv de mândrie pentru el. În plus, îl neliniştea teribil faptul că nu reuşise încă să-şi convingă discret prietenii în legătură cu adevărata lui descendenţă pe linie paternă. Era ceva ce nu se putea striga în gura mare, dar făcuse nenumărate aluzii în sensul ăsta, fără să-l fi luat nimeni în seamă.

☆

Liv ştia foarte bine că nu trebuie s-o vadă nimeni şi că acest nou joc era cu adevărat pe viaţă şi pe moarte, aşa că de fiecare dată când avea cea mai mică bănuială că e vreun străin prin preajmă dispărea fără un sunet în colţul cel mai îndepărtat al containerului. În spatele grămezilor de anvelope şi cutii de carton construise cu ajutorul tatălui ei o ascunzătoare destul de confortabilă. Cele două pături mari şi covoarele făcute sul o protejau îndeajuns de bine de frig, iar la nevoie putea oricând să caute haine mai călduroase în sacul plin pe care îl avea la îndemână. Mai avea şi cărţi şi lanterne şi o grămadă de baterii,

bomboane, biscuiţi, pâine şi suficiente sticle cu apă, aşa că se putea spune că nu-i lipsea absolut nimic.

La început, atunci când ştia că toată lumea pornise în căutarea ei, nici măcar nu îndrăznise să aprindă lumina. Preferase să se cuibărească sub pătură fără să se clintească, încercând să distingă până şi cel mai mic zgomot. Din cauză că stătea tot timpul în beznă, în mintea ei timpul se dizolvase şi nu mai putea să-şi dea seama dacă afară era noapte sau zi. Treptat, începu să simtă greutatea întunericului apăsându-i ochii şi plămânii.

Îi simţea lipsa lui Carl, care refuza să-i ţină companie.

În cele din urmă, după mult prea mult timp, se îndură să apară. Deşi nu-l putea vedea, ştia că se află acolo, în linişte deplină. Nici măcar nu îndrăznea să-i vorbească de teamă să n-o audă cineva de afară, dar el îi şoptise că era acolo – şi că îi era teamă: de toţi oamenii aceia străini, de întuneric, de timp, de incertitudini, de aer. Şi de mirosul care îi împresura, atârnând deasupra lor cu greutatea unui covor gros, un miros amestecat, de cauciuc vechi, praf, mucegai, pânză veche vopsită şi terebentină.

Se linişti într-o clipită. Îl consolă pe Carl fără să rostească vreun cuvânt, ceea ce o făcu să se simtă mai puternică decât era, de fapt. Atâta timp cât îşi putea concentra toate gândurile ca să-l liniştească pe fratele ei geamăn, frica n-o mai putea ajunge.

Rămaseră acolo vreme destul de îndelungată, doar ea şi Carl, singuri, în întunericul care împresurase toate acele obiecte închise în containerul metalic. Visau la aerul curat de afară, la mirosul pădurii pe care încercau să-l atragă înăuntru, lăsându-l să le pătrundă direct în plămâni, ocolind covorul cel gros şi urât mirositor.

Apoi auziră un zgomot. Cineva trăgea de lanţul uneia dintre trape şi apoi, printr-o crăpătură rămasă între două cauciucuri, auzi vocea tatălui ei. Îndrăzni atunci, după atâta vreme, să aprindă lanterna pe care o ţinuse în mână în tot acel timp.

Îi adusese ceai cald şi mâncare la conservă pe care o încălzise la micul arzător de campanie din atelierul lui. Devenise dificil să ajungă la aragazul din bucătărie, şi cum el era singurul din familie care mai putea găti prefera s-o facă în propria bucătărie, aşa cum îi plăcea s-o numească. Trăsese o prelată pe deasupra, care funcţiona pe post de marchiză şi îl adăpostea de ploaie. Din când în când, îi plăcea să aprindă una dintre torţele pe care şi le fabrica singur şi să o înfigă în vechiul suport de umbrele de lângă arzător. Atunci, aerul din jur se umplea de aroma mâncării şi a răşinii.

Ceaiul şi mâncarea aveau gust de fericire. Aerul care pătrundea prin trapa deschisă mirosea şi el tot a fericire. Lumina era caldă şi îi făcea bine. Tatăl ei era lângă ea.

Liv îi povesti despre întuneric şi despre aerul cu miros greu, aşa că Jens făcu trei găuri în laterala containerului. Pulberea de metal care izvora din peretele containerului se aşternu uşor pe o foaie de ziar vechi. Apoi Jens mototoli ziarul şi îl ascunse cu tot cu pulbere printre celelalte ziare îngrămădite acolo. La final, aşeză o bucată de material închis la culoare peste cele trei găuri şi o lipi bine cu bandă Gaffer.

— Acum o să ai parte de aer curat ori de câte ori vrei, spuse el. Poţi să ridici paravanul dacă vrei să laşi aerul să intre sau dacă vrei să te uiţi la drum. Dar ai mare grijă cu lanterna. Să nu cumva să aprinzi lumina dacă găurile nu sunt acoperite – altfel, lumina se poate vedea de afară. Ai înţeles?

Liv încuviinţă. Apoi stinse bucuroasă lanterna, ridică bucata de material şi îşi lipi faţa de cele trei găuri aşezate în forma unui triunghi întors. Prin gaura de jos, inspiră adânc şi în voie aerul de afară; simţi mirosul brazilor, al ierbii uscate şi briza sărată a mării. Iar prin găurile de sus văzu cerul nopţii şi luna care strălucea deasupra cărării pietruite. Undeva, în depărtare, se auzea ţipătul unei bufniţe. Liv o imită în linişte şi zâmbi când simţi mâinile tatălui ei pe umeri.

— Foarte bine, şopti el, după care îi spuse că ar fi fost mai bine să petreacă o vreme în container, până când puteau fi siguri că nimeni nu mai încerca s-o găsească. Poliţia trebuie să se convingă că eşti cu adevărat moartă. După aceea, o să ne lase în pace.

Liv înţelese. Se bucura că o să fie lăsaţi în pace.

Apoi, într-o bună zi, avu voie să iasă afară. Tatăl ei o ridică peste pragul metalic şi o scoase afară prin trapa de jumătate deschisă, deşi ea îl asigurase că se putea descurca şi singură. Mai aşezase nişte lăzi şi cauciucuri de tractor în faţa intrării pentru a-i fi mai uşor să se strecoare înăuntru, la nevoie. Trapa nu se putea încuia dinăuntru dar, ca măsură de precauţie, Jens construi un mecanism astfel încât copila să poată bloca uşa şi din interior, cu ajutorul unei şine metalice.

Îi pregătise, de asemenea, o surpriză în sufragerie: găsise doi pui de iepure abandonaţi undeva la marginea drumului. Doar printr-un concurs de împrejurări deosebit de fericit se gândise să cerceteze interiorul cutei de carton şi atunci simţi blana moale a animăluţelor. Aveau voie să rămână în casă şi nu urmau să fie prinşi în capcanele din pădure, nici jupuiţi şi făcuţi

tocană. Iepuraşii o priviră cu ochi calzi şi prietenoşi, molfăind, adulmecând şi făcând tot felul de salturi care mai de care mai stângace prin fânul care le servea drept culcuş. Liv simţi cum inima i se umple de un val nemăsurat de bucurie.

Totuşi, fără să ştie de ce, izbucni în lacrimi atunci când se urcă în pat, lângă mama ei. Şi tot fără să fi ştiut de ce, mama o întâmpină plângând la rândul ei. Apoi mâncară bomboane şi biscuiţi pe care îi desfăcură şi scuturară după vechiul obicei şi începură să citească dintr-o carte, o tulburătoare poveste de dragoste. Deşi Liv era cea care citea cu voce tare, doar mama ei putea înţelege semnificaţia iubirii pe care o simţi vibrând din nou în adâncul fiinţei.

☆

Şi, astfel, într-o zi veni pe lume încă un copil. Înainte de termen. Maria născu în patul ei din dormitor, pe care pe vremea aceea abia dacă-l mai putea părăsi fără să facă eforturi ce păreau peste puterile ei.

La naştere o asistară soţul şi fiica ei.

Liv privea intens spectacolul care i se derula în faţa ochilor. Capul! Capul acela mic, care înainta uşor spre ieşire, asemenea unei luni marmorate care, treptat, se transforma într-un cap adevărat, care se chinuia să pătrundă în lume prin extremităţile unui trup imens.

Era pe deplin absorbită de freamătul sforţărilor, abundenţa lichidelor şi trupul micuţ prins de căpşorul acela pe care îl urma spre exterior cu vădită împotrivire. Era un trup atât de mic, aproape străveziu şi umed, şi părea să aibă un şarpe vineţiu prins de buric.

Ascultase vocea mamei ei, care şuiera tot mai ascuţit cu fiecare oră care trecea. Nu era un ţipăt puternic, ca al păsărilor de pradă, ci mai degrabă un urlet profund, lipsit de conţinut, parcă venit din străfundurile pământului.

Iar pământul însuşi ducea o luptă crâncenă cu sine în patul din dormitor. Pământul ca un trup imens tremurând într-un peisaj ameţitor de stânci, abisuri şi tufişuri sălbatice se lupta cu sine în faţa ochilor lui Liv.

Strigătele vuiau.

Erau îndreptate către cineva sau împotriva cuiva.

Şi mai era şi omuleţul acela atât de mic, care atârna, cu capul înainte, chiar acolo, lângă ea.

Şi mai era şi tatăl ei, care apucă nou-născutul de picioare şi începu să-l lovească uşor.

Oare de ce îl lovea?

Apoi se aşternu liniştea.

Carl încremenise de frică.

☆

Lui Liv îi reveni misiunea de a tăia cordonul ombilical cu briceagul. Mai rămăsese un ciot peste care aşezară o clemă şi îl înveliră în tifon. Cu timpul, Liv luase atât de multe suluri de tifon şi comprese din mica trusă medicală cu autoservire de la periferia Korstedului, încât mai nou acolo apăruse un înscris care îi întreba pe localnici dacă aveau nevoie de chiar atât de mult tifon.

Şi copilul se lupta. Se lupta cu toate forţele sale. Se luptase să iasă din pământ, din apă, din întuneric, iar acum, când avea în sfârşit aer din belşug, se chinuia să-şi tragă cea dintâi suflare. Fără să poată emite vocale sau consoane. Îşi deschidea buzele asemenea cambulelor scoase pe uscat. Era prea mică să poată supravieţui.

Aşa că renunţă.

☆

Liv încercă să-i acopere urechile lui Carl ca să nu audă urletele tatălui lor, care răsunau asemenea celor pe care le-ar fi scos toate păsările de pradă din lume la un loc. Urletul lui era în acelaşi timp al bufniţei, al pescăruşilor, al aricilor răniţi, al căprioarei care-şi pierduse puiul, al bursucului furios. Urlase asemenea unui tată care descoperise trupul fiului său înecat, purtat la mal de valuri, în întuneric. Urlase asemenea copilului care-şi găsise tatăl mort în câmp.

Urletul său fusese cel mai puternic urlet pe care ar fi putut să-l producă o fiinţă umană, atât de tulburător de gol, ca atunci când priveşti direct razele soarelui ziua în amiaza mare încercând să vezi tot, fără să poţi vedea, de fapt, nimic.

Dar, mai mult decât orice, Jens Horder urlă aşa cum o făcuse în adâncul sufletului când îşi descoperise fiul cu capul spart, lângă pătuţ – când înţelesese realitatea de nesuportat: că el, nimeni altul decât el, stăpânit de bucuria efervescentă a întâmpinării primilor săi copii, uitase să monteze ultimele şuruburi, că eşuase ca tâmplar şi ca tată, că îşi ucisese propriul fiu şi că nu va putea niciodată să-i dezvăluie adevărul iubitei sale Maria, îngrozit c-ar putea s-o piardă pentru totdeauna.

Cu mâinile paralizate de durere luase piesa desprinsă din partea laterală a pătuţului şi o montase la loc, în aşa fel încât cele două leagăne să arate identic. Apoi îngenunchease pe podea, în faţa trupului lipsit de viaţă al fiului, pe care nici nu îndrăznise să-l atingă până în clipa aceea, îl privise doar cum

zace în balta de sânge, şi abia apoi urlase din toţi rărunchii, până când Maria alergase într-un suflet, luase copilul în braţe şi urlase şi ea de durere, acolo, lângă el.

În cădere, Carl îşi lovise capul moale de colţul nemilos al uneia dintre cutiile de unelte ale tatălui său.

Tot la fel urla Jens şi acum. Iar Liv simţi că recunoaşte urletul tatălui ei dintr-o amintire demult pierdută.

Maria plângea în somn, bâiguind vorbe fără noimă, în timp ce Liv o curăţa de petele de sânge, iar tatăl ei dispăru cu tot cu micul trup lipsit de viaţă.

— A fost o fetiţă, fură singurele cuvinte pe care le rosti înainte să se facă nevăzut cu pruncul în braţe.

Dragă Liv,

N-ar fi trebuit niciodată să încercăm să-ţi dăruim un frăţior sau o surioară, dar tatăl tău a insistat. Trebuia să avem doi copii, spunea el. Ca la început. Aşa cum el l-a avut pe fratele lui şi tu ar fi trebuit să-l ai lângă tine pe fratele tău geamăn. Avem nevoie de echilibru, spunea el, iar eu îl iubeam. Şi îl iubesc încă!

Dar poate că nici n-ar fi fost bine ca micuţa să supravieţuiască, pentru că nu ne-am fi putut ocupa de ea aşa cum ar fi trebuit. Îmi era teamă s-o aduc pe lume. Îmi era teamă că se va naşte mult prea devreme şi, în acelaşi timp, îmi era teamă că va fi vie când va ieşi din mine. Mi-era teamă de copilul care urma să se nască. Şi-mi era teamă pentru acest copil.

Aşa că am încercat să n-o las să iasă. Am încercat s-o păstrez înăuntru. Am strâns-o cât de tare am putut, poate că am sufocat-o. Poate că mi-am ucis propriul copil.

Sau poate că sunt copii cărora nu le este dat să trăiască. Poate chiar surorii tale nu-i fusese dat să trăiască şi atunci nu eu sunt vinovată de moartea ei.

Nu ştiu, Liv.

Încă încerc să mă împac cu ideea marţii lui Carl, deşi până acum n-am reuşit. Am crezut că bunica ta era de vină, din cauza unui medicament pe care-l lua şi care uneori o făcea imprevizibilă. De cele mai multe ori, medicamentul o moleşea, dar câteodată devenea brusc irascibilă, furioasă. În momentele acelea mă speria şi cred că se speria şi pe ea însăşi.

Carl plângea foarte mult şi poate că ei i se părea greu de suportat. Cel puţin noi asta credem că s-a întâmplat. N-a mai putut să-i suporte ţipetele, aşa că l-a luat din leagăn şi l-a aruncat pe lada cu scule de pe podea. Să fi fost în stare să plănuiască dinainte aşa ceva? Noi credem că da. De aceea am fost atât de uşuraţi când a plecat. Cu toate astea, nu pot să mă împac cu ideea morţii lui câtă vreme nu aflu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Sau poate că nu ea a fost vinovată. Dacă am fost eu? Nu reuşeam să dorm aproape deloc, iar zilele se contopeau una în alta, iar mintea mea era bolnavă în felul ei, copleşită de teamă, de tot ceea ce s-ar putea întâmpla. Uneori nu-mi aminteam nici măcar ce făcusem cu câteva clipe în urmă. Oare

am fost capabilă să-i fac rău fratelui tău geamăn?
Mă vei putea ierta vreodată?

Cu toată dragostea,
Mama

CÂRCIUMA ŞI COPILUL

Atunci când o furtună puternică rupe o bucată masivă din zona de coastă, lucrul acesta e foarte uşor de observat. Încep să-şi facă apariţia echipe întregi de experţi cu ţevi şi dosare la subsuori, purtând încălţăminte mult prea cochetă pentru gradul de devastare al zonei, mijind ochii, făcând măsurători cu paşi mult prea mari în ceaţa densă a dimineţii, notându-şi tot felul de lucruri cu pix albastru în blocnotesuri liniate, de la direcţia vântului la gradul de risc pentru eventuale alunecări de teren, pentru ca mai târziu să se întoarcă pe insulă şi să bea obligatoriu o ceaşcă de cafea. Dar atunci când marea liniştită se strecura alene pătrunzând tot mai adânc în interiorul unui istm, lucrurile deveneau mult mai greu de observat, în special la început. Cine şi-ar putea da seama cum, discret, câte o limbă de nisip dispărea din fiecare parte? Cine s-ar fi putut gândi că marea înainta încet, înghiţind, pe ascuns, centimetru cu centimetru, nisipul care într-un final ajungea să-i aparţină?

Gâtul se îngusta în fiecare an, puţin câte puţin. Lumile paralele de lângă cărarea neasfaltată, populate cu alge, pietre, nisip şi paţachină, se restrângeau la rândul lor, fără ca cineva să bage de seamă. Chiar cărarea în sine era pe punctul de a fi năpădită de buruienile care creşteau nestingherite de nimeni şi nimic, în niciun caz de traficul care încetase să mai tulbure acel loc. Singurul hoinar de pe acest drum era, de la o vreme, un copil singuratic care se furişa pe acolo noaptea, purtând în spate o geantă goală, doar pentru a se întoarce acasă cu ea plină.

Roald se scărpină nedumerit în cap analizând conţinutul frigiderului. Era aproape sigur că aşezase acolo două cutii pline cu cartofi franţuzeşti, iar acum nu vedea decât una singură. În plus, era absolut convins că lăsase pe raft o doză de suc de lămâie chiar înainte să meargă la culcare. Mai privi o dată în jur. Nimic nu indica faptul că cineva pătrunsese în bucătăria hanului.

La început se gândise că unul dintre clienţii care înnopta acolo se strecura în bucătărie pentru o gustare de seară. Dar ceva nu se potrivea. Dispariţiile aveau loc în mod regulat, la câteva zile una de alta. În plus, constată că dispăreau şi alte obiecte, nu doar alimente, cum ar fi diverse ustensile de bucătărie. Într-o dimineaţă căutase în zadar un pachet de cărţi de joc pe care era sigur că îl lăsase pe masa din bucătărie cu o seară înainte, iar altă dată bucătarul observase că îi dispăruse una dintre oale. Se confruntau aproape tot

timpul cu astfel de situaţii greu de explicat şi nu reuşeau cu niciun chip să pună firele cap la cap, ca să-şi dea seama odată pentru totdeauna ce se întâmpla.

Desigur, un posibil suspect putea fi chiar bucătarul, dar era o ipoteză mult prea improbabilă. Nu era cu putinţă să fie el. Roald nu se putea gândi la o persoană mai de bună-credinţă decât vărul lui îndepărtat, cu aptitudini culinare, şi nu putea să creadă că acesta şi-ar fi dorit să-şi păteze bunul nume comiţând nişte furturi atât de neînsemnate.

În plus, de fiecare dată când observase dispariţia vreunui obiect, bucătarul nu părea tulburat. Se amuza pe seama lor, aşa cum se amuza din orice. Aşa îi stătea în fire. Totuşi, ar fi fost exagerat să spui că ţinea o evidenţă clară a bucătăriei sale şi a tuturor obiectelor din magazie. Probabil că bucătarul credea la rândul lui că Roald era cel care se furişa noaptea în bucătărie ca să se înfrupte din mâncarea rămasă. Când făcea câte o aluzie în sensul ăsta, cu o licărire cicălitoare în ochi, Roald nega totul cu vehemenţă, numai ca să pufnească în râs câteva secunde mai târziu, astfel că întreaga poveste se încheia acolo.

Dar atunci, cine putea fi? Cui naiba putea să-i treacă prin minte să fure resturi de mâncare, cărţi de joc, pixuri, suc şi ton la conservă din pivniţă? Şi de ce?

În noaptea aceea nici măcar nu avuseseră oaspeţi care să înnopteze acolo, aşa că era exclus ca hoţul să fi fost unul dintre clienţi.

Roald ieşi din bucătărie coborând pe scara din spate şi făcu cei câţiva paşi pe micul hol care ducea spre pivniţă. Îi luă ceva timp să observe că dispăruseră nişte role de prosoape de bucătărie, câteva pachete de pâine crocantă şi de sărăţele, o parte din conservele de roşii în suc propriu, câţiva cârnaţi, posibil un borcan cu miere şi fără îndoială o pungă mare de biscuiţi… şi folia cu bule de aer pe care ştia sigur că o aşezase în cutia de carton din colţ, pentru că în ea fusese împachetată presa de călcat pantaloni pe care o primiseră de curând. Iar acum nu mai era acolo.

Cine să fure folie cu bule de aer? Dispăruseră până şi mănuşile pe care Roald le folosea când manevra pungile cu mâncare congelată.

Când se întoarse în micul hol, se opri o clipă şi ridică privirea spre gemuleţul dreptunghiular, întredeschis, aşa cum rămânea de obicei, ca să asigure fluxul constant de aer atât de necesar în astfel de spaţii închise. Era imposibil să încapă cineva pe acolo. Absolut imposibil.

Bucătăria urma să fie închisă pentru următoarele paisprezece zile,

deoarece bucătarul se hotărâse, pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, să-şi ia un binemeritat concediu. Urma să plece cu soţia pe continent, dar nu excluseseră posibilitatea de a se întoarce mai repede, dacă nu găseau ceva care să merite să-i reţină acolo suficient de mult.

Întrucât atât sala principală a cârciumii, cât şi majoritatea celorlalte încăperi aveau neapărată nevoie de renovări, Roald se hotărî să se ocupe de ele în acest timp, ţinând localul deschis doar parţial. Se putea ocupa chiar el de toate şi astfel ar fi economisit banii care le-ar fi revenit meseriaşilor. Pe de altă parte, ştia foarte bine că va avea nevoie de o mână de ajutor, iar în sensul ăsta putea foarte uşor să apeleze la bunăvoinţa clienţilor săi cei mai fideli, care erau atât nerăbdători să-şi vadă locul preferat de închinat paharul deschis din nou, încât nu s-ar fi dat în lături de la a îmbrăca hainele de zugrav. Asta mai ales dacă li se promitea bere la discreţie. În primă instanţă, însă, Roald îi amânase, căci simţea nevoia să-şi rezerve câteva zile doar pentru sine.

Acum, însă, era momentul deciziilor rapide. Găsi un pachet de făină pe care îl aşeză pe masa din bucătărie. Înainte să se ducă la culcare, presără un strat fin din pulberea albă pretutindeni pe podea. Nu i-ar fi luat prea mult timp să mături în dimineaţa următoare. Se gândi să procedeze la fel şi în următoarele zile, pentru că era una dintre puţinele ocazii în care bucătăria nu era folosită. Indiferent ce ar fi trebuit să facă, Roald era hotărât să elucideze odată pentru totdeauna misterul inexplicabilelor dispariţii.

Din pur amuzament, lăsă pe masă la întâmplare un creion rupt, şase bomboane şi un pachet cu cărţi de joc. În plus, pe o farfurie din frigider lăsă exact douăzeci şi cinci de felii de salam, zece felii de şuncă şi cinci inele de ardei roşu.

În primele cinci dimineţi nu găsi nicio urmă în stratul de făină împrăştiat pe podeaua bucătăriei. În a şasea dimineaţă, însă, creionul şi cele şase bomboane dispăruseră, iar când verifică situaţia farfuriei din frigider descoperi că lipseau şapte felii de salam, două de şuncă şi un inel de ardei roşu. Găsi, de asemenea, urme în spaţiul dintre frigider şi masa de bucătărie, iar urmele duceau în micul hol. Roald se ghemui, privind încurcat la una dintre urmele care se imprimaseră cel mai clar în stratul subţire de făină. Era foarte mică. Trebuia să fie vorba de un copil.

Cercetând urmele care ieşeau din bucătărie şi se opreau chiar sub geamul pivniţei, înţelese totul. Cu puţină ingeniozitate, un copil ar fi putut intra şi ieşi prin mica deschizătură a geamului.

Dar un copil? Noaptea?

Şi să fure folie cu bule de aer?

În vreme ce repara podeaua din una dintre încăperile de la parter, gândurile îi zburau mereu la vizitele nocturne. Şi-ar fi dorit să le poată cataloga drept nişte ştrengării copilăreşti, dar îi era imposibil. Un copil care fura cu atâta regularitate mâncare, făină şi ustensile nu putea fi decât un copil a cărui familie avea o situaţie cu adevărat precară.

Dar în Korsted nu existau astfel de familii! Judecând după mărimea încălţării, trebuia să fie vorba despre un copil destul de mic. Se gândise automat la un băieţel, fără să lase loc altor posibilităţi.

Roald nu putea spune că-i cunoaşte pe toţii copiii din oraş, dar pe câţiva îi întâlnise şi ştia destul de bine cine erau şi căror familii aparţineau. Niciunul dintre ei nu se potrivea în toată povestea asta. Cei trei fii ai brutarului erau mereu puşi pe şotii, dar ar fi fost imposibil ca ei fie făptaşii. Pe de o parte, ar fi fost greu să şi-l închipuie pe unul dintre ei încăpând prin deschizătura îngustă a geamului, iar pe de altă parte era absolut convins că, şi dacă şi-ar fi pus în cap să se strecoare înăuntru, ar fi făcut atâta larmă încât ar fi trezit tot localul, şi asta încă dinainte să ajungă în spatele cârciumii. Băieţii ăştia erau mai gălăgioşi decât toţi ceilalţi copii. Cei din jur nu scăpau fără să-şi acopere urechile de zgomotul pe care-l făceau nici chiar în timpul unui joc ca „împăratul tăcerii”[{2}]. De fiecare dată când Roald se gândea la cei trei fii ai brutarului şi la gălăgia pe care erau în stare să facă era pătruns de un fior de adâncă recunoştinţă la gândul că nu avea copii, compătimindu-i pe profesorii care vor fi nevoiţi să le suporte crizele adolescentine.

În schimb, inima lui Roald aproape că tresălta de bucurie de fiecare dată când o vedea pe fiica poliţistului local. I se părea cea mai drăgălaşă fiinţă din lume. Cu părul împletit şi rochiţele ei delicate, semăna cu fetiţa din Căsuţa din Prerie[{3}], nu din casa de cărămidă galbenă de pe strada principală. În plus, se numea chiar Laura – era prea frumos să fie adevărat. Însă, în afară de inima bietului Roald, micuţa Laura sigur nu se făcea vinovată de vreun alt furt.

Dar atunci cine putea fi? Luă la rând toţi copiii pe care îi cunoştea, dar nu-şi putea închipui că vreunul dintre ei se strecura afară din casă noaptea doar ca să fure mâncare. Şi chiar dacă s-ar fi întors acasă cu lucrurile furate, cu siguranţă că părinţii le-ar fi descoperit mai devreme sau mai târziu.

Avusese întotdeauna grijă să nu răspândească zvonuri printre clienţii care frecventau cârciuma, aşa că păstrase pentru sine povestea furturilor. La un

moment dat, când veni vorba despre asta, întrebă liniştit dacă nu cumva existau oameni nevoiaşi pe insulă, oameni care întâmpinau dificultăţi în a-şi asigura strictul necesar supravieţuirii.

Întrebarea îi puse în dificultate pe câţiva dintre clienţii fideli ai cârciumii, care se scărpinară în cap şi nu reuşiră să se gândească decât la bătrâna neîngrijită care împingea mai mereu un cărucior la groapa de gunoi. Apoi mai era şi idiotul satului, care îşi făcea veacul la vechea fermă abandonată unde se crescuseră ponei de Shetland. Şi, desigur, la cei trei beţivi care, până de curând, cel puţin, se adăposteau în refugiul din dana feribotului.

Cu toţii căzură de acord că niciunul dintre aceste personaje n-ar fi fost chiar lipsite de mijloacele de subzistenţă. Beţivii păreau să aibă suficient de băut, idiotul satului primea mai mereu de mâncare sau, în orice caz, părea să dispună de mult mai multă hrană decât bieţii ponei. În schimb, în privinţa bătrânei cu cărucior, ea locuia în casa cu acoperiş de paie situată pe drumul spre Sonderby, cea cu cimişirul bine tuns şi cu o mică moară de vânt aşezată pitoresc în grădina din faţa casei. Soţul ei fusese librar, dar se pensionase, în vreme ce ea îşi pierduse minţile.

Mai era, desigur, şi Jens Horder, de pe Cap, care era destul de ciudat şi nu permitea nimănui să se apropie de casa lui. Se ştia că mai mereu purta după el tot felul de gunoaie, dar asta nu însemna neapărat că era nevoiaş, mai ales că adunase o grămadă de lucruri în mica lui gospodărie. Nici soţiei nu părea să-i lipsească ceva, întrucât, după spusele poştaşului, se îngrăşase destul de mult. În plus, nimeni n-o mai văzuse părăsind Capul de ani buni.

Horder avea un copil, îşi aminti Roald. *Avusese.* Toţi locuitorii insulei ştiau povestea bietei copile care pierise înecată în valurile mării. Nici nu-şi puteau închipui o durere mai mare pentru un părinte decât tragedia pierderii propriului copil, mai ales că Horder mai pierduse un fiu cu câţiva ani înainte, imediat după naştere, tot într-un accident. Din câte înţelesese Roald, era vorba despre fratele geamăn al copilei. Cât de groaznică putea să fie soarta bietului om? Şi dacă n-ar fi fost un tip ciudat de la bun început, după atâtea suferinţe ar fi avut tot dreptul să se transforme într-unul.

Roald încă îşi mai amintea sunetul elicopterului care survolase neobosit întreaga insulă în căutarea copilei. Măcar de-ar fi reuşit să-i găsească trupul!

La un moment dat durerea te împinge până acolo, până în punctul acela în care îţi doreşti să apară cadavrul. La un moment dat, speranţa se stinge asemenea unei flăcări obosite, iar în urma ei nu rămâne decât cenuşa poverii de a găsi acel trup neînsufleţit, mai mult decât orice altceva.

Ce chin cumplit!

Roald termină de lipit plinta pe perete, după care făcu nişte paşi în spate ca s-o privească. Părea să fie bine fixată.

Aşadar, hoţul nu putea fi nici fiica lui Jens Horder, din motive mai mult decât obiective.

Să fi fost vorba de un pitic, atunci?

Alungă pe dată ideea asta şi se ridică în picioare. Dacă pe insulă ar fi existat vreun pitic înfometat căruia să-i placă folia cu bule de aer, cu siguranţă ar fi aflat de existenţa lui până atunci!

I se făcu poftă de-o de bere.

☆

Roald se cufundă în scaunul de la biroul lui, aruncând o privire spre telefon. Observă receptorul negru arcuit deasupra furcii în care era aşezat. Stratul lucios de bachelită devenise mat în locul unde fusese atins de nenumărate mâini, iar discul din plastic, odinioară transparent, devenise aproape maroniu din cauza prafului şi a mizeriei. Sub orificiul din disc care corespundea cifrei 4 erau înscrise iniţialele *HIK*. Roald sorbi o înghiţitură din sticla de bere. *HIK*. De ce nu observase asta până acum? Oare pentru că niciodată nu-i fusese mai greu să dea un telefon decât în momentul acela?

Ştia foarte bine că ar fi trebuit să sune la poliţie, mai ales că se şi împrietenise destul de bine cu agentul local, un tip simpatic, mai ales în afara orelor de serviciu.

Cu toate astea, ezita. Oare de ce?

Următoarea înghiţitură de bere îl ajută să se hotărască. Îşi şterse buzele şi aşeză sticla goală pe masă. Nu avea niciun sens să alarmeze pe nimeni, iar poliţistul îi stătea oricând la dispoziţie dacă ar fi avut nevoie de ajutorul său.

☆

Vizitele nocturne se repetau o dată la câteva zile, aşa că Roald se hotărî să aibă răbdare. În a cincea seară de la ultima vizită se culcă foarte devreme, ca să poată sta de veghe la miezul nopţii. Apoi se ascunse în bucătărie şi aşteptă. Luă cu sine câteva lucruri pe care le împrăştie strategic prin bucătărie, printre care şi câteva benzi desenate cu Donald Duck, pe care le luase de pe raftul de la etaj. În rarele ocazii când invitaţii îşi aduceau şi copiii la cârciumă, revistele erau un adevărat succes. Acum zăceau pur şi simplu pe masa din bucătărie.

Şi-ar fi dorit să poată aprinde lumina ca să poată citi dintr-o carte sau măcar una dintre revistele cu Donald Duck. Însă orice lumină putea fi zărită

de la fereastra care dădea direct în stradă. La un moment dat, adormi cu capul pe măsuţa la care se aşezase, iar pe la cinci dimineaţa se trezi cu braţul complet amorţit. În jurul lui era o linişte deplină, aşa că se întoarse înapoi în pat.

Se scurseră încă vreo câteva nopţi în acelaşi fel, fără vreo vizită nocturnă, dar, în sfârşit, lucrurile erau pe cale să se schimbe în noaptea de marţi pe miercuri. De data asta, Roald îşi pregăti o cană de cafea tare în speranţa că avea să-l ţină treaz până în zori, aşa că în jurul orei 2:30 se simţea cât se poate de treaz şi de lucid. Avea mintea limpede, gândurile îi hoinăreau de la conturile de taxe la stocurile de whisky, de la foştii colegi la fosta soţie, de la dezinsecţie la meciurile de fotbal. I se părea plăcut să stea de veghe şi să mediteze în timp ce toţi ceilalţi erau cufundaţi în somn. Afară, vântul bătea suficient de tare cât să zgâlţâie balamalele plăcii cu numele localului, în vreme ce o creangă din micul tufiş din faţa clădirii zgâria din când în când tencuiala.

Dintr-odată se auzi un zgomot care venea din partea din spate a localului. Era un zgomot slab, însă destul de desluşit. Se ridică extrem de încet şi se retrase în ascunzătoarea pe care şi-o pregătise dinainte, în colţul de lângă uşa sălii de mese. Acolo se putea refugia în spatele unui dulap înalt, iar întunericul îl făcea imposibil de observat.

La scurt timp după aceea, auzi cum cineva apăsa uşor clanţa uşii care dădea în micul hol. Nu putea să vadă până acolo, dar avea un unghi vizual perfect înspre frigider. Şi în curând îl zări şi pe băieţel.

Roald îşi ţinu respiraţia privind cum mica arătare se apropia încet de frigider. Dacă în ultimele ore nu şi-ar fi obişnuit ochii cu întunericul, abia dacă ar fi reuşit să distingă ceva în bezna aceea absolută. Acum, însă, în faţa ochilor lui apăruse limpede figura unui băieţel slăbuţ, cu păr destul de scurt, care ducea cu sine o geantă, sau poate un rucsac mai mare. Se deplasa cu o uşurinţă desăvârşită, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Roald nu-i auzea nici măcar paşii. Băieţelul nu aprinse lumina, dar părea că ştie bine drumul până la frigider, pe care îl deschise foarte puţin, doar cât era nevoie ca să vadă ce se găsea înăuntru. Pentru că stătea cu spatele la el, Roald nu-i putea distinge trăsăturile feţei la lumina becului, dar îi zări părul ciufulit închis la culoare şi pulovărul maro cu dungi portocalii. Imediat după aceea, băieţelul scoase o tavă cu mâncare şi închise frigiderul. Zăbovi puţin cu tava în mână, adulmecând resturile porţiei de spaghete bolognese pe care Roald şi-o

pregătise cu o seară înainte. Erau absolut delicioase.

Băieţelul gustă de câteva ori folosindu-se de degete, pe urmă aşează tava înapoi de unde o luase, la fel de repede şi fără niciun zgomot în afară de răsuflul slab produs de uşa frigiderului atunci când benzile de cauciuc întâlniră marginea metalică a ramei. Apoi se linse pe degete şi se întoarse cu faţa spre masă, aşezându-se exact în locul în care se aflase Roald cu puţin timp înainte. Cu o mână, apucă revistele cu Donald Duck şi preţ de câteva clipe o rază de lumină se opri pe faţa unchiului Scrooge. Apoi încăperea se cufundă iar în întuneric. Băieţelul îşi aşează rucsacul pe masă şi luă câteva exemplare din partea de jos a teancului de reviste, apoi le aşeză cu grijă înăuntru. După aceea căută borcanul cu dulciuri şi în bezna deplină licări câteva momente o explozie de culoare. Luă o mână de bomboane şi le vărsă într-un buzunar lateral al genţii. Una dintre ele alunecă pe lângă buzunar, se lovi de podea cu un pocnet uşor, apoi se rostogoli peste plăcile de gresie.

Băieţelul încremeni, ascultând dacă nu cumva zgomotul produs de bomboana pierdută trezise pe cineva. Întreaga clădire era cufundată într-o linişte deplină, aşa că băieţelul se aplecă şi bâjbâi cu mâinile pe podeaua bucătăriei până găsi bomboana, pe care o băgă direct în gură.

Oare intenţiona să ia şi altceva? Avea de gând să meargă şi în pivniţă? Roald n-ar fi vrut să-şi facă simţită prezenţa încă. Spre marea lui uimire, nu era doar cuprins de curiozitatea extremă de a afla cine înfăptuia micile furturi, ci şi de un sentiment ciudat de duioşie faţă de micul său vizitator. I se părea nespus de tragic faptul că un copil atât de mic era nevoit să se preteze la aşa ceva. Nu era loc de mânie în faţa unei asemenea realităţi, ci numai de compasiune şi uimire.

Cu infinită grijă, băieţelul începu să deschidă câteva sertare şi dulapuri. Din când în când, mica rază de lumină poposea asupra câte unui obiect, dar nu mai mult de câteva secunde. Într-unul dintre sertare descoperi un obiect care îi captă interesul, aşa că îl aşeză imediat în geantă alături de toate celelalte. Roald încercă să-şi dea seama ce putea fi – probabil telul. Băieţelul mai luă câteva mănuşi de bucătărie, sau poate doar una, după care înşfăcă geanta şi se îndreptă spre uşă.

Roald ezită. Oare era momentul să-şi facă simţită prezenţa? Să facă un pas în faţă sau să încerce oare să se urnească din loc? Băieţelul ar fi putut rămâne marcat pe viaţă dintr-o astfel de sperietură. Oare nu era mai bine să aştepte până când băieţelul apuca să iasă prin mica deschizătură a ferestrei? De ce naiba nu se gândise să-şi pregătească un plan bine pus la punct?

Băieţelul dispăru din câmpul vizual al lui Roald. Un pârâit slab indică faptul că uşa fusese deschisă şi apoi închisă. La scurt timp după aceea, aproape imperceptibil, dinspre micul hol auzi cum se deschide uşa pivniţei. Dacă n-ar fi ştiut ce urmează să se întâmple, Roald nici nu şi-ar fi dat seama că umbla cineva la uşă. Putea foarte bine să fi fost vântul. Zăbovi o vreme în ascunzătoarea din spatele dulapului, încercând să-şi adune gândurile.

Într-un final, se hotărî să iasă. Nu se îndreptă direct spre uşa care dădea în hol, deşi ştia fără urmă de îndoială că din pivniţa lui o să dispară câteva lucruri. Se îndreptă în schimb înspre cealaltă uşă, cea care dădea spre sala de mese şi apoi la intrarea principală. Se deplasă cât putu de încet, dar nu putu să nu se bucure în sinea lui de rafalele de vânt care-i camuflau fiecare mişcare cu freamătul lor. După ce închise în urma lui uşa grea de la intrarea principală se îndreptă spre micul loc de întâlnire din faţa cârciumii. Micile răsaduri cu flori şi frunzele arbuştilor decorativi se legănau în lumina felinarului. În rest, era o linişte deplină.

În partea de nord, drumul era la fel de pustiu ca şi zona din faţa localului. La o oră atât de târzie, prezenţa oricărei persoane pe stradă ar fi fost ceva neobişnuit. Roald trecu în mare linişte pe lângă faţada cârciumii, înaintând până la colţ, de unde putea vedea bine peretele din spate şi mica fereastră întredeschisă a pivniţei. Lumina celui mai apropiat felinar nu ajungea până acolo, dar razele slabe ale lunii aflate în primul pătrar aruncau o reflexie slabă asupra cărării şi a clădirii.

☆

Primul lucru pe care îl văzu părea să fie un pachet de hârtie igienică de douăsprezece bucăţi, exact cât încăpea prin mica deschizătură a ferestrei. După care urmară un sul, posibil de muşama, apoi geanta. Nişte braţe subţiri, învelite în mânecile puloverului maro cu dungi portocalii, aranjau lucrurile în aşa fel încât să încapă prin fantă.

Abia apoi apăru şi copilul.

Imediat ce reuşi să iasă, băieţelul aşeză fereastra exact în poziţia în care o găsise. Îşi luă geanta în spinare, apucă pachetul cu rolele de hârtie igienică şi sulul de muşama şi o porni mai departe la drum, fără să scoată nici cel mai mic zgomot. Roald privi îndelung în urma lui. Nu îndrăzni să-şi facă simţită prezenţa, în schimb se gândi să-l urmărească la adăpostul întunericului.

Nu se putea spune că băieţelul fugea, dar nici că mergea liniştit. Paşii lui parcă pluteau. Pe Roald îl duse cu gândul la indigenii şi ţăranii din Asia obişnuiţi să poarte poveri grele în spate pe distanţe foarte lungi.

Ce îl mira cel mai mult la acest copil nu era neapărat mersul, ci direcţia în care se îndrepta, spre partea de nord a insulei. Să fi locuit în vreuna dintre casele răsfirate de-a lungul drumului? Nu ştia ca pe-acolo să-şi facă veacul copii atât de mici.

La nord de Korsted, drumul era pustiu şi neluminat. Roald ezită o clipă la gândul că va fi nevoit să se deplaseze în beznă, însă luna era sus pe cer, luminând asemenea unui iatagan aurit, iar razele ei aduceau cu cele ale unui soare palid şi îndepărtat. Câteva dintre aceste raze răspândeau suficient de multă lumină pentru ca Roald să poată urmări mica siluetă din faţa sa. Dacă o să-l vadă? Nu-şi dorea nici în ruptul capului să sperie copilul.

Spre marele noroc al lui Roald, drumul deveni mai sinuos, iar terasamentul era împânzit de tufişuri şi buruieni. Astfel, se putea apropia puţin mai mult fără să se teamă că o să fie văzut, deşi îşi dădea seama că în niciun caz n-ar fi reuşit să se mişte în ritmul alert al copilului. Băieţelul părea mai puternic decât un iac.

După un timp, drumul îi purtă spre un platou deschis, iar puţin mai departe, când cărarea trecea prin faţa unei căsuţe pipernicite, avură parte din nou de lumina felinarelor. Însă băieţelul părea să se ferească de lumină, căci o luă de-a curmezişul unui câmp care se întindea în partea din stânga a caselor. Cu răsuflarea tăiată, Roald urmări cu privirea mica siluetă, în vreme ce aceasta se făcea nevăzută în bezna din nordul insulei.

Oare chiar să se fi îndreptat cu adevărat spre Cap?

Dragă Liv,

Ieri ai început să-mi povesteşti ceva despre nişte capcane de care trebuie să te fereşti – dar te-ai oprit brusc şi n-ai mai vrut să-mi spui nimic. Te-ai oprit brusc. Mă îngrijorezi. Ce e cu capcanele alea? Ce anume îmi ascunzi? Ce păcat că nu poţi fi lângă mine acum, să-mi ţii puţin de urât. Îţi simt lipsa.

Cu toată dragostea,
Mama

BAIA DE SARE

Jens Horder dispăru împreună cu nou-născutul. Coborî scările care deveneau tot mai înguste cu fiecare treaptă şi străbătu încăperile care se comprimară asemenea căilor aeriene sufocate de praf. Ieşi în curte, unde cerul se chinuia să se strecoare printre mormanele imense de gunoaie dar nu reuşea să atingă pământul decât pe micile cărări înguste care se intersectau precum urmele de iepuri prin iarba din pădure. Ajunse în atelierul său şi aşeză pruncul pe o bancă, învelindu-l în covoraşul pe care îl adusese cu sine anume în acest scop. Pruncul nu ţipa.

Nici Jens Horder nu mai ţipa. Era liniştit şi concentrat. Parcă îmbătrânise câteva mii de ani în numai câteva clipe.

Când Liv intră în atelier, tatăl ei terminase de spălat copilul. Fără să pună vreo întrebare, luă găleata şi o goli în spatele casei, exact aşa cum o rugase. Apoi o umplu din nou cu apă de la pompa din curte, aşa cum îi spusese, ca să se spele pe mâini. În bucătărie găsi şi uleiurile de care avea nevoie şi borcanele de dulceaţă. Luă toate sulurile de tifon pe care le găsise. Îl ajută cu sacul de sare. Aprinse focul afară şi începu să distileze răşina exact aşa cum îi arătase. O să aibă nevoie de toate astea mai târziu, îi explică el. În afară de borcanele de dulceaţă şi de sare, de care avea nevoie chiar atunci. Carl nu era nicăieri.

Liv încercă să-şi păstreze calmul, dar se simţea copleşită şi înfricoşată. Şi mult prea copilă.

Chiar atunci, Jens veni lângă ea cu un cuţit de bucătărie pe care îl ţinu o vreme deasupra flăcării. Ar fi vrut să-l întrebe ceva, dar nu reuşi. Deschise gura, dar aerul refuza să pătrundă înăuntru, iar sunetele refuzau să iasă afară. Aşa că fugi după el în atelier. Se comporta ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că se afla şi ea acolo, ca şi cum nu ar fi văzut-o. Aşa cum făcea şi cu Carl.

☆

Liv văzu colţul păturii atârnând strâmb peste colţul băncii de lemn. Mai văzu şi două picioruşe dezgolite, atât de mici încât păreau minuscule pe lângă ale ei. O lampă de petrol care ardea alături le învăluia într-o lumină caldă. Dar picioruşele nu păreau calde deloc.

Carl nu venise încă, iar acum nici ea nu mai ştia dacă să rămână acolo sau să plece. Tatăl ei stătea aplecat asupra mesei de lucru, iar ea îi auzea respiraţia. Degeţelele picioruşelor erau încremenite. Se apropie mai mult,

aşezându-se de cealaltă parte a mesei de lucru, cu privirea aţintită în sus. Jens nici măcar nu ştia că ea se afla acolo. Privirea îi era aţintită la păturica în care era învelit pruncul.

În ultimul timp, respiraţia începuse să sune cu totul diferit, de parcă în aerul pe care-l inspira ar fi plutit aşchii de lemn. Uneori ea simţea nevoia să-l ajute să respire, sau măcar să respire deodată cu el – sau poate chiar să inspire pentru el, pentru ca el să nu mai fie nevoit decât să expire. Alteori simţea nevoia să-l ducă în pădure. Nu mai fuseseră acolo de mult timp. Aerul era mult mai curat în pădure decât în atelierul de tâmplărie sau decât în casă, şi mai ales decât în interiorul containerului. Îi era atât de dor de pădure…

Iar acum nici măcar nu ştia ce să facă.

De fiecare dată când nu ştia ce decizie să ia, trupul prelua această responsabilitate. Astfel că se strecură în spatele mesei de lucru, ca şi cum ar fi vrut să se prăbuşească în adâncurile fiinţei sale. Apoi se sprijini cu bărbia pe una dintre scândurile de lemn ale mesei. Borcanele de gem se aflau pe jos, în faţa ei, în rumeguş, la fel ca picioarele tatălui ei. Încercă să-şi imagineze cum arăta pielea tatălui ei privind mica ruptură de sub genunchiul pantalonului. Oare ar fi reuşit să-i vadă pielea dacă ar fi avut suficientă lumină? Fasciculul micii ei lanterne de buzunar pătrunse prin gaura pantalonului atingând pielea, care arăta asemenea pământului uscat, ca şi cum ar fi avut nevoie disperată de ploaie. Se umpluse de riduri mici şi uscate, iar ea simţi nevoia s-o mângâie.

Dintr-odată, ambii genunchi înaintară spre ea în acelaşi timp. Unul ieşi prin gaura din pantalon şi apăru clar în licărul de lumină al micii sale lanterne, semănând cu capul unui copil care ieşea din interiorul mamei. Apoi îi văzu una dintre mâini aplecându-se să ridice un borcan de dulceaţă, aşa cum s-ar fi scufundat în apă cârligul unei undiţe. Apoi îl auzi inspirând aerul cu aşchii şi auzi şi un zgomot asemănător sunetului pe care îl făceau cuţitele atunci când pătrundeau în trupul unui iepure. Apoi borcanul de gem fu aşezat la loc pe covorul de rumeguş. Înăuntru se găsea ceva de culoare închisă, iar exteriorul era mânjit cu nişte amprente la fel de întunecate. Apoi un alt borcan ajunse pe masa de lucru şi apoi fu aşezat din nou pe jos cu ceva în interior. Şi tot aşa. Privi borcanele pline şi îşi aminti de iepuri şi de cerbi. Apoi îndreptă lanterna spre unul dintre borcane şi recunoscu ceva.

În clipa aceea, Carl veni lângă ea şi o luă de mână.

Îi şopti că nu trebuie să se teamă. În borcan se aflau doar plămânii surorii lor mai mici.

Apoi îl văzu pe tatăl ei. Nu, mai întâi îi văzu genunchii aplecându-se, apoi

văzu cum trupul său coboară, îi văzu una dintre mâini apucând marginea bancului de lucru, apoi îi zări capul şi ochii care o priveau peste scândură, sub banc. Stinse imediat lanterna.

— Ce faci aici? o întrebă el încet.

Vocea i se schimbase. Poate că aşchiile de lemn îi ajunseseră acum şi în voce.

Ceva picura de pe masa de lucru, la început mai rar, apoi picurii începură să cadă din ce în ce mai des, până când se transformară într-un mic şiroi.

— Aştept, cred, răspunse Liv. Dar *tu* ce faci?

O clipă nu-i răspunse. Nu scoase niciun cuvânt, aşa cum obişnuia să facă şi Carl. Brusc, şiroiul se transformă din nou în picurat.

— O pregătesc pe sora ta. Trebuie să avem mare grijă de ea.

— Ok.

— Cred că ar trebui să mă ajuţi şi tu.

— Ok.

— Nu vrei să te ridici în picioare?

— Ba da.

Liv hotărî să se ridice în picioare, dar lui Carl îi era teamă. O trăgea înapoi pe podea, ca şi cum ar fi fost un sac greu cu sare.

Tatăl ei se ridicase deja.

— Unde eşti, Liv? întrebă el de sus.

— Aici, răspunse ea, încercând să se mişte.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, spuse el.

— Ok.

Carl îi dădu în sfârşit drumul, iar ea se ridică ţinându-l încă de mână. Amândoi îşi ţineau respiraţia.

☆

Jens Horder nu-şi amintea toate detaliile, sau poate că nici nu le ştiuse vreodată pe toate. Dar undeva în interiorul fiinţei îi rămăseseră imprimate aspectele rudimentare ale unei ştiinţe, purta în sine scheletul unor practici din timpuri străvechi, în care fusese iniţiat, cândva demult, chiar de către tatăl lui. Şi tocmai aceste practici încerca să le pună atunci în aplicare.

Nu dorea să conserve trupul fiicei lui nou-născute din considerente religioase. Nu-şi dorea decât s-o păstreze. Nu-şi dorea decât să o aibă alături. Nu-şi dorea decât să n-o piardă.

Trupuşorul acela firav fu bine curăţat la interior de toate celelalte organe în afară de inimă. Aşa trebuia, asta îşi amintea, şi i se părea firesc. Fetiţa era

atât de frumoasă, la fel de frumoasă cum fuseseră cândva Liv şi frăţiorul ei geamăn.

Trebuia să păstreze fiinţa aceasta micuţă ca să nu fie înghiţită de pământ, aşa cum i se întâmplase fiului său cu mai bine de şapte ani în urmă. Nu mai reuşea să-l păstreze pe Carl viu prin schiţe. Contururile în creion nu puteau să-i surprindă viaţa, perspectiva prin care şi-l imagina, nu puteau să reconstituie forma copilului pierdut. Treptat, imaginea lui Carl începea să se şteargă din amintirile care încercau din răsputeri s-o păstreze. Iar Jens Horder nu mai suporta să piardă încă un copil pe care îl iubise cu toată fiinţa.

Jens Horder nu mai suporta să piardă nimic.

O voce din interiorul lui îi spunea că Liv trebuia să fie acolo. Prezenţa lui Liv era absolut necesară pentru ca nou-născuta moartă să fie păstrată veşnic vie.

☆

Sarea avea rolul să absoarbă toată umezeala din corp, îi explică tatăl ei, în vreme ce căuta o oală de mărime potrivită. Liv nu mai văzuse niciodată atâta sare. Privi faţa micuţă a surorii ei până când aceasta fu înghiţită de o mare albă de sare. Ochii ei mici erau închişi. Carl îi închise şi el, iar Liv ar fi vrut din tot sufletul să facă acelaşi lucru, dar nu putea. Ea trebuia să vadă totul, aşa cum îi ceruse tatăl ei. O rugase să-l ajute cu tot ce avea de făcut. Urmau să aibă grijă de sora ei împreună, pentru ca ea să nu mai plece nicăieri niciodată.

Însă acum, obrajii şi nasul ei atât de mic dispăruseră cu totul într-o baie de sare.

Urma să stea aşa o lună întreagă, până când avea să fie complet uscată, până când în trupul ei mic nu avea să mai rămână niciun strop de umezeală, spuse el. Iar Liv se întrebă dacă, după ce mureai, mai puteai plânge.

Carl putea. De altfel, începuse să plângă în hohote. Plângea pentru că sora lor murise şi mai plângea şi pentru că mama lor zăcea în patul din dormitor şi pentru că nu avea voie să ştie despre pruncul îngropat în sare, dar şi pentru că tatăl lor începuse să se comporte cu totul diferit. Plângea pentru că trebuiau să se ascundă în container ori de câte ori aveau până şi cea mai mică bănuială că se apropia cineva. Da, la cel mai mic sunet. Şi mai plângea, probabil mai mult decât din oricare alt motiv, deoarece începea să se simtă singur lângă Liv.

☆

Maria Horder n-ar mai fi avut forţa necesară să înmormânteze încă un copil, aşa că se mulţumi să încuviinţeze plină de recunoştinţă din patul ei împovărat atunci când Jens îi povesti că fetiţa nu mai era şi că fusese

incinerată. Îi construise un sicriu frumos şi o petrecuse pe ultimul drum, îi povesti el. Apoi îşi sărută soţia pe frunte şi îi mângâie părul.

— Fetiţa noastră e bine acum, îi şopti el.

Iar Liv ascultă fiecare cuvânt de la marginea patului. Fetiţa nu era bine. Dar ştia că asta era una dintre situaţiile în care minciuna era preferabilă adevărului. Că acela era unul dintre momentele în care *trebuia* să minţi. N-ar fi putut să-i spună vreodată mamei sale că fiinţa aceea mică, fiinţa căreia ea îi dăduse naştere, nu fusese incinerată, ci zăcea îngropată în sare, în atelierul tatălui ei. Era o taină pe care n-ar fi putut s-o dezvăluie nimănui, niciodată.

Liv nu-i povesti nimic mamei sale, se mulţumi în schimb să-i citească. Citea foarte bine, i-ar fi spus Maria dacă buzele ar fi ascultat-o şi ar fi fost capabile să mai rostească vreun sunet. De obicei, dacă voia să-i comunice ceva lui Liv, îi scria în unul dintre multele ei caiete, iar fetiţa se arunca asupra propoziţiilor pe care le găsea acolo asemenea unui copil înfometat.

Sunt foarte mândră de cât de bine poţi să citeşti şi să scrii deja. E absolut minunat, Liv!

Iar Liv zâmbea, inima i se umplea de fericire o clipă, după care citea mai departe, cu voce tare.

Uneori se întreba dacă n-ar fi putut să-i scrie mamei despre marele secret şi apoi să i-l arate. În felul acela, şi-ar fi respectat promisiunea de a nu *spune* nimic, iar mama ar fi aflat adevărul fără ca cineva să-i fi spus ceva.

Dar nu îndrăzni. Nu se mai temea doar de oamenii străini. Simţea cum amărăciunea tatălui ei îşi făcea tot mai mult loc în jurul lui, asemenea unei ameninţări întunecate şi de neînţeles.

Maria Horder nu mai ieşea deloc din dormitor. Şi chiar dacă ar fi reuşit să o facă pe parcursul lunii în care cel de-al treilea ei copil zăcu îngropat în sare, nu şi-ar mai fi recunoscut propria casă. Şi ea, la rândul său, se lăsa, încet, îngropată.

Dragă Liv,

Ce se întâmplă cu iepuraşii tăi? Au făcut pui? Mi se pare că îi aud. Nu mai stau închişi în cuşca lor? Şi animalele din grajd… le aud şi pe ele. Le mai hrăneşte cineva?

E noapte acum şi nu ar trebui să facă zgomot!

Cu toată dragostea,
Mama

SORA MEA MAI MICĂ

În vreme ce sora mea mai mică zăcea în baia de sare, am adus şi mai multe suluri de tifon şi am mai distilat nişte răşină, aşa că mama se întreba de unde venea mirosul acela greu care mi se impregnase în piele. *Miroşi tot timpul a răşină. Petreci foarte mult timp în pădure,* a scris ea. Iar eu i-am şoptit: *Am aromă de răşină.*

Mama a zâmbit.

Într-o noapte, am găsit în curtea brutarului un sac plin cu plăcinte daneze vechi, cu care ne-am delectat o bună bucată de vreme în patul din dormitor. Carl era puţin îngrijorat că mama putea mânca atât de multe, aşa că l-am dat repede afară din cameră. Uneori putea fi extrem de enervant. Tata n-a vrut niciuna, ceea ce m-a întristat puţin, pentru că îmi plăcea aşa de mult când eram toţi trei împreună. Mai nou, nu mai petreceam timp împreună aproape niciodată.

Cel mai rău mi se părea faptul că începuse să fie foarte furios. Nu faţă de mine neapărat, şi nu în mod direct şi nici faţă de mama. Nouă ne vorbea mereu cu afecţiune, în rarele ocazii când ne vorbea. Nu ştiu sigur cine anume îl înfuriase atât de tare, dar îl mai auzeam uneori tunând şi fulgerând când era singur. Să fi avut şi el un prieten invizibil cu care se certa?

Din când în când şi eu mă mai certam cu Carl, dar numai cât să fiu sigură că nu o să dispară de tot… Că n-o să devină un frate geamăn *cu totul* invizibil.

Mai era ceva ce mă îngrijora. Se adunaseră atât de multe lucruri peste tot şi, chiar dacă îmi plăceau toate lucrurile pe care le aveam (mai ales cele pe care le găsisem împreună cu tata), aveam sentimentul că ceva nu era tocmai în regulă.

Începusem să compar casa noastră cu celelalte case în care pătrundeam noaptea. În casele acelea mă puteam mişca atât de uşor prin toate încăperile şi nu găseam nici praf sau murdărie pe undeva. Şi chiar dacă ştiam că şoriceii şi păienjenii îmi erau prieteni, mi se părea frumos să nu dau peste pânze de păianjen sau să nu fiu nevoită să calc în rahat de şoarece, aşa cum era în bucătăria mereu curată a cârciumii, de pildă. Celelalte case erau atât de diferite şi miroseau cu totul altfel. Sau mai degrabă aveau o cu totul altă aromă, în special cârciuma.

Încă îmi mai aminteam casa noastră aşa cum era ea înainte, pe când nu se

adunaseră atâtea lucruri în toate camerele, când încă puteam folosi bucătăria şi baia aşa cum trebuie şi nu doar pe post de depozit.

Cred că aş fi preferat ca totul să rămână cum era înainte, când nu aveam chiar atât de multe lucruri. Pe de altă parte, n-aş fi putut să mă desprind cu uşurinţă de cele pe care le aveam deja, iar tata spunea că trebuie să avem grijă de toate.

☆

Gândurile astea mi se perindau necontenit prin minte şi nu ştiam ce ar fi trebuit să fac. Îmi era din ce în ce mai greu să vorbesc cu tata şi nu puteam să-i spun nimic mamei, de teamă să nu-i provoc şi mai multă supărare – sau poate chiar să i se întâmple ceva mult mai rău. De fiecare dată când simţeam nevoia să-i povestesc ceva despre tata, ceva despre care eram aproape sigură că tata nu şi-ar fi dorit să afle nimeni, îmi răsunau în minte cuvintele lui: *Mama ta ar muri dacă ar afla aşa ceva.*

Luasem viaţa atâtor animale şi devenisem un vânător foarte priceput, dar în niciun caz n-aş fi vrut să fiu răspunzătoare de moartea mamei mele.

Nu-mi puteam închipui o durere mai mare decât aceea de a şti că nu mai avea cine să mă aştepte în patul din dormitor, unde mergeam mereu cu mâncare şi cu o carte din care îi citeam cu voce tare, în vreme ce ea mă mângâia pe cap şi îmi spunea prin semne că mă iubeşte. Era momentul cel mai frumos al zilelor din urmă, când tata nu mă mai ducea la pescuit şi nici măcar nu mă mai lua cu el în pădure. De când sora mea mai mică ieşise din trupul mamei, tata nu mai mergea aproape nicăieri.

☆

Poate fi foarte dificil să vorbeşti cu cineva atunci când nu ai voie să-i spui nimic. Mai ales atunci când persoanele cărora le vorbeşti nu spun nici ele prea mult, indiferent că e vorba de tata, de mama sau de fratele tău geamăn invizibil. Cred că din cauza asta îmi făcea atâta plăcere să-i citesc mamei.

Ca să nu uit să vorbesc, cel puţin deocamdată.

Totuşi, nu aveam voie să-i spun nimic. Iar ce făceam dincolo de uşa închisă a dormitorului ei trebuia să fac în cea mai mare linişte, pentru ca nimeni să nu mă poată auzi.

Era destul de ciudat că tata mă trimitea de una singură pe insulă, acum, când se temea atât de mult că cineva m-ar putea descoperi. Îmi spunea de fiecare dată înainte să plec:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să te vadă cineva! Şi în niciun caz să nu-i spui mamei tale că mergi singură!

Nu înţelegeam ce căuta Dumnezeu în toată povestea asta, din moment ce noi nici măcar nu credeam în existenţa lui. Şi înţelegeam tot mai puţin de ce tata prefera să rămână acasă pentru a se îngriji de lucrurile noastre în loc să aibă grijă de mine. Abia mult mai târziu am înţeles cu adevărat că îi era mult mai teamă să plece de acasă decât îmi era mie. Îi era teamă de orice. Aproape ca şi lui Carl.

Şi mai era ceva. Ceva ce ţinea de întuneric şi durere. De multe ori, pe Carl îl chinuia durerea şi în întuneric, aşa cum se întâmplase în noaptea aceea pe când ne întorceam acasă traversând Gâtul cu picioarele pline de răni. Sau în noaptea în care ne-am ars mâinile la o sobă din sufrageria unei persoane în casa căreia am intrat pe furiş. Sau în noaptea în care ne-am lovit de o chiuvetă de oţel fixată într-un perete.

Pe Carl l-a durut foarte tare, iar mie mi-a curs mult sânge. Şi cred că m-a durut şi pe mine un pic.

Treptat, am început să-mi dau seama că întunericul nu mai putea alina atât de multă durere, aşa că durerea trebuia să rămână în Carl şi în mine. Întunericul se umpluse de durere la fel cum casa noastră se umpluse de obiecte.

Poate că şi tata băgase de seamă. Poate că nici lui nu-i mai dispărea durerea în întuneric, dar poate credea că în cazul meu era diferit. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-i dezvălui adevărul sau nu.

☆

Trupul din baia de sare era cu totul diferit de cel pe care mi-l aminteam eu. Sora mea, care fusese atât de mică la început, devenise acum şi mai mică. Şi părea atât de firavă, prea firavă. Dar poate că aşa am fi arătat cu toţii dacă nu am fi mâncat nimic timp de o lună. Mă gândeam cum ar fi arătat mama dacă ar fi încercat să facă acelaşi lucru.

Tata o aşează din nou pe bancul de lucru care se înnegrise din cauza sângelui care pătrunsese în structura lemnului şi se scursese pe podea. Trupul surorii mele era secat acum, exact aşa cum sperase.

Acum urma să folosim uleiurile şi răşina. Sarcina mea era să topesc răşina la focul din faţa atelierului. Am aşezat răşina întărită într-una dintre oalele pe care le luasem din bucătăria cârciumii. Răşina trebuia să fie lichidă, îmi spusese tata, nu încinsă. Când am intrat să-i duc prima oală de răşină, se pregătea să îmbălsămeze trupul surorii mele cu ulei. Sticluţa cu ulei din sâmburi de struguri era aproape goală, iar trupul ei firav lucea, întins pe masa de lucru.

Mi se părea frumos acum, fără sânge şi fără gaura aceea imensă pe care o avea în burtă. Apoi mi-a luat oala din mâini şi a turnat răşina lichidă peste trupul surorii mele, după care a împrăştiat-o peste tot cu ajutorul unei pensule, asigurându-se că e răşină din belşug peste tot.

Făcea totul cu o grijă desăvârşită, ca atunci când desena, şi, cu toate că trupul ei era atât de firav, mi s-a părut brusc deosebit de frumos. Era surioara mea mai mică. Mi-aş fi dorit atât de mult să trăiască!

Îmi pregătise un scaun lângă bancul de lucru ca să pot urmări totul îndeaproape, aşa că stăteam la locul meu şi priveam. Totul îmi părea atât de straniu. Într-un fel, mi-aş fi dorit să fiu cât mai departe, să pot să fug şi să mă ascund în dormitor lângă mama sau în container alături de Carl.

Pe de altă parte, simţeam că trebuie să rămân acolo pe scaun, privind tot ce se petrece. Simţeam că trebuie să rămân lângă tata.

Era bine că eram acolo, pentru că avea mare nevoie de ajutorul meu. Nu mi-aş fi închipuit că trebuia să folosească atâta tifon. I-am întins sul după sul până când a învelit tot trupul surorii mele. A început cu picioruşele şi a continuat până când şi căpşorul şi faţa au dispărut sub fâşiile înguste de material. Pielea nu avea voie să respire, mi-a explicat el.

Mă gândeam că munca noastră va fi gata odată ce întregul trup era învăluit în tifon, de la picioare şi până în vârful capului, dar nu a fost aşa. Tata a mai turnat o oală de răşină peste trupul învăluit, după care l-a mai înfăşurat o dată într-un strat proaspăt de tifon. Am continuat astfel până când tata a considerat că e de-ajuns.

Următorul lucru pe care l-a făcut a fost cu totul neaşteptat. A adus un desen, un desen cu totul nou. Trecuse ceva vreme de când îl văzusem desenând. Desenul acesta, însă, era diferit de toate celelalte de până atunci, pentru că îi făcuse cu tuş negru pe o fâşie foarte subţire de lemn. Mi l-a arătat.

— Nu-i aşa că seamănă? m-a întrebat el.

Nu mi se părea deloc că semăna, pentru că ea devenise atât de firavă, iar acum era înfăşurată în tifon din cap până în picioare.

Am încuviinţat, totuşi.

— O să i-l punem pe faţă ca să ne amintim exact cum arată, acolo dedesubt.

Tata a aşezat desenul acolo unde spusese şi l-a fixat cu nişte benzi de tifon în ambele părţi. Apoi a mai luat o bucată de pânză şi i-a mai înfăşurat o dată corpul. Mi se părea incredibil cât de strâns trebuia să fie! A decupat un oval

din pânză chiar deasupra feţei. Încadra ca într-o ramă desenul de dedesubt.

Acum sora mea semăna cu păpuşile acelea din lemn care ieşeau una din alta. Găsisem câteva mai demult, într-o casă din Vesterby. Singura deosebire era că trupul surorii mele era puţin mai mare decât cel al păpuşilor de jucărie, iar în interior nu se afla decât o singură păpuşă.

La final, corpul a fost aşezat în sicriul micuţ pe care tata îl făcuse special pentru ea. L-am auzit lucrând cu fierăstrăul, cu ciocanul şi cu dalta, dar am preferat să stau închisă în container.

În ultima vreme petreceam destul de mult timp închisă în container, chiar dacă nu păreau să fie străini prin zonă. Nu mai venea nimeni, cu excepţia poştaşului care se oprea la barieră şi ieşea din maşină doar ca să pună scrisorile în cutia poştală. Aveam mereu mare grijă să mă ascund când se apropia ora la care ştiam că vine. Îl puteam urmări prin găurile din tabla containerului. Deşi era foarte departe – atât de departe încât mi se părea un punct mic şi roşu – ştiam sigur că de fiecare dată când ajungea în dreptul cutiei poştale cerceta cu mare interes casa şi aveam senzaţia că are puterea să vadă până şi cele trei mici orificii din tabla containerului. Aşa că îmi ţineam respiraţia şi nu scoteam niciun sunet până nu pleca.

Dar chiar şi atunci când poştaşul *nu mai era acolo* tata îmi şoptea necontenit să am mare grijă. Poştaşul se putea întoarce oricând, îmi spunea el, sau puteau veni în orice clipă alţi străini care să mă vadă şi să mă ia cu ei.

În cele din urmă ajunsese să nu mai scoată decât un sunet – un „hiiiş” prelung – care însemna că trebuia să fug repede în ascunzătoare.

Aş fi putut foarte bine să mă ascund în dormitor, lângă mama. Aş fi putut găsi o altă ascunzătoare sau mi-aş fi putut face una nouă, doar mutând de la locul lor câteva obiecte, dar containerul era cea mai bună opţiune, îmi spunea tata, pentru că era singurul loc în care nimeni nu s-ar fi gândit să mă caute. Aveam senzaţia că nu voia nici să petrec prea mult timp lângă mama, dar nu înţelegeam de ce.

Poate că se temea de ce i-aş fi putut spune.

De la un timp, mă simţeam mai uşurată atunci când puteam sta liniştită în container lângă Carl, privind cărarea cu pietriş prin cele trei orificii. Lui Carl puteam să-i povestesc totul, dar el nu putea să mă mângâie aşa cum o făcea mama şi nici nu-l puteam strânge în braţe. Din fericire, găsisem un urs mare de pluş într-o cutie de carton. Era puţin cam vechi, dar îmi plăcea că era moale şi că puteam să-l strâng în braţe oricât voiam.

Alteori, dacă simţeam nevoia să am în preajmă o fiinţă vie, luam unul

dintre iepuraşii din casă şi îl duceam cu mine în container. Când îl mângâiam îi simţeam corpul moale şi cald şi aveam sentimentul că pot cuprinde toată lumina soarelui în stomac. Dar, cu toate astea, simţeam o teamă tot mai puternică în adâncul sufletului, teama că tata o să-şi dea seama că luasem iepuraşul, mai ales că îmi spusese clar că iepuraşii nu aveau voie în container, unde ar fi putut face zgomot.

Şezând acolo în întuneric, priveam drumul prin cele trei mici orificii, trăind mereu cu teama că cineva putea veni în orice clipă. Cu toate astea, fără să înţeleg de ce, mă simţeam puţin dezamăgită de fiecare dată când zăream pe cărare mişcându-se ceva care ulterior se dovedea a fi un iepure sau o vulpe şi nu o fiinţă omenească.

Mă uitam şi la copaci. În porţiunea care lega pădurea de cărarea cu pietriş, unde pe vremuri creşteau iarbă şi buruieni, începuseră să apară brazi tineri. Pădurea creştea. Poate că într-o zi avea să înghită întreg Capul. Mi-ar fi plăcut să stau închisă în containerul meu şi să privesc în adâncurile ei.

Sora mea o să fie tot timpul lângă mine, mi-a spus tata când a terminat sicriul surorii mele.

Astfel, vom putea fi mereu împreună.

Am schimbat locul câtorva cauciucuri vechi şi am mutat câţiva saci ca să poată sta lipită de culcuşul meu din container. Dacă deschideam capacul sicriului puteam s-o privesc.

Sicriul ei era cel mai frumos pe care îl lucrase tata vreodată. Mama îmi povestise despre faimoasele sicrie lucrate de bunicul, dar nu credeam că ar fi putut egala frumuseţea celui pe care tata îl pregătise pentru sora mea.

La început mi se părea straniu s-o ştiu atât de aproape de mine, dar după un timp m-am obişnuit. Într-un fel, era frumos că puteam fi cu toţii împreună: fratele meu geamăn, sora noastră mai mică şi eu. Până la urmă, lumea mă credea moartă şi pe mine.

Dragă Liv,

Ce zi e azi? Ţi-ai sărbătorit ziua de naştere? E aşa de întuneric în cameră. Aş vrea să-l pot ruga pe tatăl tău să dea deoparte câteva dintre lucrurile care acoperă ferestrele, dar nu mai vine atât de des pe aici. Poate că reuşeşti tu să dai jos unele dintre lucrurile de deasupra, dacă te urci pe ceva. Dar să ai mare grijă să nu te accidentezi. Aparatul radio cel mare, care se află deasupra, te-ar putea lovi foarte rău.

Ah, Liv, eşti plecată mult prea mult timp! Mi-aş dori să pot ieşi din pat şi din cameră ca să cobor în sufragerie. Mi-aş dori să ies afară. Vino cât de repede poţi cu găleata cu apă şi cu prosopul. Şi adu-mi şi ceva de mâncare şi de băut. Îmi este atât de sete. E din cauza aerului.

Mama

SPRE NORD

Mai rămăseseră doar câteva zile până la întoarcerea bucătarului, când hanul urma să se deschidă din nou. Roald zugrăvise şi se ocupase de reparaţiile absolut necesare, iar acum se bucura la gândul că, în curând, aroma mâncării gustoase avea să acopere mirosul de vopsea. Într-o zi, terminând mult mai repede munca, se simţi cuprins de o senzaţie de nelinişte care îi puse stăpânire pe întreg trupul. Mai avea, într-adevăr, câteva lucruri de finalizat, dar în principiu reuşise să ducă la bun sfârşit tot ce îşi propuse. Aşadar, ar fi fost îndreptăţit să-şi ia o zi liberă – să fi trecut vreo şase, şapte ani de la ultima lui vacanţă? Pierduse aproape cu totul noţiunea timpului.

Timpul curgea diferit pe insulă decât pe continent. Pe vremea aceea, timpul urma un parcurs foarte bine marcat, acelaşi în fiecare an, împărţit cu precizia tăieturilor unei lame de ras, între examenele de sfârşit de an, pregătirea orelor, vacanţe şi întâlniri, o rutină foarte bine stabilită care imita perfect anii dinainte şi se insinua la fel de firesc în mersul anilor care aveau să vină. Pe insulă, anii luau o formă organică, trecând lin până în preajma Crăciunului şi apoi prelungindu-se până vara, unde se contopeau cu anii trecuţi şi cei viitori. Nu însemna că timpul ar fi fost suspendat, ci mai degrabă că trecea altfel. Timpul devenise asemenea unui prieten vechi, care nu cerea altceva decât să existe.

Deşi îi priise liniştea zilelor în care cârciuma fusese închisă, Roald trebuia să recunoască faptul că îi era dor să vadă chipurile clienţilor săi fideli făcându-şi apariţia la bar, la orele deja bine stabilite. Îi simţea lipsa până şi lui Chifteluţă – asta era porecla lui –, care îşi petrecea mai toate vizitele stând în faţa jocului cu fise până când ceasul arăta exact unsprezece minute până la ora cinei. Îi lua nouă minute şi jumătate din momentul în care îşi părăsea locul din faţa aparatului şi până când rezema bicicleta de zidul casei sale, le explicase el la un moment dat. Îi mai lua un minut să ajungă de la bicicletă şi să-şi ocupe locul la masă, asta cu tot cu spălatul pe mâini.

Cam atâta îi povestise Chifteluţă de când începuse să frecventeze barul.

De fapt, mai spusese şi că friptura în sos de pătrunjel ar trebui declarată preparat naţional. Zicea asta mai cu seamă în zilele când ăsta era felul principal pe care avea să-l mănânce la cină. În serile acelea abia dacă rezista să mai stea pe scaunul din faţa jocului mecanic până la ora bine cunoscută şi părăsea localul cu douăsprezece minute înainte de vremea mesei. Chifteluţele

de peşte nu-l încântau în mod deosebit, spunea el, dar reuşise să facă bani frumoşi din vânzarea lor, până când venise la putere partidul roşu, cu toate ideile lui. Roald nu înţelegea ce anume voia să spună, dar nici nu era foarte la curent cu evoluţia pieţei de chiftele.

Roald nu spusese nimic nimănui despre copilul care se înfrupta din bucătăria lui. Deşi în ultimele zile îl întâlnise de mai multe ori pe poliţist şi ar fi avut nenumărate ocazii s-o facă, ceva din interiorul lui nu-i permise. Oricum, n-ar fi fost neapărat de competenţa poliţiei. Putea să se consulte şi cu altcineva. Ar fi trebuit probabil să ia legătura cu cineva de la şcoală sau să ceară părerea altcuiva. Nu l-ar fi deranjat deloc să stea de vorbă cu profesoara de muzică, o tânără atât de frumoasă – singura problemă era că tocmai se logodise cu un ofiţer naval şi nu făcea decât să viseze la o familie la fel de numeroasă ca familia Von Trapp{4}.

Atunci, oare ar fi trebuit să se consulte cu fostul, medic, care apărea din când în când la bar, spunându-i în repetate rânduri aceeaşi glumă? Medicii ştiau câte ceva despre toţi locuitorii. Desigur că profesia lor implica şi un anumit grad de confidenţialitate, dar confidenţialitatea era un concept destul de relativ aici.

Şi, până la urmă, nimănui nu-i plăcea să vorbească prea mult despre ceilalţi.

Pentru început, Roald se hotărî să facă o scurtă vizită familiei de pe Cap, de unul singur.

Nu mai fusese niciodată în partea aceea a insulei. Era un loc în care ajungeai doar dacă aveai drum într-acolo, iar din moment ce Roald se descurca singur cu toate reparaţiile pe care trebuia să le facă, nu avusese niciodată nevoie să apeleze la serviciile unui meşter cum era Jens Horder.

Activitatea atelierului de tâmplărie – sau orice făcea el acolo – nu părea să fie foarte profitabilă. Anunţul prin care îşi oferea serviciile dispăruse de ceva vreme de pe insulă şi din câte se părea renunţase şi să vândă pomi de Crăciun. Cu toate astea, tâmplarul mai fusese văzut transportând tot felul de gunoaie şi se zvonea că îi place să dea târcoale gropii de gunoi sau cimitirului auto. Uneori, oamenii îl angajau să le transporte gunoiul de care voiau să se descotorosească.

Roald se mira cum de camioneta lui, un Ford F pick-up din vremuri străvechi, era încă funcţională şi nu fusese casată. În mod miraculos, Jens Horder reuşise să ţină monstrul în viaţă. După spusele celorlalţi, camioneta ar fi aparţinut tatălui său.

Roald o văzuse o singură dată pe Maria Horder, cu mulţi ani în urmă, stând la coadă la farmacie. N-ar fi bănuit că era ea dacă nu l-ar fi zărit pe Jens Horder alături.

Făceau o pereche destul de ciudată. Şedeau unul lângă altul, ţinându-se de mână şi zâmbindu-şi timid fără să scoată o vorbă. Ochii lui Jens Horder păreau întunecaţi şi de nepătruns. Era zvelt şi bine făcut – chiar frumos –, purta o cămaşă de culoarea fildeşului, deosebit de frumoasă. Maria, în schimb, era mult mai corpolentă decât soţul ei, dar cu toate acestea poseda o frumuseţe aparte, cu nimic mai prejos de a lui. Din poveştile pe care le auzise la cârciumă aflase că Maria fusese mult mai zveltă atunci când venise pentru prima dată pe insulă. Cu cât privirea lui Roald o cerceta mai intens din locul unde stătea, cu atât mai mult îl copleşea frumuseţea ei. Avea în colţurile delicate ale gurii un zâmbet atât de nepătruns. Doar asta reuşi el să observe înainte să-i vină rândul la casă.

În ultimul timp, Jens Horder începuse să semene cu un sălbatic neîngrijit, iar zvonurile spuneau că Maria Horder se făcuse imensă. Cel puţin asta zicea poştaşul, iar el fusese ultimul care o văzuse în casa ei de pe Cap. Dar deja trecuse ceva vreme de atunci.

Pe de altă parte, poştaşul nu era cea mai credibilă sursă. Afirmase, de pildă, în repetate rânduri, că Horder primea scrisori din partea mafiei în fiecare lună, scrisori care conţineau sume enorme de bani. Dar ideea că Jens Horder ar fi fost implicat în mafie era la fel de deplasată ca şi zvonul că îşi ucisese propria mamă, lucru povestit tot de poştaş, deşi nu-şi putea închipui de unde născocise el o asemenea poveste. Probabil că poştaşii aveau o imaginaţie mult mai bogată decât oamenii obişnuiţi, tocmai pentru că meseria îi punea în situaţia de a transporta atâta informaţie, de a fi păzitorii atât de multor secrete pe care le puteau doar intui, fără să aibă acces direct la ele vreodată, asta dacă nu posedau acel tip de vedere specială, cu raze X.

Roald trebuia să găsească un pretext pentru a ajunge pe Cap. Distanţa nu era foarte mare, nu trebuia decât să traverseze Gâtul. Cu toate astea, se simţea ca înaintea unei expediţii.

Îl cunoscuse doar în treacăt pe Jens Horder şi nici măcar nu era sigur că Jens îşi mai amintea de el. În plus, vizitele nu se făceau fără un scop anume. Putea, oare, să fie sincer de la bun început şi să le mărturisească faptul că, într-o noapte, văzuse un copil fugind în direcţia Capului şi că ar dori să îi întrebe dacă nu observaseră şi ei ceva? Dacă nu cumva fuseseră şi ei

victimele unor mici jafuri?

În niciun caz, nu avea de gând să-l acuze pe copil de furt şi să-i creeze tot felul de probleme. Copilul acela avea oricum suficiente neajunsuri, indiferent cine ar fi fost. În plus, Roald renunţă la ideea să le vorbească celor doi despre copii.

Poate ar putea să-i invite la unul din evenimentele care se organizau la cârciumă? Şi, în treacăt, să încerce să afle dacă fuseseră jefuiţi vreodată, fără să aducă vorba despre vreun copil? Nu, ar fi fost prea tras de păr. Jens şi Maria Horder n-ar fi fost în niciun caz dornici să se implice în viaţa socială a insulei. Pe vremuri, Jens mai trecea pe la local, pe când acesta aparţinea încă unchiului Oluf, dar numai ca să ajute la micile reparaţii, nu ca să-şi petreacă timpul la bar sau ca să participe la concursurile de darts sau ca să se distreze la petrecerile din grădina de vară sau la cele de Anul Nou. Cu alte cuvinte, evita orice prilej în care oamenii consumau alcool în exces şi se îmbrăcau în haine ceva mai sofisticate. Roald nici măcar nu era sigur dacă Jens Horder pusese vreodată gura pe vreo băutură alcoolică, iar în ceea ce priveşte hainele sofisticate, era evident că renunţase cu desăvârşire la ele.

Cum naiba ar fi putut să-şi justifice prezenţa acolo?

Câinele! Roald îşi exprimase de ceva vreme dorinţa de a avea un câine, dar în acelaşi timp îi displăcea ideea de a-şi asuma o astfel de responsabilitate. Lars cel cu Scurtcircuitul, care obişnuia să vină la cârciumă ca să se uite la meciurile de fotbal, îl invitase în cel mai cordial mod să poftească să-i plimbe propriul său câine de vânătoare.

Lars suferea de gută şi se deplasa foarte greu, iar soţia lui avea obiceiul s-o ia pe trei cărări – în fine, poate nu chiar atât, dar avea un temperament exploziv. După ce îl pălmuise pe poştaş pentru că îndrăznise să le aducă o scrisoare de atenţionare, toată lumea îi poreclise Lars şi Scurtcircuitul. Se ştia că soţiei lui îi plăcea să bea cam mult acasă, dar desigur că nimeni nu spunea nimic despre asta, cel puţin nu cu Lars de faţă.

☆

Era vorba despre un Pointer german cu păr sârmos, unul dintre acei câini care aveau alura unui gentleman de viţă nobilă, cu barbă, chiar dacă în realitate avea doar cinci ani şi un temperament la fel de exploziv ca al stăpânei sale. Numele său era Ida.

În ciuda bărbii, Ida era frumoasă, dar în acelaşi timp puternică. Lars îl sfătuise să nu-i dea drumul din lesă decât la ieşirea de pe drumul asfaltat. Roald ajunse să aştepte cu nerăbdare momentul acela deoarece, după doar

zece minute pe parcursul cărora fu nevoit să suporte smuciturile animalului nerăbdător, avea senzaţia că braţul o să-i fie smuls din umăr.

Când se apropiară de Gât, Roald începu să se îndoiască de necesitatea misiunii sale. Nu ştia cu precizie ce vrea să facă. Oare era în regulă să-ţi plimbi câinele prin partea aceea a insulei? Nici măcar nu ştia dacă nu cumva încălca o proprietate privată. Deşi, după informaţiile lui, Horder nu era proprietarul întregului Cap. Dar unde era linia de demarcaţie? Exista oare aşa ceva?

Nu doar timpul părea să curgă altfel pe insulă, observase Roald. Cu totul altfel se defineau şi graniţele fizice, care parcă se contopeau cu limitările aspre ale mării. Cu timpul pământurile trecuseră din proprietatea unui vecin în a altuia, iar limitele existau mai degrabă în amintirea comună decât în spaţiul fizic.

Pe continent lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Pământurile care se întindeau în faţa lui acum nu păreau să aparţină cuiva la cât de sălbatice arătau în lumina soarelui de noiembrie, presărate cu frunzele îngălbenite care căzuseră din liziera de copaci, risipindu-se printre brazdele largi de plug prin care păşea el acum.

Puţin mai în faţă se afla Gâtul, apoi, destinaţia lui finală.

Când, în cele din urmă, ajunse la capătul drumului asfaltat, dădu drumul câinelui. Acesta o porni la galop de-a lungul Gâtului şi Capului de parcă şi-ar fi dorit să ajungă la capătul lumii şi curând se făcu nevăzut.

Perfect! Putea spune că trebuia să dea de câinele rătăcit în zona respectivă. Iată pretextul. Îi putea întreba dacă nu l-au văzut şi, dintr-o vorbă în alta, ar putea să aducă în discuţie şi copilul.

Gâtul era cufundat într-o linişte adâncă. Roald privi marginile drumului înţesate cu paţachină şi perişor şi zări câţiva pescăruşi care se luptau să înhaţe un crab. Marea îşi trimitea valurile spre pământ, sărutând uşor şi stingher ambele părţi ale Gâtului. Spre răsărit, cât vedeai cu ochii, numai apă, apă, apă, până în punctul în care marea dispărea sub o pâclă difuză. La apus se întrezărea conturul neclar al continentului, căruia Roald nu-i simţea deloc lipsa.

Iar drept înainte se înălţa Capul, ieşind din mare asemenea unei mase amorfe, puternic şi întunecat. Se simţea precum Cristofor Columb sau mai degrabă ca Amundsen{5} în drumul lui spre Polul Sud. Şi ce i se părea şi mai nebunesc era că poştaşul acela saşiu trecea pe acolo destul de frecvent.

Undeva în depărtare auzi câinele.
Urla.

Aud un animal care urlă undeva în apropiere. E unul dintre animalele noastre? E un câine? Pare să fie un câine. Nu-mi place deloc.

Nu mă simt prea bine, Liv.

Ce păcat că nu poţi auzi ce-ţi scriu. Ce păcat că nu poţi fi lângă mine chiar acum!

Ce se întâmplă?

ZIUA FATIDICĂ

În ziua în care s-a petrecut tot ce s-a petrecut mă aflam în container. Era una dintre zilele acelea grele. În timpul nopţii visasem că mă aflam în vâltoarea unei cascade care îşi schimba cursul la mijlocul drumului. Priveam în sus la toată apa aceea care atârna deasupra mea, ştiind că în foarte scurt timp cascada o să-şi dea seama că nu poate rămâne suspendată, că doar marea se poate legăna înainte şi înapoi. Tata îmi spusese asta.

Apa cade.

Iar copiii se îneacă. Poate.

Când m-am trezit, am încercat să-mi continui visul şi să-l transform într-un vis frumos. Mi-am închipuit că acelei cascade i-ar fi trebuit mult mai mult timp până să-şi dea seama că era cu adevărat o cascadă şi că aş fi apucat să păşesc în siguranţă undeva între stâncile ascuţite, salvându-mă de apa care avea să se prăbuşească asemenea unui covor zdrobitor. Citisem într-una dintre cărţile mamei că în spatele cascadelor ar exista câte un colţ secret în care te puteai refugia.

Dar atâta vreme cât doar îmi *închipuiam*, şi nu visam, nu puteam fi sigură că visul meu se sfârşea frumos şi că ajungeam să mă adăpostesc în acel refugiu. De fapt, nici nu mai conta.

În timp ce gândurile la visul meu nu-mi dădeau pace, m-am apucat să repar o gaură din ursuleţul meu de pluş. Mama mă învăţase să cos, tot aşa cum mă învăţase să citesc. Într-o zi am şi primit o trusă de cusut numai a mea, pe care tata o lucrase cu mâinile lui şi pe care mama o umpluse cu ace şi degetare şi elastice şi mosoare de aţă. O aveam cu mine în container, lângă sicriul surorii mele.

Ursuleţul meu de pluş se găurea destul de des şi de fiecare dată din el curgea un material alb, care nu semăna deloc cu ce ştiam că se află în interiorul iepurilor, sau al animalelor din pădure, sau al oamenilor. Materialul din interiorul ursuleţului era uscat şi moale şi plutea asemenea fulgilor de zăpadă dacă îl aruncai în aer, asta până îl îndesam înapoi în trupul ursuleţului şi îl coseam. Nu ştiu de ce ursuleţului meu i se făceau atâtea găuri. Poate că îl strângeam prea tare în braţe sau poate că era din cauza şoarecilor. Măcar nu putrezea.

Mai era ceva cu mama. Poate că de asta eram atât de tristă în ziua aceea. Am urcat puţin la ea cu o conservă pe care o încălzisem la flacăra arzătorului

de campanie din faţa atelierului tatei. I-am dus şi nişte apă proaspătă de la pompă. Era mult mai uşor să iau apă de la pompă decât să încerc să ajung la chiuveta de la bucătărie. Mi-aş fi dorit să-i pot da lapte, pentru că ştiam cât de mult îi plăcea laptele proaspăt, dar ultimele vaci şi capre care ne rămăseseră nu mai dădeau niciun strop. Trebuiau să facă pui ca să poată da lapte, îmi explicase mama. Dar pui nu aveau, iar ţapul murise. Zăcea în mijlocul imaşului, ţeapăn ca o piatră, arătând atât de firav. Nici nu ştiu de ce îl mai ţineam. Toate animalele începuseră să devină costelive. Poate că nu mai aveam atât de multă hrană. Tata spunea că primeau suficientă mâncare din resturile care rămâneau de la noi, dar nu ştiu…

Poate era din cauză că nutreţul pentru animale începuse să arate destul de straniu. Şi mirosea diferit. Păstram o parte din nutreţ în sufragerie, pentru că grajdul era ocupat de câteva piese de mobilier. Tata începuse să hrănească animalele din ce în ce mai rar şi nici nu se mai gândea să le dea drumul la păscut. Le auzeam mereu cerând de mâncare. Cred că-l strigau pe tata. Sau îşi cereau fânul.

Sau poate mă strigau pe mine.

Dar eu nu îndrăzneam să fac nimic fără să-mi spună tata. Nici nu mai îndrăzneam să merg de una singură în grajd, probabil pentru că îmi era groază de ce aş fi putut găsi acolo. În dimineaţa aceea, ţipetele animalelor erau mai tânguitoare ca oricând. Mi se părea că auzeam calul cum plânge.

Dar nu gemetele triste ale animalelor mă supărau cel mai tare în ziua aceea, ci mama.

Trupul mamei se umpluse şi el de găuri, dar nu erau găuri mici şi uscate care să poată fi cusute cu uşurinţă, ci răni mari, care supurau. Le-am observat când se mişcase puţin pe saltea când o ajutam să se spele. Avea răni pentru că stătea în pat tot timpul şi din cauză că ajunsese să fie atât de mare, îmi explicase ea în caietul ei, care părea acum minuscul în comparaţie cu trupul său imens, în vreme ce pixul aproape că se pierdea cu totul în mâna ei dolofană.

Devenise atât de mare, mult prea mare!

Cu toate acestea, trupul mamei parcă se schimbase. Se aşeza cu totul altfel în pat. Devenise mai flasc – aşa cum se întâmpla şi cu ursuleţul meu de pluş când pierdea mai mult material alb printr-o gaură şi nu apucam să-l îndes înapoi. Poate era aşa din cauză că nu mai veneam să-i aduc mâncare atât de des. Încercasem, dar era destul de greu. Tata spunea că nu trebuie să-i dau

prea multă mâncare.

Nici nu mai ştiam cu ce se ocupă tata. Era cu noi, dar în acelaşi timp era absent.

Problema era că rănile se făceau tot mai mari, iar mama plângea de durere. În dimineaţa aceea scrisese în caiet că îl rugase pe tata să meargă până la farmacia de pe insulă şi să cumpere un medicament care să o ajute să se vindece. Şi câteva calmante împotriva durerii. N-am înţeles ultima parte. Cum calmau medicamentele durerea? Aşa, ca răşina care se scurgea pe trunchiurile copacilor? I se schimbase şi scrisul. Propoziţiile ei deveniseră mai scurte şi nu mai scria la fel de îngrijit ca înainte.

Ar fi mai bine să chemăm doctorul, adăugase ea la final. *Avem nevoie de ajutor chiar acum.*

Atunci chiar că a început să-mi fie teamă, pentru că tata îmi explicase cum erau doctorii. Unii dintre ei puteau fi foarte primejdioşi. Îi îmbolnăveau pe oameni, spunea el. Şi se amestecau în probleme care nu-i priveau. Doctorii puteau să te ia cu ei.

Dacă ar fi luat-o pe mama, ce s-ar fi întâmplat cu mine? Şi dacă m-ar fi văzut doctorul care venea la mama? M-ar fi luat şi pe mine cu el? Ar fi vrut să mă îmbolnăvească? Să mă ucidă, chiar? N-aş fi vrut să mor tocmai atunci.

Aşa că nu reuşeam s-o înţeleg pe mama.

În acelaşi timp, începeam să-mi dau seama că nici măcar pe tata nu-l mai înţelegeam. Nu mai înţelegeam nimic. Nici Carl nu mă putea ajuta, dar îmi părea bine că era lângă mine. Aşa puteam să nu înţelegem nimic împreună.

☆

Acum nici nu mai ştiam cu ce anume speram să se întoarcă tata acasă. Îl văzusem dispărând cu maşina pe cărare, îndreptându-se spre barieră. Mai întâi luase nişte bani dintr-o cutie din container. Erau o grămadă de bani acolo: bancnote cu oameni şi şopârle şi veveriţe şi vrăbiuţe şi peşti şi fluturi şi mai erau şi monede maronii, dar şi monede mai mari, care aveau imprimate pe ele chipul unei femei care, din profil, semăna leit cu soţia măcelarului.

Tatei nu-i era teamă că banii ar putea dispărea din cutie.

— O să avem la fel de multă grijă de ei ca şi de tine şi de sora ta care doarme în sicriu.

„Şi de mama care stă în pat şi de animalele din grajd”, mi-aş fi dorit eu să pot adăuga, dar n-am făcut-o.

Acum aveam animale şi în casă. Iepurii invadaseră fiecare ungher. Nu ştiu de unde au apărut – erau doar doi la început! Având în vedere că închideam

uşa de fiecare dată, nu aveau cum să iasă decât atunci când mai luam câte unul în container. Partea bună era că, fiind atât de mulţi, tata nu mai putea să-şi dea seama dacă lipsea vreunul dintre ei.

Uneori mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă iepurii din casă i-ar fi întâlnit pe cei din pădure. Ar fi putut să se înţeleagă? Nu-mi fusese niciodată teamă de iepurii sălbatici dar, într-un fel, începusem să mă tem de cei din casă, pentru că ajunseseră să fie atât de mulţi şi păreau mult mai sălbatici decât iepurii din pădure.

Mai erau şi zgomotele pe care le făceau. Când vorbea unul singur, nu era mare lucru, dar când întreaga casă ajungea să geamă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Şi nu doar iepurii făceau zgomot, apăruseră şi alte animale: nişte vietăţi sticloase care coborau pe pereţi în jos, alergau pe podea şi pocneau dacă le călcam (deşi nu le striveam niciodată intenţionat). Muşte lucioase, albastre-verzui, dădeau târcoale conservelor deschise, fluturi amorţiţi se izbeau de geamuri sau de obiectele în spatele cărora se blocaseră sau ajungeau să fie prinşi în pânze de păianjen, unde se răsuceau până în clipa morţii. Şoricei şi şoareci uriaşi, cu cozi extrem de lungi, îşi găseau mai tot timpul ceva de ros. De pretutindeni răsuna un scârţâit, un piuit sau câte un geamăt. Uneori gemetele erau chiar ale mamei.

Dormitorul meu s-a mutat în multe locuri din casă, de-a lungul timpului. Am dormit mai întâi în camera cea mică, până când n-am mai avut loc acolo din cauza tuturor lucrurilor. Am dormit în camera albă din spatele casei până când n-am mai putut intra acolo. Am dormit apoi cu mama o vreme, până când patul s-a dovedit neîncăpător pentru amândouă. Apoi m-am mutat în sufragerie, la capul scărilor şi chiar în faţa uşii atelierului de tâmplărie. Aş fi dormit oriunde, nu aveam nevoie decât să-mi duc pătura cu mine.

Acum, însă, dormeam tot timpul în container lângă Carl. Era linişte. Nu se auzeau decât paşii câtorva şoricei care se foiau dintr-un loc în altul. Erau mici. Cei mici nu mă deranjau, dar eram necruţătoare cu cei mari, care încercau să se înfrupte din trupul surorii mele.

Dormeam aproape toată ziua. Lumina mi se părea dureros de puternică atunci când nu era amestecată cu niciun pic de întuneric.

Preferam lumina lunii, sub care întunericul căpăta o strălucire aparte. Dacă aveam nevoie de mai multă lumină, puteam să mă folosesc de una dintre lanternele mele. Aveam lanterne de toate mărimile şi intensităţile şi, din

acelaşi motiv, aveam diferite tipuri de baterii pentru fiecare în parte. Însă de fiecare dată când mă aflam în container aprindeam un mic felinar, în care aşezam o lumânare.

Îmi plăcea să privesc cum arde flacăra.

Dacă uşa containerului era întredeschisă sau dacă trăgea curent prin cele trei găuri pe care tata le făcuse în tabla containerului, atunci flacăra se ridica, se culca sau se răsucea de una singură. În restul timpului dansa liniştită în jurul propriului fitil. Încercam să-mi imaginez dacă flacăra s-ar putea întări, asemenea răşinii, în aşa fel încât să poată fi descoperită doar peste multe milioane de ani de oamenii din viitor, care ar fi exclamat: „Iată, o flacără veche. A ars cândva!”

Iar un copil ar fi putut să privească adânc în interiorul flăcării întărite ca să-i întrezărească fitilul străvechi.

☆

Dar nu mă puteam ascunde cu totul de lumină. Tata începuse să mă trimită în pădure tot mai des ca să-i aduc răşină. Luam cât de multă puteam în găleţi mici, pe care tata le turna în butoaie.

— Avem nevoie de şi mai mult, Liv. Trebuie să aduci mai multă. Copacii n-o să-i simtă lipsa. Fă incizii în cât mai mulţi copaci. Ne trebuie multă, mult mai multă.

Aşa măcar ajungea să-mi vorbească. Alteori, deschidea doar uşa containerului şi spunea:

— Răşină!

Din păcate, nu mă însoţea niciodată în pădure. Cred că i-ar fi făcut bine. Îmi plăcea să merg în pădure, dar îi simţeam lipsa. Pădurea nu mai era la fel fără tata.

Partea bună era că începuse să lucreze din nou în atelier, ceea ce era mult mai bine decât să rătăcească dintr-un loc în altul, fără vreo ţintă anume, fără să fie cu adevărat prezent. Într-o zi, când s-a întors din Korsted cu maşina, m-am strecurat în atelier. M-am bucurat să văd că eliberase zona din jurul bancului de lucru, aşa putea ajunge mult mai uşor în dreptul lui. Adusese o grămadă de scânduri, iar mirosul de lemn proaspăt aproape că mi-a smuls un zâmbet, trezindu-mi amintirea a ceva plăcut.

Totuşi, puţin mai târziu, s-a întors cu o grămadă de gunoaie, printre care am observat imediat o plasă plină cu tifon şi o grămadă de găleţi cu ulei de struguri.

Era vorba de cantităţi enorme.

Câteva zile mai târziu, când mi-am dat seama ce avea de gând să facă, acel sentiment plăcut de odinioară a dispărut cu desăvârşire.

Era foarte mare, cu mult mai mare decât sicriul micuţ pe care îl pregătise pentru sora mea mai mică.

În ziua în care se întâmplase totul, eu eram ascunsă în container ţinând strâns în braţe ursuleţul de pluş, gândindu-mă la rănile mamei, la cascada din vis, la bani, la iepuri, la doctori, la răşină, la focul îngheţat, dar mai ales la sicriul din atelierul tatălui meu.

În dimineaţa aceea am auzit un urlet.

Nu părea să fi fost o pasăre sau vreo bufniţă sau vreun bursuc sau vreo fiinţă umană care văzuse murind un prunc nou-născut. Era un urlet pe care nu-l mai auzisem până atunci, dar eram sigură că trebuie să fie un animal. Şi eram aproape sigură că era un câine.

Ceva din mine îmi spunea că fusese prins într-una dintre capcane. Dar capcanele noastre nu erau capcane de felul acela. Capcanele noastre nu provocau durere, nici măcar atunci când era lumină. Într-o zi, o vulpe îşi prinsese o lăbuţă într-una dintre capcanele pentru iepuri în pădure, dar nu urlase, doar rămăsese prinsă acolo, nu pentru prea mult timp, oricum, înainte s-o găsim şi s-o eliberăm. Tata i-a acoperit capul cu haina sa, în vreme ce eu am tăiat firul. Vulpea a şchiopătat puţin, dar cred că s-a bucurat că scăpase. Noi eram mereu buni cu animalele şi nu mâncam vulpi.

Dar urletul acela! Simţisem până în adâncul sufletului că era un urlet de durere. Atunci când ştiam că cineva era chinuit de durere, aveam senzaţia că stomacul mi se lipeşte de spate şi o greutate imensă îl trage în jos, spre pământ. Am avut aceeaşi senzaţie când am văzut rănile mamei.

Dacă şi Carl ar fi avut un trup adevărat, sunt sigură că ar fi simţit exact acelaşi lucru ca şi mine – doar eram gemeni, ceea ce însemna că trăiam unul prin celălalt. Eram una şi aceeaşi fiinţă, cel puţin eu aşa credeam. Eu eram într-un fel băiat, aşa cum şi el era într-un fel fetiţă. Iar el era într-un fel viu, la fel cum şi eu eram într-o oarecare măsură moartă. Lucrurile stăteau altfel cu sora noastră mai mică, care era moartă de fapt. Dar chiar şi numai faptul că era acolo, lângă mine, mă făcea într-un fel fericită!

Urletul fusese îngrozitor.

M-am gândit la capcanele noi. Tata aşezase câteva capcane noi ca să ţină la distanţă musafirii nepoftiţi – sau cel puţin ca să avertizeze când se apropia

cineva. Nu m-a lăsat să le văd pe toate. Îmi povestise doar unde se aflau şi îmi interzisese să mă apropii de ele. Ştiam după modul în care m-a privit că vorbea foarte serios.

Cunoşteam foarte bine capcanele aşezate pe cărare. Dacă treceai dincolo de barieră şi urmai cărarea care ducea la casa noastră, te împiedicai de un fir care făcea câteva cutii de conserve din apropierea casei să se lovească unele de altele, avertizându-ne astfel că se apropia cineva. Dar firul acela nu putea produce atâta durere încât să provoace urlete. Şi nici măcar nu-mi aminteam să fi auzit cutiile de conservă.

Dacă, în vreun fel sau altul, intrusul ar fi evitat una dintre capcane, era întâmpinat de un nou obstacol puţin mai încolo. Tata săpase câteva şanţuri nu prea adânci pe ambele părţi ale drumului, pe care le acoperise cu pietriş, bucăţi subţiri de carton, frunze şi ace de pin. Dacă un intrus ar fi călcat într-o astfel de capcană, s-ar fi trezit cu piciorul alunecându-i în şanţ, ceea ce ar fi putut fi suficient de dureros pentru a justifica un urlet dar, în acelaşi timp, ar fi provocat mişcarea unor vechituri dintr-un copac din apropiere. Astfel am fi fost avertizaţi că se apropia cineva, mai ales eu, care trebuia să ajung în ascunzătoarea din container.

În apropierea casei se afla încă o capcană, montată chiar în mijlocul cărării care ducea la intrarea în casă. Aici, într-un şanţ la fel de nevăzut, se afla o creangă care ar fi ţâşnit înspre faţa intrusului imediat ce acesta ar fi călcat în groapă. Totuşi, până să ajungă acolo, orice intrus ar fi fost descoperit mult mai devreme din cauza celorlalte capcane plasate în drumul lui.

Tata şi cu mine ştiam foarte bine unde erau aşezate cele trei capcane, aşa că le puteam evita foarte uşor. Tata oprea camioneta puţin mai în jos pe cărare, de cealaltă parte a capcanei din faţa casei. Când pleca şi se apropia de capcana din mijloc, poziţiona maşina în aşa fel încât roţile ajungeau de o parte şi de alta a şanţului. Când treceam eu pe acolo, alegeam să trec pe lângă un copac pe care îl cunoşteam bine, ca să evit capcana. Era cel mai sigur drum şi, indiferent cât de întuneric ar fi fost, puteam găsi copacul ales ca reper de fiecare dată, cu ajutorul unei lanterne. Copacul ăsta era mult mai înalt decât ceilalţi şi spre vârf avea o creangă lungă, care se întindea spre cer.

Firul din apropierea barierei era cel mai uşor de evitat, nu trebuia decât ocolit pe o cărăruie alăturată, însă, desigur, aceste secrete nu le ştiam decât noi doi. Tata închidea bariera de fiecare dată în urma lui, chiar şi atunci când nu lipsea foarte mult. Nu avea niciun sens să riscăm, spunea el. Oricând se

putea întâmpla ceva dacă nu eram suficient de atenţi şi cineva se apropia prea mult.

Despre capcanele noi nu ştiam, desigur, nimic. Ştiam doar că trebuie să o iau pe cărarea din stânga tufişului de ienupăr ca să ajung în faţa casei sau pe cărarea dintre mestecenii înalţi care ducea înspre desiş sau pe cărarea dintre tufişuri care se afla la sud de intrarea principală în casă. Astea erau cele mai potrivite trasee ca să evit drumul principal.

Existau şi câteva locuri din curte pe unde nu aveam voie să trec, aşa că tata îmi făcuse nişte rute clare pe care trebuia să le urmez printre mormanele de lucruri aşezate pretutindeni. Dacă mă abăteam de la aceste rute mă puteam răni foarte rău, îmi spunea el. Nu înţelegeam prea bine cum sau de ce, dar nu voiam să mă rănesc, aşa că procedam exact cum îmi spusese (singura excepţie fiind atunci când duceam câte un iepure cu mine în container). Îl ascultam fără să cârtesc şi din cauză că mă privea într-un fel aparte în timp ce îmi vorbea şi astfel puteam foarte bine să înţeleg că îmi spune ceva deosebit de important.

☆

În mintea mea, urletul se transformă într-un tânguit prelung care suna tot mai puternic. Priveam prin cele trei găuri din tabla containerului şi îmi ţineam respiraţia. Inima îmi bătea atât de tare încât începusem s-o aud.

Şi atunci l-am zărit. Ceva se mişca exact în dreptul tufei de ienupăr. Semăna cu un câine, un câine mare, dar abia am reuşit să-l văd înainte să se prăbuşească pe-o parte.

☆

Noi trebuia să fim mereu buni cu animalele. Eu eram mereu bună cu animalele. Ştiam că un câine n-ar fi putut să mă ia de lângă părinţii mei, dar m-ar fi putut muşca. Îmi era teamă de câini pentru că aveau atât de mulţi dinţi, dar şi pentru că ştiam că tata, la rândul lui, se temea de ei. Evita mereu să pătrundă în casele care aveau câini şi care puteau să facă zgomot şi să muşte.

Ok, regula asta nu se aplica atunci când era vorba despre casa vânzătorului de asigurări, deoarece câinele lui cu trupul foarte alungit şi cu urechi mari nu scotea niciun sunet dacă primea de ronţăit nişte jeleuri. Nu eram sigură că animalul se mai putea mişca de pe locul din faţa uşii de la cămară, unde îl găseam mereu. În schimb, dădea îngrozitor de mult din coadă, aşa că trebuia să-i legăm o şosetă de ea imediat ce intram în casă, ca să nu facă prea mult zgomot lovind cu coada de podea. Într-o noapte am uitat să-i dezlegăm

şoseta, iar evenimentul a produs atâta uimire, încât tata a auzit vorbindu-se pe tema asta câteva zile mai târziu când stătea la coadă la poştă. Vânzătorul de asigurări se lăudase cu şoseta la cârciumă şi de-acolo s-a aflat că era vorba despre o şosetă pe care soţia farmacistului o tricotase anume pentru soţul ei – împreună cu perechea acesteia, desigur. Acum, farmacistul îl acuza pe vânzătorul de asigurări că îi furase nepreţuitele şosete, în vreme ce vânzătorul de asigurări îl acuza pe farmacist că îi maltratase căţelul, un biet basset fără apărare. Perechea şosetei se afla undeva printre lucrurile noastre. Trebuia să avem mare grijă de ea de acum încolo.

☆

M-am gândit că urletul tânguitor al câinelui ar fi putut fi auzit până pe insulă. Oare tata îl auzea de unde se afla? Poate că, auzindu-l, o să-i sară în ajutor o mulţime de doctori care o să-i îmbolnăvească pe ai mei şi apoi să mă ducă departe de aici.

Trebuia să fac ceva ca urletul acela să înceteze.

Arcul era chiar lângă mine, aici, în container. Am pus ursuleţul deoparte şi mi-am luat arcul şi tolba cu săgeţi. Era în perfectă stare de funcţionare, doar că nu-l mai folosisem de ceva vreme, din moment ce nu mai găteam deloc. Tata îmi spusese că era mult mai uşor să ne folosim de conservele pe care le aveam. Cu toate astea, mă mai antrenasem din când în când.

În timp ce fugeam în direcţia tufişului de ienupăr, mi-am dat seama că plânsesem. Simţeam mici înţepături în ochi, care se puteau datora şi luminii cu care nu mai eram obişnuită.

Inima încă îmi bătea cu putere, dar trupul îmi asculta fiecare comandă. Am sărit fără să fac nici cel mai mic sunet peste smocurile de iarbă şi am fugit în zigzag printre copăceii care se iveau din toate părţile, asemenea unei mulţimi de pitici. Surioarei mele cu siguranţă i s-ar fi părut uriaşi, dar eu puteam vedea peste crengile lor în timp ce fugeam. Tolba cu săgeţi îmi lovea spatele la fiecare săritură. O cususem chiar eu din pielea a patru iepuri sălbatici. Iar săgeţile le făcusem tot eu atunci când tata îmi povestise despre toate lucrurile minunate pe care le putea produce din lemn. Îmi mai aminteam şi acum zâmbetul lui când a văzut câte lucruri minunate putea face fiica lui.

☆

Câinele se culcase pe o parte, iar urletul îi devenise prelung şi ascuţit, ca şi cum ar fi urmat să se stingă. Dar încă se mai auzea. Îl simţeam ca pe un spin în ureche.

Am privit îngrozită cum piciorul din spate al câinelui zăcea sfâşiat în

iarbă. Partea de jos se prinsese într-un monstru metalic, care părea legat cu un lanţ ascuns undeva în pământ şi acoperit cu iarbă şi beţe. Deşi iarba era destul de înaltă în porţiunea asta a drumului, printre tufişul de ienupăr şi cei câţiva copaci se formase o cărare destul de mică. Era unul dintre locurile de care nu aveam voie să mă apropii. Doar unul dintre ele. Monstrul metalic semăna cu o gură imensă care se strânsese, prinzând în colţi piciorul din spate al câinelui. Din când în când, câinele încerca să-şi elibereze piciorul din capcană dar, cu fiecare mişcare, dinţii de fier îi pătrundeau şi mai adânc în carne. La lumina zilei, sângele era atât de roşu! Erau mult prea multă lumină şi mult prea mult sânge. Nu mai văzusem nimic atât de roşu ca sângele acela.

Am încercat din răsputeri să slăbesc strânsoarea dinţilor metalici, dar n-am reuşit. Am încercat să-i deschid cu ajutorul unei crengi, dar creanga a cedat sub greutatea lor. Metalul era de neînvins.

Am început să plâng din nou. Priveam câinele care zăcea la pământ şi mă căuta întruna cu ochii. Dinţii îi erau acoperiţi de o spumă densă şi albă. Limba îi atârna în iarbă. Câinele acesta nu m-ar fi putut muşca. Părea să-i fie atât de teamă! Avea nevoie de ajutor.

Pieptul i se ridica şi se prăbuşea în faţa ochilor mei. Urletul acela sfâşietor părea să vină chiar din interiorul pieptului său. M-am depărat puţin şi am ochit. Am ales cea mai bună săgeată pe care o aveam.

Eram sigură că săgeata îi străpunsese inima. L-am privit în ochi şi pentru o clipă, câinele şi cu mine am devenit o singură fiinţă.

Apoi a murit.

Nu m-am gândit la ce urma să fac apoi. Nici n-am apucat să mă gândesc prea mult, pentru că de îndată ce urletul câinelui s-a stins am auzit un strigăt.

— Ida!

Un glas din depărare. Părea să fie un bărbat.

— Iiiida!

Am început să fug mai repede ca niciodată. Deşi îmi doream din tot sufletul să ajung cât mai repede în ascunzătoarea mea din container, n-am îndrăznit să fug într-acolo, pentru că necunoscutul m-ar fi putut zări când traversam poieniţa, şi nu ştiam cât de departe era el de mine. Aşadar, am ales drumul cel mai scurt, înspre marginea pădurii. Acolo mă puteam ascunde printre copacii înalţi, iar dacă s-ar fi luat după mine îmi putea pierde urma în pădure. Oricine era, sigur nu cunoştea pădurea la fel de bine cum o ştiam eu.

Am găsit un loc unde eram complet acoperită de crengile brazilor şi de

unde puteam vedea foarte bine zona cărării din apropierea tufişului de ienupăr. Apoi l-am zărit. Purta un palton verde şi larg şi îi atârna ceva de gât. Părea o lesă. Era lesa câinelui.

Eram aproape sigură că-l cunoşteam de undeva, dar nu-mi aminteam exact de unde. Câinele nu-l mai văzusem niciodată. Speram că se purtase frumos cu câinele lui, deşi eram sigură că oamenii de pe insulă nu erau la fel de buni cu animalele aşa cum eram noi. Mai ales că ştiam că nu erau buni nici măcar cu semenii lor.

Încercam în zadar să nu mă gândesc la faptul că tata construise capcana de metal şi că tot el o aşezase acolo.

Dacă necunoscutul acela era un doctor? Dar, totuşi, tata n-ar fi…? Şi cine era Ida? Să fi fost câinele? Nici măcar nu observasem că era o căţea. Avea un soi de barbă, o barbă cenuşiu-deschisă, aproape albă. Speram din tot sufletul să fi fost bătrână.

Necunoscutul s-a aşezat în genunchi lângă trupul câinelui. A mângâiat-o. I-a şoptit ceva. Apoi a strânse-o în braţe şi i-a şters spuma de la bot şi a încercat din răsputeri să desprindă strânsoarea dinţilor de metal. Apoi i-a scos săgeata din piept cu tot atâta grijă şi şi-a lipit faţa de pieptul câinelui. În cele din urmă s-a aşezat lângă trupul fără suflare, privindu-l, şi a observat bucata din creanga ruptă pe care o folosisem când încercasem să deschid dinţii de metal, de nenumărate ori, până când creanga plesnise. A clătinat din cap.

Cred că a izbucnit în plâns.

Apoi l-am văzut ridicându-se. S-a şters la ochi cu braţul şi a privit îndelung la câine. Apoi s-a aplecat, a ridicat săgeata şi a studiat-o cu atenţie. Părea s-o întoarcă pe toate părţile, iar eu speram să-şi dea seama că era o săgeată absolut perfectă. Petrecusem mult timp lucrând la ea.

Apoi întoarse privirea spre casa noastră. De acolo de unde se afla, putea vedea containerul, iar în spatele acestuia clădirea din lemn care găzduia atelierul tatălui meu şi camera albă. Camera albă avea o fereastră mică prin care n-ar fi putut vedea nimic, asta ştiam sigur. În partea stângă a atelierului se ridica acoperişul casei noastre, înconjurat de un pâlc de brazi şi mesteceni. Cărarea îi ocolea şi dispărea la colţul dintre casă şi atelier, după care se deschidea înspre curte – mă rog, curtea nu mai era atât de deschisă ca înainte.

Mă întrebam pe unde anume venise. Ar fi trebuit să ajungă până în dreptul barierei şi ar fi trebuit fie să se întoarcă din drum citind mesajul de pe placaj, fie să urmeze cărarea care ducea direct la casă. În felul acela, ar fi dat peste

capcanele care ar fi făcut zgomot… Apoi am înţeles de unde anume venise, urmărind direcţia urletului tânguitor al câinelui. Câinele trebuie să se fi întors în dreptul barierei şi să fi fugit în sus, înspre plantaţia cu brazi de Crăciun din nordul pădurii.

Mă întrebam şi ce s-ar fi întâmplat dacă nu câinele, ci stăpânul lui ar fi fost prins în dinţii de metal ai capcanei şi el ar fi urlat de durere. Dacă aş fi fost nevoită să-i străpung lui inima pentru a-i curma suferinţa.

Şi tocmai tata fusese cel care construise asemenea capcane.

Speram ca necunoscutul să se întoarcă. Speram din tot sufletul să plece cu tot cu câine, deşi ştiam că i-ar fi fost imposibil, din moment ce piciorul animalului era strâns în capcană, iar capcana era legată cu lanţuri de pământ. Şi mai speram să nu-mi ia săgeata.

A lăsat câinele unde era, a luat săgeata şi s-a îndreptat spre container.

Am rămas locului o clipă. Apoi, am început să-l urmăresc, ascunzându-mă cu grijă în spatele copacilor.

Liv, nu se mai aude urletul acela. Aici e atât de linişte. Am dureri peste tot, mai ales acolo unde am răni. Simt cum mă ard. La fel şi mâinile, mai ales mâna dreaptă. Abia mai scriu.

Poate că am început să cred în Dumnezeu. Simt nevoia să cred în ceva, în cineva.

ACUM SE AUDE O VOCE.

TOTUL SE SCHIMBĂ

Roald văzuse doar o dată în viaţă o capcană pentru vulpi. I se păruse un mecanism cu adevărat malefic. Dar capcana aceasta era şi mai îngrozitoare! Cui putea să-i treacă prin minte să transforme o capcană obişnuită în cel mai inimaginabil instrument de tortură? Dinţii de metal aproape că sfâşiaseră cu totul partea inferioară a labei câinelui. Ce răni îngrozitoare i-ar fi putut produce unui om? Capcana era suficient de mare pentru a înghiţi cu totul piciorul unui adult, ca să nu mai vorbim de ce i se putea întâmpla unui copil. Dacă băieţelul acela pe care îl văzuse fugind încoace ar fi nimerit în capcană pe întuneric?

Lui Roald i se făcu pielea de găină numai gândindu-se la asta. Nodul care i se urcase în gât atunci când o auzise pe Ida urlând îi îngreuna acum respiraţia. Sărmanul animal.

Şi sărmanul Lars Scurtcircuit. Lui ce-o să-i spună?

Nici măcar nu putea să ducă trupul Idei înapoi la stăpâni, pentru că lanţul capcanei părea legat de o rădăcină îngropată în pământ. Cine naiba era capabil de ceva atât de îngrozitor, şi cu ce scop? Ar fi fost, poate, mai uşor să taie piciorul câinelui pentru ca Lars Scurtcircuit să nu fie nevoit să vadă capcana şi rănile oribile pe care le provocase.

Dar nu era doar capcana.

Mai era şi săgeata.

Cum ajunsese săgeata să-i străpungă inima? O săgeată lucrată manual, cu măiestrie în fiecare detaliu?

Trebuia neapărat să dea de Horder şi să-i ceară o explicaţie. Să fi fost Jens Horder capabil să construiască o astfel de capcană? Ar fi avut, fără îndoială, mijloacele necesare s-o asambleze, dar oare să-l fi lăsat inima să facă una ca asta? Numai un suflet de gheaţă se putea preta la astfel de fapte.

Oare ăsta era adevăratul chip al răutăţii? Să fi fost Jens Horder un om rău? Judecând după ce spunea lumea despre el, Jens ar fi trebuit să fie exact opusul: prietenos, săritor, blândeţea întruchipată. Dar, înăuntrul lui, sub această blândeţe de suprafaţă, se ascundea nesfârşita durere pe care i-o pricinuise pierderea gemenilor. Era introvertit şi tăcut, dar aceste trăsături nu-l făceau neapărat rău. Totuşi, poate că mai degrabă era un om înfricoşat, care prefera să se retragă şi să ridice bariere fizice şi sufleteşti între sine şi ceilalţi, tocmai pentru a evita orice fel de apropiere posibilă.

Dar capcanele? Ce era cu acele capcane oribile şi înfricoşătoare?

Roald privi terenurile lui Jens Horder. Observă mai multe clădiri şi, în faţa uneia dintre ele, un container închis. Poştaşul vorbise de mai multe ori despre container şi inventase tot felul de poveşti conform cărora Jens Horder ar ascunde acolo banii obţinuţi de la mafioţi, sau ceva şi mai îngrozitor. Dintre toţi clienţii care obişnuiau să treacă pragul hanului, poştaşul era singurul care insista să bea numai Tuborg Roşu, dar lăsa şi cel mai puţin bacşiş. Ok, într-un fel era şi cel mai distractiv client. Roald, cel puţin, nu şi-ar fi dorit să scape de el. Ceilalţi clienţi veniseră doar cu teorii răsuflate cum că familia Horder se hotărâse în sfârşit să facă o curăţenie generală pe Cap.

Dacă n-ar fi fost poştaşul care să îndruge verzi şi uscate, oamenii nici măcar n-ar mai fi adus vorba despre Jens şi Maria Horder. Iar din pricina poveştii cu fata înecată, multor locuitori de pe insulă le venea greu să vorbească despre cei doi. Tragedia de care nu-i separa decât o limbă îngustă de pământ atârna prea greu. Nenorocirile aveau nevoie doar de timp ca să se întâmple.

Roald se gândi dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se întoarcă la cărare şi s-o urmeze până în dreptul casei, dar se hotărî s-o ia pe drumul cel mai direct. Riscul să dea peste alte capcane putea fi la fel de mare, aşa că încerca să fie cât se putea de atent unde punea piciorul în puzderia de arbuşti, iarbă şi resturi de lemn.

Se opri doar o clipă când un iepure ţâşni pe lângă picioarele lui, grăbindu-se în direcţia pădurii. Nici el nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ia la fugă înapoi înspre Gât, dar ştia foarte bine că nu avea de ales.

Undeva în minte pândea amintirea băieţelului pe care îl surprinse în bucătăria cârciumii.

Abia când ajunse în dreptul containerului îşi dădu seama cât de vechi şi uzat era. Nu avea cum să fi costat o avere şi nici nu avea cum să fie închiriat pentru că, din spusele poştaşului, fusese livrat deja de ceva vreme. Avea pereţii înclinaţi şi câteva trape în partea superioară.

Roald înconjură containerul de câteva ori. La câţiva metri în spatele acestuia se afla o construcţie de lemn, însă spaţiul liber era infinit mai mic din cauza stivelor de gunoi. Una dintre trape era descuiată, aşa că Roald o deschise ca să se uite înăuntru. Containerul era plin până la refuz cu ceea ce nu păreau să fie altceva decât gunoaie. Ipotezele bizare ale poştaşului se vedeau, în sfârşit, dezminţite.

Ar fi fost firesc să parcurgă distanţa scurtă până la cărarea care ducea la intrarea principală a casei, dar mica fereastră din cel mai îndepărtat colţ al clădirii de lemn, care avea vedere înspre pădure, îi atrase brusc atenţia. Şi-ar fi dorit să vadă ce se afla în încăperea aceea.

Fu nevoit să păşească orbeşte printre scânduri, capace de roţi, prelate şi o grămadă de lemne de foc răsturnate înainte să ajungă unde îşi propusese. Se rugase cu toată fiinţa ca nu cumva să dea peste una dintre capcanele acelea îngrozitoare care i-ar fi sfâşiat picioarele.

Dar priveliştea care-l întâmpină dincolo de geamul ferestrei nu-i răsplăti în niciun fel efortul: un zid masiv format din teancuri întregi de cărţi lipite unele de altele, înconjurate de mormane de gunoi înghesuite în spaţiul strâmt, din mijlocul cărora n-ar fi putut răzbate nici cea mai puternică lumină a soarelui. Jos, pe pervazul îngust, aproape strivită între geam şi o tavă de aluminiu, se afla o perie de păr prăfuită unde se mai vedea, încă, un mănunchi de fire deschise la culoare. Alături se afla ceva ce părea să fi fost cândva o plantă de interior.

Roald se hotărî să înconjoare clădirea în apropierea căreia se afla, dar când privi o clipă înspre pădurea de brazi i se păru că zăreşte ceva mişcându-se printre copaci. Se opri, se uită într-acolo cu luare-aminte, dar nu reuşi să-şi dea seama ce putea fi. Săgeata pe care încă o ţinea în mână îi dădu brusc o senzaţie neplăcută de vulnerabilitate. La urma urmei, săgeata aceea ţâşnise din arcul cuiva, nu cu foarte mult timp în urmă.

Ce văzu în spatele clădirii de lemn nu era nimic pe lângă grozăviile care-l întâmpinară în curtea gospodăriei. Privea siderat pădurea de gunoaie care se întindea în toate direcţiile. Capul încovoiat care aparţinuse unei combine de recoltat furaje trona deasupra întregii mizerii, amintindu-i de un dinozaur roşu care veghea deasupra unui peisaj dezolant de jeg preistoric.

Iar aceea nu era singura vietate din jur. Roald tresări văzând un şobolan care ţâşni spre o ţeavă de oţel. Se auzea un murmurat surd şi continuu de fiecare dată când adierile uşoare ale vântului mişcau unele dintre obiecte sau le loveau de altele din jur. O bucată de plastic transparent se zbătea prinsă sub un paiet de lemn, iar un sul de hârtie igienică era cât pe ce să se destrame în faţa unui cazan gudronat. Frumuseţea aparentă a clădirii din lemn care se înălţa în dreapta era pângărită de gunoaiele din împrejurimi. În imediata sa apropiere se aflau o uşă şi o fereastră, iar puţin mai în faţă alte câteva ferestre şi o uşă. În capătul curţii, sub razele soarelui de dimineaţă, se înălţa casa

familiei Horder, cândva o clădire albă, deşi din pricina stadiului actual de degradare dădea impresia că nu fusese zugrăvită niciodată. Geamurile de la primul nivel erau acoperite cu perdele, dar cele două ferestre de la etajul întâi păreau să-i arunce o privire goală, asemenea unui animal orb ale cărui pupile erau învelite într-o membrană lăptoasă.

Dacă voia să ajungă la intrarea principală trebuia să-şi croiască drum printre grămezile înalte de gunoaie şi, din câte se părea, nu exista niciun drum direct. Câteva zgomote înfundate îi atraseră atenţia spre partea din dreapta a curţii, unde se afla grajdul, o construcţie din piatră, aflată într-o stare la fel de deplorabilă ca şi casa. În ciuda stratului gros de muşchi cu care era căptuşit, fierul scorojit al acoperişului nu mai părea capabil să ţină piept intemperiilor. Oare mai ţineau animale înăuntru?

Roald o apucă pe lângă mormanele de gunoi şi se îndreptă spre uşa olandeză de la capătul grajdului. Jumătatea de sus a uşii era întredeschisă, iar înăuntru, în întuneric, i se păru că zăreşte un cal cu păr cenuşiu. Capul şi gâtul calului, atât de costelive, păreau să atârne deasupra uşii staulului în care era închis, ca şi cum ar fi atârnat de o aţă invizibilă. Din nările sale şuiera un sunet slab, stins. Auzi şi alte animale înăuntru. Unele se agitau, altele fornăiau, iar altele se tânguiau. Nu-l lăsă inima să intre. Mirosul pestilenţial sugera suficient de clar că grajdul nu mai fusese curăţat de mult timp, dar şi că înăuntru zăceau cadavrele altor animale care muriseră de foame şi de uitare.

Din spatele grajdului răsună brusc un alt sunet la fel de tânguitor, aşa că se grăbi să vadă despre ce era vorba. Într-un cuibar descoperi un biet cocoş cu penele zbârlite care se chinuia să mai scoată câteva sunete, cu ochii goi, aproape morţi, cel mai probabil pentru că nu mai vedea decât moarte în jurul său: cinci găini la fel de zbârlite, cu ochi la fel de pustii. Se puteau vedea urmele unei vulpi care încercase să pătrundă în cuibar săpând un şanţ pe sub uşă, dar găinile se aflau sus, ferite de un astfel de atac. Poate că, de fapt, ar fi fost de preferat un sfârşit fulgerător decât chinul îndelung al înfometării.

Dincolo de cuibar se întindea un câmp, unde nu se vedea nici picior de animal, doar câteva ciori şi trei saci de gunoi care se rostogoleau leneş prin iarba tomnatică de fiecare dată când îi sufla vântul. Undeva în depărtare zăcea trupul unui animal cu coarne, care părea inert. La fel de bine ar fi putut fi doar resturi din trupul său, nişte rămăşiţe bătute de ploaie şi de vânt.

Roald porni de-a lungul câmpului, trecu pe lângă pompa de apă, zări o roabă răsturnată, escaladă nişte bolovani şi câteva chiuvete abandonate şi

ajunse, în sfârşit, în partea din spate a casei. Un ziar desfăcut se agăţase în sfoara de uscat rufe, alături de câteva cearceafuri îngălbenite şi sfâşiate. Alături, o impresionantă tufă de trandafiri îşi întindea ramurile în aer, asemenea unor tentacule spinoase care aşteptau însetate să sfâşie un alt cearceaf rătăcit. Vântul bătea puţin mai tare aici, în absenţa scutului protector al pădurii.

Uşa din spatele casei avea un geam care era doar pe jumătate acoperit cu o bucată de cârpă. Înăuntru părea să fie întuneric, dar avea senzaţia că uşa dădea într-un fel de cămară.

Ezită o clipă. Oare ar fi fost mai bine să se întoarcă şi să bată la uşa principală? Nu aşa ar fi trebuit să procedeze în mod normal? Însă întreaga gospodărie părea atât de părăsită încât normele de politeţe îşi pierdeau orice importanţă. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul din jur, aruncă o privire prin geamul uşii şi zări perechea de mănuşi pentru congelator care dispăruse din depozitul cârciumii. Erau aşezate deasupra unui sul de folie cu bule de aer pe care o recunoscu imediat, iar alături zări şi sulul de muşama pe care el însuşi îl cumpărase cu nu prea multă vreme în urmă de la magazinul de fitinguri din Sønderby. Îl cuprinse un sentiment straniu că era mai mult decât îndreptăţit să pătrundă înăuntru.

Încercă uşa, care era încuiată, după care bătu de câteva ori, fără să aştepte vreo reacţie din interior. Apoi făcu un pas în spate, privind în jur. Cheia trebuia să fie prin preajmă, agăţată într-un cârlig ascuns sau aşezată sub un ghiveci, sub o piatră sau deasupra grinzii de la rama uşii.

O găsi sub un ghiveci.

☆

Uşa se deschise greoi, nu fără să opună rezistenţă. Balamalele trebuiau unse şi scârţâiau oribil. Roald tresări brusc când un animal cu blană îi ţâşni printre picioare în momentul în care păşi înăuntru. Privi în urma lui în vreme ce animalul sări în iarbă şi răsuflă uşurat când îşi dădu seama că nu era vorba despre un şobolan uriaş, ci despre un iepure.

Un iepure de casă? Oare ar fi trebuit să se grăbească să-l prindă în caz că era animalul de companie al vreunui membru al familiei? Nu reuşi să se hotărască suficient de repede, iar iepuraşul se făcu nevăzut printre peticele de iarbă şi mormanele de gunoi, punând astfel capăt dilemei lui Roald.

☆

Aerul din încăpere era mai greu decât aerul pe care îl respirase oriunde altundeva.

Cu toate acestea, nimic nu egala mirosul – sau mai bine zis duhoarea – emanată de acea încăpere, un amestec de praf, mucegai, putrefacţie, solvenţi şi, spre marea lui groază, urină şi excremente. Deschise uşa cât mai larg, ca să izbutească să rămână înăuntru. Acum, că o parte din lumina dimineţii se revărsa înăuntru, reuşi în sfârşit să-şi dea seama ce ascundea încăperea. Văzu grămezile de conserve de toate felurile aruncate la întâmplare sau îngrămădite în cutii. Unele dintre ele erau încă în baxuri învelite în folie transparentă de plastic. Apoi văzu cutiile cu produse pentru micul dejun, pâine crocantă, pungi cu pâine, biscuiţi. Nici măcar nu se obosi să verifice data expirării, pentru că era mai mult decât evident că ieşiseră de mult din termen. Cam toată pâinea pe care putea s-o vadă prin plasticul transparent al ambalajului era înverzită de mucegai. Ridică mănuşile de operat marfa congelată dar le dădu drumul imediat, pentru că din interiorul lor căzură excremente uscate de şobolan care se loviră de folia de plastic asemenea unei ploi uscate.

Butonul întrerupătorului clicăi neputincios când încercă să aprindă lumina, iar becul fără abajur care atârna direct din dulie deasupra uşii îşi continuă neabătut somnul. Când descoperi congelatorul lipit de unul dintre pereţi, înţelese de unde venea mirosul cel mai greu de suportat. Lampa de control a congelatorului nu era deloc luminată, dar nu încăpea nici urmă de îndoială că lada era plină cu alimente, pentru că duhnea îngrozitor a carne stricată.

Roald constată uşurat că i-ar fi fost imposibil să deschidă uşa congelatorului, întrucât acesta era aproape cu totul acoperit cu tot felul de obiecte, printre care un televizor vechi, enorm, care trebuia să cântărească câteva zeci de kilograme. Carcasa televizorului era acoperită de câteva straturi groase de praf, aşa că Roald nici nu îndrăzni să se gândească cât timp se scurse de când congelatorul nu mai funcţiona.

Se opri o clipă şi se întrebă dacă nu era mai bine să plece. Ar fi trebuit să se întoarcă la Korsted cât mai repede, ca să-l aducă pe poliţist şi să găsească un veterinar. Veterinarul n-ar fi reuşit să se ocupe de unul singur de toate animalele din grajd şi de biata Ida. În momentul acela, Roald nu se mai simţea în stare să se ocupe de trupul câinelui ucis în capcană. Această povară trebuia să cadă pe umerii altcuiva. Observă că nu mai avea săgeata în mână. Probabil o lăsase afară, lângă ghiveciul de la intrare.

Întreaga situaţie i se părea absurdă. Nu reuşea să-şi imagineze cum putea cineva să trăiască în asemenea condiţii, şi cu toate astea *cineva* locuia, totuşi, aici. De pildă, băieţelul pe care îl surprinsese furând din bucătăria cârciumii sale trecuse cu siguranţă pe acolo, din moment ce o parte din prada lui se

găsea în încăperea aceea!

Dar cine trăsese săgeata?

Şi unde erau Jens Horder şi soţia lui? Aici nu părea să mai fie cineva care să se ocupe de animale, iar casa era complet baricadată şi înecată în întuneric, ca şi cum ar fi fost părăsită cu mult timp în urmă. Să se fi mutat altundeva? Dar atunci, poştaşul ar fi fost primul care ar fi aflat.

Brusc, Roald îşi aminti de un telefon pe care îl primise în urmă cu ceva vreme la cârciumă şi care se nimerise chiar în toiul petrecerii de Revelion, aşa că nu-i dăduse mare atenţie la vremea respectivă, şi era foarte posibil să fi fost şi puţin ameţit. Totuşi, îşi amintea destul de bine că persoana care sunase întrebase de Jens Horder şi de mama lui, dar mai mult de atât nu-şi amintea nicicum.

Descoperi încă o uşă care dădea, cel mai probabil, în bucătărie. Nu era sigur dacă să îndrăznească să o deschidă. Nu, în niciun caz, aici era nevoie de profesionişti, îşi zise în sinea lui. Existau anumite limite în privinţa problemelor unde puteau să-şi vâre nasul persoanele neavizate, deşi misterul băieţelului din bucătărie nu se elucidase mai deloc în ultima jumătate de oră.

La plecare ar fi putut, desigur, să încerce să bată la uşa din faţă, cu toate că era sigur că nu i-ar fi răspuns nimeni, dar se gândea s-o facă totuşi, mai degrabă pentru propria-i linişte, ca să nu-şi reproşeze că n-o făcuse sau că nici măcar nu se obosise să încerce.

Se pregătea să plece când auzi pentru prima oară zgomotele care veneau de pretutindeni. Fusese mult prea preocupat să încerce să respire, să suporte mirosul din interior şi să-şi păstreze mintea limpede în acelaşi timp, astfel că îşi ignorase complet auzul. Acum, însă, auzea tot freamătul acela continuu al unor vietăţi care se târau, zgâriau şi rodeau pretutindeni în jur. O pungă cu fulgi de porumb, ce-i drept cam zgomotoasă, se mişca încetişor pe raftul din faţa lui.

Roald o privi înmărmurit. Acum auzea şi un chiţăit slab. Să fi fost şobolani? Nu-i venea să creadă că întreaga casă ar fi putut fi invadată de şobolani. Şoarecii erau suportabili, în număr mic, dar şobolanii, pentru nimic în lume!

Făcu încă un pas înspre ieşire, când brusc fu oprit de un gând chinuitor. Şi dacă, totuşi, se afla cineva acolo? Roald avusese un prieten care nu-şi iertase niciodată faptul că ignorase tăcerea suspectă a vecinului său, ignorase până şi teancul tot mai ameninţător de reclame care se adunase în faţa uşii acestuia şi mirosul emanat de apartamentul vecin, cel puţin la început. În opinia lui,

nimeni şi nimic nu aveau dreptul să tulbure viaţa personală a cuiva – în plus, nici nu-l cunoştea prea bine pe vecinul de alături, se gândise el. Bătrânul fusese găsit trei săptămâni mai târziu, prăbuşit pe podeaua sufrageriei, într-un ultim efort de apuca telefonul.

Să se fi întâmplat acelaşi lucru şi cu Jens Horder? Se putea aştepta să-l găsească zăcând pe podea? Sau poate pe soţia lui? Era cineva în casa aceea? Şi ce legătură avea băieţelul din bucătăria lui cu toate astea? Cine era el, de fapt?

Roald se scărpină o clipă în barbă. Trebuia să-şi vină în fire. Măcar putea încerca să strige, ca să vadă dacă primeşte vreun răspuns.

Aşa că strigă un banal „Alo!”

Observă cum freamătul încăperii încremeni o secundă, apoi începu din nou, în acelaşi ritm de mai înainte.

Roald strigă din nou:

— Alo, e cineva aici? Alooooo?

Vocea îi suna mai liniştită decât se simţea.

Zgomotele ascunse ale casei nici măcar nu se sinchisiră de al treilea său strigăt. O umbră întunecată alunecă în spatele uneia dintre conservele de pe raft. Era doar o mică umbră întunecată, slavă Domnului. De-ar fi fost doar un şoarece, unul mic, eventual un chiţcan, care nici măcar nu erau chiar şoareci, cel puţin aşa spunea instalatorul care venea la han.

— Alooo?

Făceau mai degrabă parte din familia cârtiţelor.

Nu se auzi niciun sunet în afară de freamătul vietăţilor care puseseră stăpânire pe întreaga casă. În cazul ăsta, oare era mai bine să plece? Sau ar fi trebuit să intre, totuşi, şi în bucătărie?

Spaima lui Roald nu fu cu nimic diminuată când din spatele uşii de la bucătărie ţâşniră doi iepuri. Parcă-l pândiseră de cealaltă parte a uşii, iar cu prima ocazie o zbughiseră prin cămară, urmând razele de lumină până se făcuseră nevăzuţi în câmp. Roald închise uşa în urma lui, fără să ştie exact de ce. Se temea, oare, că lăsase să iasă prea multe vietăţi dintr-o casă în care n-ar fi trebuit să se afle? Le gonise cumva animalele de companie?

Pe pancarta din dreptul barierei scria foarte clar *Accesul interzis.* La naiba cu interdicţiile, el îşi pierduse câinele într-un mod barbar aici, iar muşamaua lui cu model floral se afla în cămară. Era mai mult decât îndreptăţit să se afle acolo. Avea dreptul să ştie ce se petrece.

Sau scria oare doar *Acces interzis persoanelor neautorizate?* N-ar fi putut spune cu certitudine.

Bucătăria era la rândul ei destul de întunecată, pentru că perdelele maro-deschis acopereau geamurile care dădeau spre curte. Cu toate astea, razele soarelui de dimineaţă răzbăteau prin materialul translucid, astfel că întreaga încăpere părea cuprinsă de o vâlvătaie stranie şi aurie. Mirosul era la fel de oribil ca şi în cămară, aşa că Roald se văzu nevoit să-şi ţină mâna la nas. Găsi încă un frigider aici, dar numai Dumnezeu putea şti ce se găsea înăuntru. Nu avea nici cel mai mic interes să verifice, mai ales după ce încercă întrerupătorul de lângă uşă şi constată că lumina nu funcţiona nici în bucătărie.

Şi aici îi era aproape imposibil să se deplaseze din cauza cutiilor, a lucrurilor de tot felul şi a gunoaielor îngrămădite unele peste altele. Îi era imposibil să ajungă la uşa din capătul opus al încăperii, în dreptul căreia se afla o ladă imensă, plină cu piese de motor. Roald bănuia că uşa aceea ducea în holul de la intrare. Cel puţin, aşa părea să fie poziţionată faţă de uşa de la intrarea principală.

Folosind o umbrelă stricată, reuşi să dea la o parte una dintre perdelele care acopereau geamul din dreptul chiuvetei, plină la rândul ei de tot felul de obiecte, pentru a lăsa puţin mai multă lumină să pătrundă înăuntru. Regretă amarnic decizia imediat ce zări micile amănunte pe care lumina le scotea acum la iveală: pânzele imense de păianjen care învăluiau totul asemenea unei membrane lipicioase, zeci de păienjeni morţi, aproape morţi sau mult prea vii şi care mişunau în toate direcţiile, alături de colonii întregi de gândaci de bucătărie şi alte familii de târâtoare care puseseră stăpânire pe încăpere de la podea până la tavan.

O pungă nedeschisă de bomboane strălucea în mijlocul haosului, cu nuanţele ei multicolore şi formele atât de familiare. Părea să fi fost aşezată acolo recent. Preferatele lui fuseseră mereu cele roz cu gust de cocos, dar care aveau aceeaşi aromă ca a celor galbene, nu-i aşa? Pe perete era un poster vechi cu diferite specii de peşte care acum păreau să se uite la el cu ochii lor goi. Roald privi podeaua ca să-şi calculeze următorii paşi, dar dădu peste şi mai multe bomboane. O pungă pe jumătate goală de jeleuri căzuse într-un fost ghiveci pentru flori, iar cineva părea să fi împrăştiat dinadins o pungă de lemn dulce presărat cu sare peste tot pe podea.

Lemn dulce presărat cu sare. Ce neobişnuit.

Când se aplecă să le privească mai de aproape, îşi dădu seama că pe jos

erau împrăştiate excremente de iepure, nu jeleuri Haribo. Erau peste tot. Să fi fost trei iepuri capabili să facă atâta mizerie?

Patru, mai degrabă, pentru că imediat ce se ridică din nou în picioare se lovi cu piciorul într-un capac de roată şi încă un iepure ţâşni din mica lui ascunzătoare. Dispăru printr-o uşă întredeschisă din dreapta sa. Poate că acolo era sufrageria?

Zgomotele sporiră ca număr. Şi ca intensitate.

Voia să arunce o privire în sufragerie şi apoi să iasă de acolo cât putea de repede. Tot ce găsise în casă i se părea mult prea copleşitor, iar un gând nu-i dădea pace: nu era sigur dacă ar fi supravieţuit şocului de a descoperi un cadavru. De asta trebuia să se ocupe poliţia. Şi mai era şi aerul, atât de înecăcios şi încărcat de praf încât simţea nevoia să tuşească la fiecare două secunde. Tot undeva în minte dăinuia încă amintirea câinelui ucis de o săgeată trasă cu puţin timp în urmă. Săgeata aceea aparţinea cuiva. Şi era cu neputinţă ca acel cineva să fie mort.

Cu toate astea, conştiinţa îl îndemnă să arunce o privire în sufragerie, o privire de ansamblu înainte să plece. Cu deosebită grijă, deschise uşa puţin mai mult. Avusese dreptate, uşa dădea într-adevăr într-o sufragerie – sau măcar în ceea ce fusese cândva o sufragerie.

În partea opusă a camerei, un zid de obiecte se înălţa în faţa ferestrelor dinspre sud. Razele soarelui se luptau să pătrundă în cameră prin micile fante, dar se stingeau sufocate de praful dens, devenind nişte biete umbre şi oferind doar o iluzie de claritate.

Roald avea senzaţia că se află undeva în adâncurile uitate ale pământului. Se opri în dreptul unui mic culoar care se unduia printre mormanele de obiecte îngrămădite asemenea membrelor unui imens trup întunecat. Acum încerca să găsească o noimă printre contururile care începeau să se definească în faţa ochilor săi, în penumbra întunecată şi încărcată de praf. Găsi alte câteva umbrele şi o bufniţă împăiată – sau cel puţin spera să fie împăiată. În mai multe locuri, mormanele de obiecte atingeau tavanul. Mai înaintă câţiva paşi şi văzu un pian îngrămădit într-o parte. Alături se aflau un bust, o canapea răsturnată, un manechin, o masă, butoaie, cearceafuri, pungi de plastic, ambalaje din carton şi tot aşa. Printre zecile de mormane se deschideau nenumărate cărări.

Nedumerit, se chinui câteva clipe să-şi dea seama ce anume atârna din tavan. Semăna cu un copac. Să fi fost un brad spânzurat? Abia după ce zări

steaua din vârf şi decoraţiunile în formă de inimă îşi dădu seama că bradul fusese cândva un pom de Crăciun. Câteva ornamente stăteau să cadă de pe crengile pleşuve, în timp ce altele nu mai erau de mult la locul lor. Una dintre ele se desprinse chiar când se apropie el. Inimioarele acelea păreau să fie atât de fade dar, pe de altă parte, întunericul viu în mijlocul căruia se găseau anihila orice urmă de culoare. Sunetul acelor uscate de brad pe care le strivea sub picioare îi deschise din nou auzul către freamătul vietăţilor din interior, care mişunau pretutindeni în jur.

Şi-ar fi dorit să iasă pe cea mai rapidă cale posibilă şi, din moment ce se afla deja suficient de aproape de uşa care dădea spre intrarea principală, prefera s-o ia pe drumul acela. Nu putea fi mai rău decât să treacă din nou pe lângă frigiderul şi congelatorul pline de carne putrezită. Roald regreta amarnic că pătrunsese atât de adânc în măruntaiele casei. În clipele acelea îşi dorea să nu-i fi trecut vreodată pragul.

Calea spre ieşire îi fu însă tăiată de un imens sac de pânză din spatele căruia ţâşniră trei iepuri speriaţi care se făcură nevăzuţi în întuneric imediat ce încercă să-l urnească din loc. Când încercă să ridice sacul, simţi cum conţinutul acestuia începe să i se reverse peste unul dintre pantofi. Îşi retrase imediat piciorul şi privi în jos. Nutreţul se scurgea, aşternându-se în moviliţe de-a lungul culoarului, iar sacul, acum scăpat de greutatea conţinutului, se aşternu molatic într-o parte.

Continuă să escaladeze munţii de obiecte, înaintând spre holul îngust. Simţi nevoia să se sprijine de pereţii scorojiţi care se întindeau de ambele părţi ale culoarului ca să se protejeze în caz că unul dintre mormanele de gunoaie s-ar fi prăbuşit peste el, dar în acelaşi timp nu şi-ar fi dorit să atingă nimic din ce îl înconjura. Gândul că s-ar fi putut trezi cu un şobolan în palmă îi dădea fiori. Aşa că ţinea mâinile în lateral, fără să atingă nimic, dar gata să se sprijine în caz că situaţia ar fi cerut-o.

Şi atunci veniră.

Poate că deranjase vreun cuib ascuns atunci când mişcase sacul mai devreme. Tresări la auzul vietăţilor care fremătau, cădeau, alunecau şi se ciocneau unele de altele. Când se întoarse, văzu cum o întreagă latură a camerei sufocate de gunoaie se prăbuşeşte. Căzu până şi bufniţa, iar un aparat radio mare şi vechi se prăbuşi, trăgând după sine şi alte lucruri. Alunecară şi câteva cutii de carton, lăsând în urma lor suficient loc cât să se strecoare înăuntru un fascicul slab de lumină.

Îi veniră în minte imagini catastrofale cu avalanşe sau alunecări de teren.

Oare totul avea să se năruie într-un val ucigaş, cataclismic, şi să-l îngroape de viu?

Şi atunci veniră iepurii, din toate colţurile şi orificiile şi crăpăturile posibile. Roald îşi cuprinse capul în mâini şi începu să urle, încercând din răsputeri să scape de hoardele de vietăţi înspăimântate.

Cărarea se lărgise puţin acum. Avea de ales între a urca pe scări, pe mijlocul cărora se formase un mic culoar, sau a fugi pe coridorul care se deschidea spre stânga şi ducea prin hol direct la uşa principală.

Se opri brusc.

Iepurii se adunaseră în grupuri mici pretutindeni, majoritatea în colţul din spatele scărilor, la adăpostul unui cart. Freamătul încetase.

Într-un final îşi dădu seama că nu era vorba de nicio avalanşă, ci doar de câteva lucruri care se prăbuşiseră, înainte ca totul să revină la simbioza de dinainte. În spatele lor, o rază generoasă de soare, eliberată de întunericul dimprejur, mângâia conturul pomului de Crăciun spânzurat care trona deasupra tuturor ca un martor tăcut.

Roald privi în jur din locul în care se afla. În partea aceea a sufrageriei pătrundea mai multă lumină datorită unei mici ferestre care se afla pe holul exterior. Se afla în colţul de est al casei.

Îi atrase atenţia o porţiune din peretele care despărţea holul de la intrare de bucătărie. Jos, în dreptul plintei, observă o gaură destul de mare, cu margini neregulate. Locatarii blănoşi ai casei începuseră pur şi simplu să muşte din perete! Un cablu sfâşiat zăcea cu firele de cupru răsfirate pe podea, în vreme ce bucăţile de plastic din izolaţie erau împrăştiate printre excremente şi resturi de tencuială. Ceva asemănător se întâmplase şi cu peretele de lângă scări, iar Roald nu putu să nu se întrebe ce surprize mai aşteptau să fie descoperite în spatele pereţilor acelei case. Toate firele acelea expuse însemnau un risc foarte mare de incendiu. Şi oare câtor atacuri de felul acesta le-ar mai fi putut ţine piept aceşti pereţi înainte ca întreaga casă să se prăbuşească?

Gândurile îi fură brusc întrerupte de apariţia unui şobolan care alerga în voie pe podea.

— Afară! îi porunci arătând cu degetul spre colţul peretelui, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca animalul să se supună ordinelor sale.

Vietatea dispăru în direcţia opusă, dar vârful cozii i se mai întrezărea din spatele unei cizme de cauciuc.

Şi atunci auzi zgomotul.

De undeva de la etajul superior răzbătu o bufnitură care nu semăna cu freamătul produs de vietăţile din casă sau de clămpănitul vreunor păsări sau de vântul care făcea obiectele să se lovească unele de altele. Era zgomotul unei fiinţe umane care bătea în perete pentru că voia să-şi facă simţită prezenţa.

Drumul pe scări fu cumplit, ca în coşmarurile în care încerci să fugi, dar nu te poţi mişca decât cu încetinitorul. Poate că grosimea şi densitatea prafului îl făceau să se mişte mai greu. Sau poate mirosul? Plămânii lui strigau după o gură de aer proaspăt, dar Roald trebuia cu orice preţ să ajungă la etaj. Nu şi-ar fi dorit sub nicio formă să piară asfixiat în casa aceea, dar prefera un astfel de sfârşit decât să-şi continue existenţa ştiindu-se lipsit de inimă.

Poate că băieţelul acela se afla la etaj şi avea nevoie de ajutor.

Când ajunse în holul de sus, zări o lumină pâlpâind în încăperea cea mai apropiată. De acolo venise şi zgomotul. Câţiva iepuraşi se lipiseră de nişte traverse lungi de fier când trecu pe lângă ei ca să ajungă la uşa camerei.

Roald nu mai văzuse în viaţa lui o fiinţă omenească de dimensiuni atât de mari zăcând în pat – adică, în ceea ce Roald bănuia că ar fi un pat. Aproape că nu se mai vedea din cauza teancurilor de caiete, cărţi, farfurii de unică folosinţă, tăvi din folie de aluminiu, tricotaje, lumânări, chibrituri, căni de unică folosinţă, prosoape murdare, covoare roase, saltele, excremente de şoarece (ah, spera din tot sufletul să fi fost doar de şoarece!). În rest, spaţiul era ocupat de trupul ei şi de membrele ataşate acestuia.

Aerul era de nerespirat, iar duhoarea care urca de jos era aproape insuportabilă. Persoana din pat duhnea a urină şi a fecale şi a putrefacţie. Roald abia dacă-şi putu stăpâni senzaţia copleşitoare de greaţă.

Zăcea în pat, ţinând în mâna dreaptă o umbrelă. Mânerul ei era rezemat de rama de la capul patului, iar Roald se gândi că în felul acela reuşise să producă zgomotul pe care-l auzise el. Când îl văzu apărând în pragul uşii, creatura dădu drumul umbrelei şi îşi lăsă braţul enorm să se prăbuşească cu o epuizare vizibilă peste ceea ce părea un tricotaj început de curând.

Pe o noptieră de alături, deasupra grămezilor de cărţi şi hârtii, pâlpâia flacăra unei lumânări aşezate într-un mic sfeşnic. Bucuria pe care i-o stârni vederea unei surse deschise de foc dispăru imediat ce îşi dădu seama de starea încăperii în care se afla şi, mai presus de orice, de starea în care se afla

femeia din faţa ochilor lui.

Fiinţa aceea era într-o stare absolut deplorabilă.

— Maria Horder? întrebă el cu o voce pe care abia şi-o putu recunoaşte, cel mai probabil din cauza prafului.

Aceasta încuviinţă cu dificultate.

— Eu… Nu ştiu…

Dintr-odată Roald, nu se mai simţi în stare să gândească limpede.

— Sunt Roald Jensen, proprietarul cârciumii din Korsted, reuşi el să rostească până la urmă.

Expresiile femeii erau aproape indescifrabile pe faţa ei enormă, dar nu se îndoi nicio clipă că încerca să-i zâmbească prietenos. Nu se îndoia nici de faptul că plângea, deşi nu-i putea vedea ochii adânciţi în nişte gropi întunecate, uriaşe. Pielea îi arăta gri-vineţie în lumina slabă a lumânării, iar umbra grotescă a nasului aluneca pe unul dintre obraji asemenea unei vietăţi mici şi tremurânde.

— Aveţi nevoie de ajutor! spuse el.

Femeia încuviinţă din nou.

— O să aduc pe cineva cât pot de repede. Dar unde e soţul tău… Unde e Jens Horder?

În sfârşit, simţi că putea să-şi adune din nou gândurile.

Femeia căută un caiet cu mâna stângă şi împinse deoparte cartea pe care o ţinea pe burtă, ca să aştearnă câteva cuvinte pe hârtie. Roald recunoscu titlul *Madame Bovary* înainte ca romanul să alunece într-o tavă de aluminiu.

Roald făcu un pas în faţă, sau mai precis călcă peste o grămadă de alte lucruri, ca să citească ce scrisese Maria pe bileţel.

VINE IMEDIAT. AM NEVOIE DE MEDICAMENTE. DOCTOR.

Efortul o epuizase, ceea ce nu părea să fi fost cazul până atunci, după cum o arătau nenumăratele coli de hârtie împrăştiate pretutindeni în jurul ei. Unele dintre ele fuseseră acoperite cu un scris frumos şi studiat, în vreme ce altele nu arătau aceeaşi eleganţă.

Scrisul ei de acum semăna mai mult cu scrijeliturile unui şcolar neîndemânatic.

— Da, o să mă întorc cât pot de repede…

SALVAŢI-O PE LIV, scrise ea şi-l privi cu ochi rugători. El se grăbi să încuviinţeze, puţin încurcat de ce citise. Oare îi cerea să-i salveze viaţa?

— Promit că… O să mă întorc cât de repede pot. Aveţi grijă ca lumânarea să nu se…

Începu să gesticuleze cu mâinile ca şi cum ar fi fost deosebit de important să mai primească încă o informaţie înainte să plece. Femeia era vizibil epuizată. Probabil că nu băuse niciun strop de apă de ceva vreme.

GRIJĂ LA CAPCANE.

Roald încuviinţă. Asta cu siguranţă.

— Să vă aduc nişte apă înainte să plec? întrebă el îngrijorat.

În clipa imediat următoare văzu în spatele ei nişte desene care înfăţişau doi copii.

Ea clătină din cap şi scrise din nou.

Adăugă un MAI ÎNTÂI la sfârşitul propoziţiei care spunea SALVAŢI-O PE LIV. Un şuierat puternic îi ieşea din străfundurile plămânilor.

AVEM NEVOIE DE AJUTOR TOŢI 3.

Roald abia dacă mai putea suporta duhoarea din încăpere. Trebuia să ajungă afară cât mai repede, altfel ar fi vomitat. Începu să înţeleagă ce se afla în găleata din dreptul patului, în jurul căreia zăceau împrăştiate bucăţi de hârtie igienică şi prosoape mototolite.

Nici măcar nu îndrăznise să deschidă gura şi să mai spună ceva, se mulţumi doar să încuviinţeze şi se întoarse înspre uşă. Doar un puternic sentiment de compasiune îi dădu forţa necesară să nu-şi verse tot conţinutul stomacului înainte să ajungă în sufragerie, şi chiar şi acolo o făcu în cel mai silenţios mod cu putinţă, într-o cutie de carton care conţinea ceva absolut neidentificabil.

Toţi trei? Oare asta însemna că băieţelul era *al lor?* Şi viaţa cui trebuia să o salveze mai întâi?

Roald ajunse la uşa de la intrare şi o împinse cu atâta forţă încât aceasta sări cu totul în lături. Niciodată nu simţise nevoia să respire aer curat mai mult decât atunci. Păşi pe prima treaptă de la intrare şi absorbi toată lumina pe care era capabil s-o ofere soarele de noiembrie, trăgând adânc, în piept, în plămâni, aerul curat de afară.

Din pură întâmplare, privirea îi alunecă spre ceea ce părea a fi o tolbă cu săgeţi; un mănunchi de pene care tresăriră o clipă în spatele unei căzi abandonate din apropierea grajdului. Roald se strădui să-şi dea seama ce vede. Da, avea dreptate. Acolo se ascundea cineva care purta în spate o tolbă cu săgeţi. O furie intensă începu să clocotească în adâncul fiinţei sale.

— Tu de colo! strigă el. Tu de colo, din spatele căzii! Ştiu că eşti acolo!

În clipa următoare văzu un copil fugind mâncând pământul pe lângă grajd,

cotind spre pădure şi dispărând la capătul clădirii din lemn în direcţia din care venise Roald. Tolba îi sălta în spinare peste puloverul brun-portocaliu.

Roald privi uimit în urma băieţelului, acelaşi pe care îl văzuse în bucătăria cârciumii.

Din vârful scărilor observă că exista un drum mai direct care traversa curtea. Dacă ar fi luat-o pe lângă mormanul deasupra căruia trona capul combinei de recoltat, probabil că ar fi reuşit să-i taie calea.

A FOST CINEVA AICI ACUM O SĂ TE AJUTE LIV
NU POT SCRIE MAI MULT EPUIZATĂ
VĂ IUBESC

COŞMARUL

Coşmarurile lui Jens Horder începuseră imediat după ce incinerase trupul mamei lui pe câmpul din spatele grajdului.

Prima dată visase că Elsa se întorsese însoţită de un profesor, de un poliţist şi de un doctor, sosiţi anume s-o ia pe Liv. Se făcea că el era ocupat să cureţe grajdul şi nu-şi dădea seama ce se întâmpla decât atunci când era deja prea târziu. Apuca doar să-i vadă urcându-se într-o maşină mare din curte şi plecând în trombă, stârnind un nor de praf gros, asemenea unei pâcle dese. Jens se arunca în norul de praf, alergând cu disperare în urma lor, iar când acesta se risipea el vedea că se află de fiecare dată în locul unde începea Gâtul – doar că limba de pământ nu mai era acolo, ci fusese înghiţită de mare. De cealaltă parte, vedea cum maşina dispare în bătaia razelor de soare pe drumul care ducea pe insula principală.

Jens se trezea când se arunca în valuri şi apa începea să-i umple plămânii, sufocându-l.

Cu timpul, coşmarurile se înteţiseră.

Se făcea că se întorceau din nou: mama lui, medicii, profesorii şi poliţia. De la o vreme, feţele lor se contopeau cu figurile persoanelor pe care le văzuse în diferite locuri. Ce aveau în comun toate aceste feţe necunoscute era că voiau să-i răpească tot ce avea mai scump pe lume.

În unul dintre vise se afla pe platoul unde creşteau pomii de Crăciun, iar când se întorcea la gospodărie nu mai găsea nimic, nici pe Liv, nici pe Maria, nici animalele, nici casa, nici lucrurile. Totul dispăruse. Vedea doar nişte oameni fugind, iar când încerca să-i ajungă din urmă, aceştia se făceau nevăzuţi. Continua să alerge, împiedicându-se şi căzând în smocurile de iarbă, în rădăcinile şi cioturile care se iţeau de nicăieri în faţa lui, pe când ceilalţi aveau calea mereu liberă. Adversarii lui nu se prăbuşeau niciodată. Reuşeau să se îndepărteze şi ajungeau întotdeauna la adăpostul insulei principale. Când el ajungea în sfârşit la Gât, acesta dispărea de fiecare dată sub valurile mării, iar el rămânea singur pe o insulă pustie.

În coşmarurile cele mai cumplite, oameni în halate albe veneau să o ia pe Maria. Îi găsea mereu în camera ei atunci când se întorcea de la Korsted, din călătoriile lui nocturne, aşezaţi în jurul patului cu fierăstraie şi bisturie, aţintind asupra ei nişte lămpi imense. Era nevoie s-o ia cu ei ca s-o ajute, spuneau ei, dar ea era mult prea mare şi grea să încapă pe uşă, aşa că erau

nevoiţi să o taie în bucăţele cât mai mici. Abia după ce reuşeau s-o scoată din casă şi s-o ducă departe de el, abia atunci puteau s-o facă bine, spuneau ei.

În momentele acelea, Jens încerca de fiecare dată să se trezească, dar nu reuşea. Şi nici nu-i putea opri. Îi tăiaseră deja capul şi îl aşezară pe noptieră. Ea îl privea cu ochii ei frumoşi, murmurând că-l iubeşte. Deşi zâmbea cu colţurile gurii, ochii îi erau înecaţi în lacrimi, iar uneori trupul său era cuprins de spasme puternice, ca şi cum, cu ultimele forţe, ar fi încercat să se împotrivească tranşării la care era supusă. Din trup nu-i curgea niciodată sânge. Era imaculată, asemenea porţelanului. În mână strângea încă un pix când o bucată mare din toracele ei era desprins de trup şi sprijinit de tocul uşii, cu tot cu restul braţului.

Apoi îi tăiau pieptul în bucăţi cât mai mici, iar Jens îi implora din tot sufletul să nu-i atingă inima.

— O să avem mare grijă de ea, îi răspundeau ei. Noi putem avea mult mai multă grijă de ea decât ai avut tu vreodată, Jens Horder.

Îi privea încremenit în timp ce o purtau afară din cameră, bucată cu bucată. Lui i se permitea să-i ducă doar capul.

— Te iubesc, îi şoptea el la ureche.

Capul era greu, îngrozitor de greu, dar partea cea mai rea era că trupul Mariei începea să se dezintegreze pe măsură ce era scos din cameră. Jens mergea în urma doctorului care îi ducea piciorul drept şi observa cum acesta începe să se sfărâme. La fel se întâmpla şi cu celelalte părţi ale trupului. Inima îi cădea din piept, se rostogolea pe scări în jos până la parter, unde se oprea scoţând un oftat prăfuit. Capul se fărâmiţa întotdeauna la sfârşit, scurgându-se printre degetele lui Jens, care nu mai reuşea să-l ţină laolaltă, dispărând particulă cu particulă, până devenea ţărână.

— În cazul ăsta, trebuie să luăm şi copilul, spuneau ei. Are cumva şi fraţi sau surori?

☆

Prigonitorii dispăreau mereu dincolo de Gât, cu toată prada lor, iar Jens nu era capabil să-i oprească. Se împiedica de fiecare dată sau nu mai reuşea să-şi mişte picioarele. Avea senzaţia că toate forţele naturii se aliau împotriva lui. Îi închideau toate drumurile şi-l înfricoşau. Pădurea, marea, animalele – toate îi deveneau potrivnice.

În vreme ce prigonitorii lui scăpau nepedepsiţi.

Iar el nu-şi dorea decât să-i oprească.

Jens se trezea de fiecare dată plângând, acoperit de sudoare. Până şi

ceasurile în care era treaz îi erau bântuite de coşmaruri. Îl apăsau amintirile şi teama de ce avea să urmeze. Cu timpul, începu să nici nu le mai poată deosebi.

Cu timpul, totul începu să se amestece de-a valma în mintea lui.

POŞTAŞUL

Poştaşul era foarte bine dispus în dimineaţa aceea. Se trezise cu vioiciune şi simţea câţiva fluturi în stomac, deşi nu era tocmai anotimpul bucuriilor primăvăratice.

Trebuia să ajungă pe Cap.

Pentru prima dată în toţi acei ani, scrisoarea semnată cu misterioasa literă M fusese trimisă ca „recomandată”. Poştaşul era intrigat de schimbare dar, în acelaşi timp, era mai mult decât interesat să-şi satisfacă atât de îndelungata curiozitate. Acum îşi putea în sfârşit permite să întrebe cine era expeditorul (care până la urmă nu era mafia, deşi nu-l lăsa inima să renunţe de tot la această idee).

Nu în ultimul rând, i-ar fi plăcut să afle dacă misterioasa literă „M” avea vreo legătură cu expeditorul „M Inventions for Life”, care le trimisese un colet mare şi care îl avea pe Jens Horder drept destinatar. Firma îşi avea adresa pe continent, pe coasta de est. Se interesase, desigur. Oricum, mafia avea legături peste tot, aşa că ipoteza lui nu era chiar atât de trasă de păr.

Poştaşul opri duba în dreptul barierei. Apoi deschise uşa din spate, unde îl aştepta pachetul cu scrisoarea aşezată deasupra.

Fu nevoit să se folosească de ambele mâini, pentru că pachetul se dovedi deosebit de greu. Ce putea să se afle într-un colet de aproximativ 70 x 70 şi înalt de doar 20 de centimetri? Era mult prea greu să fie un capac de WC – ăsta era primul lucru la care se gândise. Ceva îi spunea că, orice s-ar fi aflat înăuntru, trebuia să aibă o formă rotundă. De regulă, coletele pătrate conţineau obiecte rotunde.

Se simţi aproape bucuros când trecu dincolo de placa pe care scria *Acces interzis*. Desigur, interzis pentru persoanele neautorizate, se gândi el. Acest mesaj nu îi era adresat sub nicio formă, mai ales că era purtătorul unei scrisori recomandate şi al unui colet.

În cazul ăsta, semnătura la primire era obligatorie.

Nici nu se gândea să plece de pe Cap fără semnătură.

Poştaşul o luă prin dreapta barierei privind încrezător, dar cu vădită nerăbdare, spre casă. Dacă avea noroc, poate îi ieşea în întâmpinare chiar Maria Horder. Murea de curiozitate să vadă cum arăta acum.

Abia apucă să facă doi paşi că auzi pe cineva strigând din spatele lui.

— Tu de colo! răsuna vocea, iar el se opri brusc.

Simţi un fel de violenţă în cuvintele acelea, dar nu se lăsă tulburat. Când se întoarse, îl zări pe Jens Horder, care se îndrepta spre el cu paşi repezi.

— Încotro? N-ai văzut ce scrie la intrare? Nu aşa ne era înţelegerea?

Poştaşul nu scoase o vorbă. Nu era obişnuit să fie tratat aşa. Ce-i drept, Scurtcircuitul obişnuia să-l întâmpine cu asemenea izbucniri – ca să nu mai vorbim de momentele în care chiar îl brusca fizic. Jens Horder, însă, nu ridicase niciodată vocea la cineva, cel puţin nu la vreun angajat al poştei.

— Păi, da, dar…

— Vino încoace! şuieră Horder. Ce ai acolo? E pentru mine?

Poştaşul trecu cu o oarecare împotrivire de cealaltă parte a barierei. Era aproape furios pe sine că nu se gândise să-şi înceapă traseul puţin mai devreme; poate aşa ar fi avut norocul să schimbe câteva vorbe singur, cu Maria. Ar fi dat orice să ştie cu ce se ocupau soţii Horder.

— Am o recomandată şi un colet, răspunse el. Am nevoie de semnătură pentru amândouă. De aceea am…

Se opri brusc când îl privi mai îndeaproape pe Jens Horder, împovărat cu şapte sau opt pungi mari de plastic pline ochi. Stropi mari de sudoare i se adunaseră pe frunte, deşi nu era una dintre zilele calde de noiembrie. Şi apoi mai erau şi barba şi hainele. Trecuse ceva vreme de când poştaşul avusese ocazia să se apropie atât de mult de Jens Horder şi era copleşit de aspectul înfiorător al înfăţişării sale.

— Nu te-am mai văzut cu camioneta, Horder. Nu mai conduci?

— Maşina s-a stricat. Am lăsat-o pe drumul dinspre sud A trebuit să vin pe jos până aici.

— Asta da plimbare.

— Dă-mi scrisoarea, spuse Jens Horder, aşezând plasele deoparte.

Poştaşul nu putu să distingă decât că într-una dintre plase se afla ceva alb. Apoi aşeză cu grijă coletul şi scrisoarea pe trunchiul din dreptul barierei şi îi întinse lui Jens Horder chitanţierul însoţit de un pix. Destinatarul îl privi curios înainte de a semna cu câteva mâzgăliturі furioase.

— Apropo, până la urmă de la ce vine litera M? adăugă insidios poştaşul, cu cea mai mieroasă voce de care era capabil.

Doar nu era să lase o astfel de ocazie să i se strecoare printre degete.

— Din câte văd, primeşti scrisori doar de la acest M şi iată că acum ai primit până şi un colet! Aşa că mă gândesc că…

— Dacă asta era tot, atunci, la revedere, îl întrerupse Jens Horder dându-i

înapoi pixul şi chitanţierul.

În sinea lui, poştaşul sperase că Horder o să deschidă coletul de faţă cu el.

— Nu vrei să te ajut cu pachetul acela? Am un briceag…

— Şi eu, spuse Jens Horder cu răceala sa caracteristică.

Apoi puse mâinile în şold şi îl fixă cu o privire ameninţătoare care nu lăsa loc de interpretări.

— Bine, atunci, la revedere, spuse poştaşul îndreptându-se spre maşină.

Jens Horder nu se clinti din loc cât timp maşina întoarse. Iar când poştaşul ieşi pe drumul principal care ducea spre Gât, Horder îl urmări cu aceeaşi privire de neclintit în oglinda retrovizoare. Era ca un sălbatic. Devenise un sălbatic care-şi pierduse minţile.

☆

Poştaşul nu se considera genul care să-i judece pe ceilalţi, dar concepuse tot felul de ipoteze cu privire la ce i s-ar fi putut întâmpla mamei lui Jens Horder, printre care şi ideea că i-ar fi căzut victimă propriului fiu. Sau poate că o ţinea pur şi simplu închisă în acel container. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap una ca asta dacă într-o zi n-ar fi stat de vorbă cu barcagiul din Sønderby care, în treacăt, menţionase faptul că Elsa Horder nu se întorsese pe continent după Crăciun. Nu era persoană care să fie mai la curent cu mişcările pasagerilor pe care îi transporta decât barcagiul din Sønderby. În plus, acorda un interes deosebit şi ipotezelor lansate de poştaş, în contextul în care nimeni altcineva nu se sinchisea de ele.

Totuşi, nimeni altcineva nu-l văzuse pe Jens Horder în starea în care îl văzuse poştaşul la barieră în ziua aceea. Individul ascundea ceva. Altminteri de ce ar fi fost atât de agresiv?

Ce îl deranja şi mai tare pe poştaş era faptul că nu avea nimic nou cu care să se laude în faţa cunoscuţilor săi de la han. Sau poate că nu era chiar aşa.

Mai era şi misteriosul expeditor – *M Inventions for Life.*

Dar nimeni nu l-ar fi băgat în seamă dacă venea cu o astfel de noutate. Nici măcar nu s-ar fi obosit să-l asculte. De fiecare dată când aducea vorba de Jens Horder, ceilalţi mormăiau îmbufnaţi să-l lase să-şi poarte durerea aşa cum credea de cuviinţă. Nu era niciun păcat în a fi puţin ieşit din comun.

Să-l ia naiba!

M

Jens Horder nu se clinti din loc decât atunci când maşina poştei dispăru cu totul în depărtare. Apoi se îndreptă spre scrisoare şi spre pachetul cel mare care stătea rezemat de buturugă.

Luă mai întâi plicul căptuşit, de culoare gălbuie. Înăuntrul lui se afla plicul alb care conţinea obişnuita sumă de bani în bancnote. Nimic nu se schimbase. Deschise mai întâi plicul galben, îl scoase pe cel alb şi îl deschise şi pe acesta. Totul era exact ca înainte, doar că de data asta scrisoarea fusese trimisă ca recomandată.

În plus, plicul alb era însoţit de o bucată de hârtie împăturată.

Scoase încet bucata de hârtie şi observă că era destul de groasă şi ornată cu caneluri foarte fine. La lumină căpătă culoarea fildeşului, iar când o deschise observă că era filigranată cu denumirea unei firme.

Nu era o singură bucată de hârtie, ci două foi prinse cu capsă.

Recunoscu scrisul fratelui său.

Dragă Jens

A trecut, fără îndoială, atât de mult timp, iar vina îmi aparţine pe deplin. Din acelaşi motiv, îmi este destul de greu să scriu această scrisoare, dar sper să o primeşti cu inima deschisă.

Sper, de asemenea, să poţi accepta şi că tot eu am fost expeditorul acelei sume de bani pe care aţi primit-o în fiecare lună în tot acest timp. Am preferat să trimit bani lichizi pentru că m-am gândit că aşa e mai uşor pentru voi şi, de asemenea, şi mai discret. N-aş fi vrut să vă creez şi mai multe probleme – cel puţin nu mai multe decât v-am creat atunci când am hotărât să plec şi să las totul în urmă. Nu ştiu dacă mă vei putea ierta vreodată, dar totuşi sper că vei găsi puterea să o faci.

Sunt sigur că te descurci de minune cu atelierul de tâmplărie şi că probabil nu aveţi nevoie de mica mea contribuţie dar, din moment ce m-am sustras de la obligaţiile mele faţă de casă şi faţă de voi, mă gândeam că aceasta ar fi o minimă modalitate prin care aş putea să mă revanşez. Recunosc că am procedat astfel şi gândindu-mă la mine, într-o încercare de a îndrepta răul făcut şi de a-mi linişti conştiinţa. Deşi nu cred că am reuşit să fac asta, până la urmă.

Nu mi-am iertat niciodată faptul că v-am lăsat la mila sorţii, dar am simţit o nevoie disperată să mă eliberez. Aşa cum probabil că ţi-ai dat seama şi tu pe atunci, am simţit că viaţa mea nu mai avea niciun sens pe Cap. Simţeam nevoia să evadez, iar toate obligaţiile, responsabilităţile şi, nu în ultimul rând, aşteptările mamei mă sufocau îngrozitor. Toate îngrădirile astea îmi dădeau o senzaţie de claustrofobie. Trăiam atât de rupţi de lume, iar eu îmi doream cu totul altceva. Eu îmi doream să văd lumea, s-o descopăr, să merg la oraş, în vreme ce tu nu-ţi doreai decât să-ţi iubeşti copacii.

Iar tu, Jens, nici măcar nu mai vorbeai cu mine. Nu-ţi reproşez asta – n-aş putea niciodată să-ţi reproşez aşa ceva! Nimeni nu ştie mai bine decât mine cât de mult te-a afectat nenorocirea care s-a abătut asupra tatei. Totuşi, eram atât de supărat pe tine în sinea mea, pentru că simţeam că am nevoie de tine, simţeam că am nevoie să vorbesc cu tine. Într-un fel, îţi simţeam lipsa deşi erai mereu lângă mine! N-am mai putut suporta un astfel de chin.

Apoi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu un turist care venise din Armslev. Era inginer pe continent şi era foarte entuziasmat de ideile mele. Cu el îmi petreceam timpul atunci când am început să lipsesc de acasă cu orele. Mi-a oferit un loc de muncă la firma lui, dar l-am refuzat iniţial, gândindu-mă că mi-ar fi fost imposibil să vă părăsesc. Dar până la urmă am făcut-o. Purtam cartea lui de vizită tot timpul la mine, dar n-am îndrăznit niciodată să ţi-o arăt.

Locul de muncă s-a dovedit cu adevărat bun şi remunerat pe măsură. După un timp, am reuşit să-mi deschid propria firmă. Construiam tot felul de lucruri din metal şi oţel, în special sisteme de compostare a cardurilor şi multe altele. Cu toate astea, deşi poate că n-o să-ţi vină să crezi, cel mai bine se vindeau suporturile metalice pentru brazii de Crăciun. Am câştigat atât de bine de pe urma lor încât am plecat în Austria, unde am deschis o sucursală.

În tot acest timp am găsit o angajată de încredere care să vă trimită bani în fiecare lună. Iar după cunoştinţele mele, plicurile trimise de mine au ajuns la voi în fiecare lună. Acum m-am întors şi m-am logodit cu această angajată de încredere! Locuim într-un apartament frumos la oraş, dar ne gândim totuşi să ne mutăm şi să ne întemeiem o familie. Din fericire, logodnica mea e puţin mai tânără decât mine.

Îţi mărturisesc că am început să simt dorul propriei mele familii, mi-e dor să vă văd pe tine şi pe mama. Mă gândesc foarte des la voi. Mi-a fost al naibii de greu să dau de voi.

Odată mi-am luat inima în dinţi şi am sunat la cârciuma din Korsted. Cred că persoana cu care am vorbit era noul proprietar (probabil că Oluf nu mai trăieşte) sau vreun client. În orice caz, cred că am nimerit în mijlocul petrecerii de Anul Nou! Nu m-am prezentat şi am întrebat de voi doar în treacăt. Ştiu foarte bine cât de mult vorbeşte lumea şi nici n-am vrut să vă creez probleme. De acolo am aflat că Elsa nu mai locuieşte pe Cap, dar că ţi-a făcut o vizită de Crăciun şi că tocmai plecase.

După o vreme, când participam la o cină, una dintre invitate s-a arătat interesată de numele meu de familie. Mi-a dezvăluit că ştia o persoană pe nume Elsa Horder! Am aflat apoi că mama locuise multă vreme la o cunoştinţă de-a ei şi că ele două ar fi fost chiar verişoare. Din nefericire, cunoştinţa ei fusese rănită foarte grav în urma unui accident de circulaţie, aşa că doamna în cauză nu mi-a putut spune unde era mama, dar era sigură că nu mai locuia la vechea adresă, la verişoara ei.

Tu probabil că eşti la curent cu toate veştile astea şi îmi închipui că ştii şi unde locuieşte mama în prezent. S-a mutat din nou cu tine? Tu ai ştiut mereu să-i ţii piept Elsei şi tentativelor ei de a-i controla pe cei din jur. Să ştii că te admir pentru asta.

De departe cea mai bună veste pe care am primit-o când am sunat la cârciumă a fost să aflu că tu încă mai locuieşti pe Cap alături de soţia şi de fiica voastră! Nu ştii cât de mult mă bucur că te-ai căsătorit şi că ai reuşit să-ţi întemeiezi o familie, Jens. Sper din tot sufletul că eşti fericit.

Şi eu îmi doresc atât de mult să fiu părinte! Nici nu mi-a trecut prin cap să-mi întemeiez o familie decât foarte târziu, am fost mult prea preocupat să inventez tot felul de device-uri inteligente pe care să le scot cât mai repede pe piaţă. Uneori îmi doresc să fi simţit şi eu aceeaşi dragoste faţă de natură ca tine şi ca tata. Părea un sentiment atât de sănătos, atât de autentic. Acum îmi e dor să simt lemnul proaspăt în mână şi mi-e dor şi de mirosul acela de pădure şi de mare. De altfel, chiar ne gândim că ne-ar plăcea să ne mutăm pe insulă, nu neapărat pe Cap, dar poate pe insula principală. Ce părere ai?

Pentru început, mi-ar plăcea să pot să-ţi fac o vizită ţie şi familiei tale, să reînnodăm legăturile, dacă sentimentele noastre sunt reciproce. Oare ai vrea să-mi scrii? Sau să mă suni, dacă ai posibilitatea (îţi las adresa şi numărul meu de telefon mai jos).

Salutări călduroase,
devotatul tău frate

Mogens

P.S. Sunt sigur că ai cei mai frumoşi brazi de Crăciun din ţară. Deşi cu siguranţă preferi lemnul oricărui metal sau plastic, m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să primeşti unul dintre suporturile pentru pomii de Crăciun care au stat la temelia firmei mele. De aceea, mi-am permis să-ţi trimit un astfel de suport împreună cu această scrisoare.

Jens Horder împături scrisoarea de două ori, până îi încăpu în buzunarul interior al hainei. Plicul cu bani îl aşeză în buzunarul din faţă al paltonului. Privi o clipă pachetul greoi aşezat pe ciotul de copac. Apoi ridică toate cele trei plase şi porni la drum prin partea stângă a barierei.

STRĂINUL

Îl urmărisem pe necunoscut de la marginea pădurii, de când părăsise trupul câinelui său. La un moment dat a fost cât pe ce să mă vadă – sau în orice caz am avut senzaţia că s-a uitat în direcţia mea, dar nu m-am clintit din loc, aşa că până la urmă şi-a văzut de drum. S-a îndreptat spre camera albă. Mi se părea ciudat că făcuse ocolul acela, evitând drumul direct, aşa că începusem să mă întreb dacă nu cumva ştia unde sunt capcanele, ceea ce ar fi fost absolut imposibil.

Cred că pur şi simplu era norocos.

Iar mie îmi era teamă. Nu ştiam ce anume voia. Tata nu se întorsese încă şi mama se afla în dormitor, cu totul neputincioasă. În plus, necunoscutul acela văzuse câinele şi capcana şi îmi luase săgeata. O ţinea în mână! Îmi era teamă că pornise în căutarea mea. Deşi nu avea de unde să ştie că mă aflam acolo. Nici măcar nu mă văzuse. În plus, toată lumea ştia că sunt moartă.

Când a ajuns în dreptul curţii, s-a oprit vreme îndelungată şi a rămas aşa, cu spatele la mine. Sunt sigură că inspectase toate lucrurile noastre. Nu cred că era obişnuit să vadă atât de multe lucruri adunate într-un singur loc, asta dacă nu făcea vizite regulate la groapa de gunoi.

Mi-aş fi dorit să ştiu ce voia. Mi-aş fi dorit să se întoarcă tata, dar în acelaşi timp îmi era teamă de ce s-ar fi întâmplat când s-ar fi întors. Totuşi, cred că cel mai mult îmi doream ca necunoscutul să plece, dar fără să calce în vreo capcană. Şi fără să-l întâlnească pe tata.

Încremenise acolo, în faţa curţii, cu spatele la pădure. Mi-am zis că vrea să ajungă în casă şi aşteptam cu respiraţia tăiată să văd ce se întâmplă dacă trece pe lângă capul încovoiat al combinei.

Nu era tocmai indicat să alegi calea cea mai directă ca să ajungi de la casă la camera albă. Iar cel mai direct traseu ducea pe lângă capul cel roşu şi încovoiat. Era mai bine să alegi drumul şerpuit care trecea pe lângă grajd şi se întorcea pe la atelier, după care trebuia să-ţi aminteşti s-o iei la dreapta pe lângă aragazul cel vechi, înainte să intri în linia dreaptă care ducea chiar în faţa casei. Îmi aminteam asta de fiecare dată, mai ales pentru că îmi rămăsese adânc întipărită în minte privirea tatălui meu când îmi explicase toate astea.

Nu ştiam cu certitudine ce era cu aragazul acela, dar din câte înţelegeam ar fi putut oricând să se răstoarne de pe picioarele înalte de cărămidă pe care fusese ridicat, dacă ai fi luat-o prin cealaltă parte.

Tata mă pusese să *jur* că n-o să trec niciodată pe acolo. Îmi mărturisise că avea mai multă încredere în mine decât în oricine altcineva pe lume, aşa că m-am bucurat, chiar dacă, fără să înţeleg de ce, bucuria asta venea şi cu puţină teamă.

Necunoscutul n-a trecut pe lângă capul încovoiat al combinei. Cred că îi atrăseseră atenţia nişte zgomote din grajd, aşa că a pornit-o spre partea din spate a curţii şi a ajuns în dreptul grajdului. A petrecut destul de mult timp acolo.

Începusem să mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să trag în el.

L-aş fi putut nimeri cu uşurinţă aşa cum stătea acolo, complet nemişcat, privind în interiorul grajdului. Puteam nimeri orice ţintă dacă mă apropiam puţin şi mă aşezam în genunchi. Devenisem la fel de pricepută ca Robin Hood.

Dar oare Robin Hood ar fi tras în cineva pe la spate?

Şi oare mama s-ar fi supărat pe mine dacă aş fi tras într-un om?

Şi oare tata nu s-ar fi supărat pe mine dacă nu l-aş fi nimerit atunci când aş fi avut ocazia? Simţeam că tata ar fi tras.

Oricum, ar fi trebuit să folosesc mai multe săgeţi şi până la urmă aveam nevoie şi de o bâtă bună pentru lovitura de la final. Nu ştiam cum s-ar fi comportat un om în comparaţie cu un animal sau cu o bunică, şi dacă una dintre săgeţi nu l-ar fi nimerit, având în vedere că nu trăsesem niciodată în oameni. Am strâns arcul în mâni cât am putut de tare.

Iar acum era deja prea târziu să ţintesc, pentru că necunoscutul a dispărut în spatele grajdului. Ce anume căuta acolo? Nimeni altcineva în afară de noi nu mai intrase în grajd până atunci, iar de ceva vreme nici măcar noi nu mai mergeam acolo. Oare avea de gând să ne fure găinile? Nici nu eram sigură dacă mai erau acolo. Gâştele muriseră demult.

M-am hotărât să mă ţin după el. Am fost nevoită să ies din adăpostul pădurii, dar mă mişcam destul de repede, alergând din spatele trunchiurilor până la noua mea ascunzătoare de după mormanul în vârful căruia se afla bicicleta galbenă. De acolo am reuşit să-l văd îndreptându-se spre izlazul din spatele casei. În partea aceea nu era nicio capcană, aşa că am început din nou să mă întreb dacă nu cumva ştia unde se aflau.

Probabil că m-ar fi văzut dacă aş fi luat-o pe urmele lui prin spatele grajdului, aşa că am hotărât să aleg altă rută, mai sigură, care traversa curtea.

Acolo aş fi găsit oriunde o ascunzătoare. Învăţasem să mă mişc rapid şi silenţios, chiar şi atunci când eram nevoită să merg în patru labe.

L-am văzut bătând în uşa de la cămara din spatele casei atunci când m-am strecurat în spatele căzii din colţul grajdului. Îl auzeam şi am reuşit să-l văd mai bine după ce s-a îndepărtat de uşă, făcând vreo câţiva paşi în spate. Căuta ceva. Cheia, oare? La scurt timp după aceea, l-am văzut intrând, în vreme ce unul dintre iepuri a ţâşnit afară.

Nu puteam decât să aştept.

Am mai văzut încă doi iepuri fugind afară şi apoi l-am auzit strigând „alo!”.

Una dintre perdelele din bucătărie fusese dată puţin la o parte. Era întuneric înăuntru, aşa că n-am reuşit să văd nimic prin geamul ferestrei.

Dacă o găsea pe mama?

☆

Dacă nu m-ar fi chinuit gândul că ar putea s-o găsească pe mama, care zăcea neajutorată în dormitor, de mult aş fi fugit să mă ascund în container. Acum, însă, mă ghemuisem în spatele căzii, privind întruna geamul întunecat unde ştiam că se află dormitorul mamei mele.

Apoi din casă a răzbătut până la mine un zgomot puternic, după care am auzit un urlet. Nu era mama. Era vocea necunoscutului.

Da, îl auzeam bine, urla.

Nici nu mai puteam gândi. Stăteam ghemuită în spatele căzii, fără să mă pot urni din loc. Cred că şi lacrimile îmi încremeniseră, pentru că simţeam nevoia să plâng, dar nu reuşeam. Nu reuşeam să vărs nicio lacrimă. Nici măcar nu reuşeam să-l fac pe Carl să apară, pur şi simplu mă părăsise, iar tata nu se mai întorcea.

În schimb, necunoscutul se afla încă în casă şi acolo era şi mama.

Din clipă în clipă avea să apară din nou la uşa din spate. Nu aveam nici cea mai mică idee ce-ar fi trebuit să fac atunci.

☆

După ceva timp – nu ştiu sigur cât, poate un minut, poate o oră – uşa de la intrare a ţâşnit în lături. M-am speriat atât de tare încât am sărit în picioare. Nu mă aşteptasem să iasă pe-acolo. Am fost nevoită să-mi schimb puţin poziţia ca să-l văd mai bine. Apoi m-am întrebat dacă nu cumva făcusem mişcarea dinadins.

În orice caz, necunoscutul m-a văzut. N-o să-i pot uita niciodată cuvintele.

— Tu de colo! a strigat el.

Era prima oară după mult timp când îmi vorbea altcineva decât tata.

Poate că ar fi trebuit să iau o săgeată şi să trag în el chiar de acolo, din spatele căzii. L-aş fi nimerit direct în inimă, de asta eram sigură. Nici măcar nu mi-ar fi fost prea greu, la cum stătea în capul scărilor.

Dar, de fapt, nu-mi prea venea natural să fac aşa ceva. Când propria inimă îţi bate atât de tare încât poţi s-o auzi, îţi e imposibil să îndrepţi săgeata spre o altă inimă.

Aşa că am ales să fac altceva. Am ales să fug.

Am luat-o pe drumul cel mai sigur, care trecea pe lângă grajd şi cotea apoi la dreapta, ducând exact la ascunzătoarea mea din pădure. N-ar fi reuşit niciodată să mă găsească în inima desişului şi, în plus, i-o luasem cu mult înainte. Dar, cu toate că-mi era teamă să fiu prinsă, începusem să mă întreb dacă totuşi n-ar fi fost mai bine. Nici măcar nu fugeam atât de repede pe cât aş fi putut.

Inima îmi bătea atât de tare încât simţeam că o să-mi sară din piept. Doar că, în acelaşi timp, ceva din exterior o forţa să rămână înăuntru. Ceva o trăgea înapoi. Sau oare ceva mă trăgea pe *mine* înapoi? Carl, de pildă.

Când am ajuns aproape de marginea pădurii, m-am oprit să văd unde era necunoscutul. Se afla pe urmele mele şi alesese ruta fără capcane din dreapta aragazului. Striga ceva, dar n-am reuşit să aud ce anume.

Singurul lucru la care mă puteam gândi era că se îndrepta direct spre mine – şi că în câteva clipe avea să ajungă în dreptul capului încovoiat al combinei.

Aş fi vrut să fug cât mai departe, dar nu puteam.

În clipa imediat următoare l-am văzut doborât la pământ şi apoi ridicat în aer cu o smucitură puternică, rămânând apoi suspendat, cu picioarele în sus, sub capul încovoiat al combinei.

Exact ca în pădurea Sherwood, mi-am amintit dintr-odată.

Unul dintre picioare i se prinsese într-un laţ, iar celălalt se zbătea necontenit în aer. Rămăsese cu braţele întinse, ca şi cum ar fi vrut să atingă pământul deasupra căruia atârna. Lesa câinelui, pe care o purtase în jurul gâtului, căzuse pe jos, în vreme ce trupul lui se rotea necontenit în jurul propriei axe.

Îmi amintea de un peşte agăţat într-o undiţă.

— Dă-mi drumul! a strigat.

Nu ştiam ce să fac.

Am rămas pe loc, aşteptând, în vreme ce necunoscutul continua să ţipe. Nu

puteam decât să aştept, fără să scot vreun sunet.

La un moment dat a încetat să-şi mai agite braţele, iar furia i-a dispărut din glas. Până la urmă s-a liniştit. Atârna deasupra pământului, legănându-se uşor dintr-o parte în alta, aşa cum se legănase cândva şi vioara de deasupra sobei sau pomul de Crăciun atârnat de tavan, dacă le împingeai uşor.

A început să-mi vorbească, dar eu mă hotărâsem să nu-i răspund.

— Nu vrei să mă ajuţi să cobor?

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, vreau doar să-ţi vorbesc.

— Nu poţi să mă ţii atârnat aici la nesfârşit.

Lucruri de genul ăsta.

Nici nu m-am clintit.

— Am stat de vorbă cu femeia din dormitor, puţin mai devreme. Sunteţi rude? M-a rugat să vă ajut.

În clipa aceea cred că am tresărit un pic.

— Să ne ajuţi? am spus după un timp.

Mi-am dat seama că nu mă auzise, aşa că m-am apropiat puţin mai mult.

— Să ne ajuţi? l-am întrebat din nou.

A încuviinţat, doar că era foarte amuzant să vezi pe cineva încuviinţând în vreme ce atârna cu capul în jos, balansându-se dintr-o parte în alta. A început să se întoarcă încet în cealaltă parte.

Când a ajuns din nou cu faţa spre mine a mijit puţin ochii, încercând să mă vadă mai bine.

— Eşti fetiţă? a întrebat.

Am încuviinţat.

— Tu ai tras în câine? a întrebat, în vreme ce eu simţeam cum un nod greu începe să mi se ridice în gât.

Am încercat să clatin din cap şi să încuviinţez deodată.

— Da, dar nu am vrut să…

În clipa aceea l-am văzut pe tata apărând în curte. Ne-a fixat cu privirea, apoi a dat drumul plaselor şi s-a apropiat încet de noi, mergând pe ruta fără capcane care trecea pe lângă atelier. Îi vedeam capul pe deasupra mormanelor şi din când în când corpul, prin spărturile dintre movilele de gunoi. Privirea lui era la fel de fixă ca mai înainte, dar nu-mi puteam da seama dacă mă văzuse sau nu.

Un necunoscut atârna cu capul în jos între noi. Poate că privirea tatei era aţintită asupra lui.

☆

Tata îmi spusese să fac loc în camera albă. Trebuia să eliberez un culoar care să ducă până în dreptul patului unde dormise el într-o vreme, acelaşi în care o ucisese pe bunica. Tata deja mutase lucrurile cele mai grele.

Am făcut tot ce mi-a cerut, fără să ştiu de ce. Dar îmi era atât de teamă gândindu-mă la ce avea să i se întâmple necunoscutului şi la ce avea să ni se întâmple nouă.

Chiar când am ridicat şi ultima plasă care bloca o porţiune din culoar, necunoscutul a apărut în uşă. Soarele strălucea din spate, iar în penumbra camerei nu reuşeam să-i disting prea bine trăsăturile, deşi ştiam foarte bine că era el, pentru că era mai înalt decât tata, iar atunci când a făcut primul pas înăuntru mi-am dat seama că faţa îi fusese acoperită. În gură îi fusese îndesat ceva ce se asemăna cu un cârnat din zdrenţe.

Nu scotea niciun sunet.

Am tăcut şi eu.

Apoi am observat că tata se afla în spatele lui şi i-a cerut necunoscutului să se întindă pe pat. Când s-a apropiat de mine, m-am lipit cu spatele cât am putut de tare de una dintre cutii. Am întors capul când ni s-au încrucişat privirile.

Când s-a întors cu faţa spre pat, am văzut că avea mâinile legate la spate. Am văzut şi cuţitul pe care îl ţinea tata în mână. Era acelaşi cuţit pe care îl folosise atunci când se ocupase de sora mea.

Ceva din mine îşi dorea cu ardoare ca necunoscutul să aibă ochii plini de răutate. Ochii lui, însă, nu scăpărau răutate nici acum şi nici în momentele în care atârnase sub capul combinei. Îmi venea în minte fără încetare imaginea câinelui prins în capcană şi cât plânsese necunoscutul atunci când îşi găsise animalul mort. Oamenii răi nu plâng, nu-i aşa?

Tata l-a legat de toate colţurile patului. Un crac al pantalonului se ridicase, dezvăluind un cerc roşu care mergea de jur-împrejurul gleznei, chiar deasupra şosetei. Laţul părea să-i fi pătruns destul de adânc în carne, piciorul începuse să sângereze puţin. Văzându-i sângele, am simţit cum mi se strânge stomacul. Trebuie să-l fi durut îngrozitor când atârna sub capul încovoiat al combinei. Probabil că îl durea şi acum.

Şi în clipa aceea mi-am dat seama cât de mult trebuie să fi suferit toţi iepuraşii pe care îi prindeam în capcană, mai ales că acum ştiam că întunericul nu le putea alina suferinţa. Am scos nenumăraţi iepuri morţi din nenumăratele capcane în care fuseseră prinşi şi văzusem cât de adânc

muşcase firul, tăindu-le blana şi pătrunzându-le adânc în carne. Dacă nu mureau pe loc? Dacă simţeau cum firul le pătrunde tot mai adânc în trup, în întunericul acela care nu reuşea să le aline durerea?

Urmăream cu atenţie căutătura necunoscutului. Ori de câte ori îl privea pe tata, ochii îi erau cuprinşi de teamă. Atunci când se uita la mine, privirea lui semăna cu privirea stinsă a câinelui, cerându-mi cu disperare ajutor.

Acum, însă, tata s-a uitat la mine.

— Rămâi aici şi fii cu ochii pe el, Liv. Dar nu te apropia prea mult. Dacă vezi că încearcă să se dezlege, mă chemi.

Apoi s-a îndreptat spre ieşire.

— O să avem nevoie de el ceva mai târziu.

— Unde pleci? l-am întrebat eu speriată.

Nu voiam să rămân singură cu necunoscutul. Şi nici nu mi se părea în regulă că între timp apăruse şi Carl acolo.

Tata mi-a răspuns din uşă:

— Am treabă în atelier. Las uşa deschisă.

— Pot să merg sus la mama?

— Nu! Am nevoie de tine aici. Mama ta are nevoie de linişte.

Apoi a plecat.

Cum ar fi putut cineva să aibă nevoie de linişte?

☆

M-am aşezat în faţa uşii, mulţumindu-mă să-l supraveghez pe necunoscut de la distanţă. Aveam briceagul la curea. Arcul şi tolba plină cu săgeţi erau la îndemână în spatele uşii. Le aşezasem acolo pe amândouă, lângă lampa cu gaz, când am început să strâng lucrurile din cameră.

Necunoscutul zăcea nemişcat.

A încercat să-mi spună ceva prin cârnatul de zdrenţe care îi fusese îndesat în gură, dar când şi-a dat seama că nu putea scoate decât nişte sunete pe care nu le înţelegeam a renunţat. O clipă mi-a trecut prin minte că ar fi fost distractiv să scrie ce voia să-mi spună. Doar că atunci trebuia să-i dezleg una dintre mâini şi habar nu aveam dacă era dreptaci sau stângaci. Nu îndrăzneam să-l dezleg la ambele.

Eu eram stângace, după cum am descoperit împreună cu mama atunci când a început să mă înveţe să scriu. Mama scria cu dreapta, dar îmi spusese că se putea scrie la fel de bine şi cu stânga. Îmi demonstrase scriind din când în când cu mâna stângă, dar numai cu litere mari. Poate că necunoscutul putea să scrie şi el cu ambele mâini şi că puteam să i-o dezleg pe oricare. Dar

apoi ar fi trebuit să găsesc hârtie şi instrumente de scris, şi toate astea erau sus, în camera mamei, unde nu aveam voie să merg. Oricum, tata nu m-ar fi lăsat cu niciun chip să-i dezleg vreo mână.

Ştiam foarte bine că nu aveam voie. Însă era şi Carl acolo, iar el insista neapărat să-l dezleg.

Nu voia să-mi dea pace.

Dintr-odată, mi-au dat lacrimile. Necunoscutul m-a privit şi a scot un sunet. Mi-a făcut semn cu degetele de la mâna dreaptă.

M-a cuprins şi mai tare plânsul, privindu-le.

Aşa că m-am hotărât să merg în atelier.

Şi tata plângea.

Se aşezase pe marginea sicriului imens, înconjurat de toate plasele încărcate cu care se întorsese acasă. Din una alunecase o bucată de tifon. Canistrele cu ulei erau pregătite sub bancul de lucru, iar în spatele lui se aflau trei saci plini cu sare.

Nu scotea niciun sunet, nu ţipa şi nici nu urla. Plângea fără voce, aşa cum obişnuiam eu să plâng. Lacrimile îi alunecau în barbă, iar eu mi-am zis că barba lui se făcuse mare şi udă.

Când m-a văzut a întins mâna spre mine. Avea o privire plină de bunătate. Oamenii răi nu puteau plânge.

M-am apropiat încet de el. Până la urmă am ajuns atât de aproape încât mi-a cuprins braţul. M-a tras şi mai aproape şi mi-a cuprins tot trupul. Stăteam de-a curmezişul între picioarele lui şi simţeam cum barba imensă şi udă îmi gâdilă gâtul.

Plângeam amândoi. Nu ştiam prea bine de ce plângeam, dar poate că simţeam nevoia să plâng din cauză că plângea el.

Mă simţeam atât de bine învăluită în căldura braţelor lui! Nu mă mai ţinuse de multă vreme în braţe. Poate că plângeam şi din cauza asta. Sau poate mai mult din cauza sicriului.

— Va trebui să facem ceva, mi-a şoptit el brusc.

Îl ascultam fără să mă clintesc din strânsoarea caldă a braţului său.

— Va trebui s-o ajut pe mama ta, Liv.

Îl ascultam fără să scot un sunet.

— Amândoi ne dorim ca mama să se simtă bine, nu-i aşa?

Am încuviinţat privind tot înainte, spre bancul de lucru, unde vedeam sacii cu sare şi canistrele cu ulei.

— Iar eu vreau din tot sufletul ca mama ta să rămână lângă noi. Noi doi ne dorim s-o putem păstra mereu aici. Nu-i aşa, Liv?

Am încuviinţat din nou, oarecum şovăind. Îmi doream din tot sufletul ca mama să rămână cu mine, dar cu toate acestea, simţeam că nu era potrivit să-mi manifest sprijinul în situaţia dată.

— Mi-e teamă că o s-o pierdem dacă nu facem ceva chiar acum. Doar noi doi o putem salva.

— Să o salvăm? am întrebat eu.

— Da. Să o salvăm.

— Şi necunoscutul?

— El n-o poate ajuta. Dar ne poate ajuta pe noi s-o ajutăm pe ea.

Nu înţelegeam nimic.

Am observat că ne opriserăm din plâns. Îmi simţeam gâtul umflat pe dinăuntru, iar pe dinafară umezit din cauza bărbii lui.

— Dar cum…?

Au trecut câteva clipe înainte să îmi răspundă.

— Ea nu mai e… suficient de mică… să poată ieşi pe uşă. Cred că ar fi mai bine să mergem noi la ea. În felul ăsta, măcar o să fie înconjurată de toate cărţile ei dragi. Nu-i aşa că ar fi frumos?

N-am mai încuviinţat.

— Şi o s-o acoperim cu sare? l-am întrebat eu cu grijă, privind sacii plini.

— Întocmai.

— Şi se va face mai mică?

— Exact.

— Şi o să stea aşa câteva săptămâni, până când o să poţi…

— Da, iar tu o să mă ajuţi să curăţ răşina. Şi apoi va trebui să găsim toate borcanele acelea mari din magazia farmacistului. Cred că sunt prin curte. Dar o să avem destul timp, Liv. Avem o grămadă de timp. Mai întâi va trebui să stea în baia de sare.

— Şi necunoscutul?

— O să mă ajute să duc cada în dormitor. N-o s-o pot căra singur iar tu, deşi eşti foarte puternică, n-ai destulă forţă să mă ajuţi. Aşa că, într-un fel, e bine că a venit. Mă tot gândeam cum aş putea să…

Dintr-odată a tăcut.

— Dar ce-o să se întâmple cu necunoscutul după aceea? Îi dăm drumul pur şi simplu?

Tata a şovăit puţin.

— Da, o să-i dăm drumul.

Vocea lui avea o inflexiune ciudată.

— Atunci va trebui să avem grijă să nu calce în capcanele de pe cărare.

— Adevărat.

— I-aş putea arăta unde sunt.

— Foarte bine.

Simţeam că ar fi vrut să mai spună ceva.

— Ştii cumva de ce a venit, Liv?

— Da, şi-a pierdut câinele, jos lângă…

Dintr-odată am simţit cum mi se pune un nod în gât. Trebuia neapărat să-l întreb pe tata ceva despre câine şi despre capcana care îi sfâşiase piciorul, făcându-l să urle de durere. O capcană foarte stranie, cu nişte dinţi înfiorători.

Dar n-am mai putut să scot niciun sunet.

Am izbucnit în lacrimi.

— Şi a venit singur?

Am încuviinţat. Lacrimile mi se scurgeau din ochi ca două mici cascade nesecate.

Tata m-a îmbrăţişat.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă. Mama n-o să simtă nimic. Am luat nişte pastile pe care o să i le dăm şi care o să-i aline toate durerile imediat. Sunt foarte puternice, iar ea o să se simtă bine. Cred că e exact ce are nevoie.

Dar mai spusese şi că mama avea nevoie să fie singură.

Mie nu mi se părea că mama îşi dorea să fie singură, iar eu trebuia să fiu lângă mama.

— Dar n-o să stea nimeni lângă ea?

— Nu, doar când va fi gata, o s-o aşezăm aici jos, lângă noi. Şi atunci n-o să-i mai fie foame şi n-o să mai simtă nicio durere şi n-o să mai fie bolnavă vreodată. O să poţi sta lângă ea şi o să-i poţi citi cu voce tare, aşa ca înainte, Liv… a spuse el mângâindu-mă pe cap. O să te poată auzi, pentru că inima îi va rămâne în trup pentru totdeauna.

Apoi a întins mâna în sicriu şi a luat ceva de acolo.

— Iar noi o s-o putem vedea mereu!

Priveam cel mai frumos portret al unei fiinţe umane realizat vreodată. O priveam pe mama, iar mama îmi zâmbea.

☆

Tata s-a ridicat brusc în picioare, aşa că eu am făcut câţiva paşi în spate. Nu reuşeam să înţeleg ce trebuia să fac. Nu mai puteam să plâng. Carl venea

şi pleca.

Îl priveam pe tata la bancul de lucru din atelier şi mi se părea mai mare decât fusese vreodată.

El făcuse desenul.

Şi tot el făcuse şi capcana.

Iar acum, urma s-o ucidă pe mama.

— Haide, Liv, a spus el, iar eu m-am simţit obligată să-l urmez, deşi totul în mine i se împotrivea.

Ne-am întors mai întâi la necunoscutul din camera albă, care zăcea acolo fără să scoată vreun sunet, legat fedeleş de mâini şi de picioare şi cu căluş în gură. Sforile care îi ţineau gleznele şi încheieturile prinse de cele patru colţuri ale patului păreau foarte încordate. Când tata a păşit înăuntru, necunoscutul a ridicat puţin capul şi l-a fixat cu ochii.

Tata i-a aruncat doar o privire fugară, după care m-a tras afară, închizând uşa în urma noastră.

— Aşteaptă aici şi stai de veghe, Liv. Nu are cum să scape, dar rămâi aici oricum şi foloseşte-te de arc şi de săgeţi dacă e nevoie. Eu o să merg în casă să aranjez câteva lucruri ca să putem urca la etaj cu cada.

— Dar eu vreau să vorbesc cu mama, i-am şoptit printre lacrimi.

Tata s-a aplecat şi m-a privit drept în ochi. Faţa lui era atât de aproape de a mea, încât pentru o fracţiune de secundă i-am simţit barba şi borul caschetei pe piele.

Ochii i-au devenit duri, ca două pietre negre şi dure, şi am observat că nu mai plângea. Ochii lui nici măcar nu mai erau goi. Nu mai erau ochii tatălui meu. Se transformaseră în pietre.

— NU! a izbucnit el. Trebuie să rămâi aici. Mă întorc repede.

Nu ştiu cât a lipsit. Ştiu doar că soarele ajunsese în dreptul hornului de pe acoperişul casei noastre. Nu era nici urmă de nor, doar o nemărginire imens de albastră.

METAMORFOZA

Lumina slabă a lumânării nu răzbătu până la ochii lui Jens Horder când îi arătă soţiei sale sticluţa cu medicamente. În cealaltă mână ţinea un pahar cu apă.

Maria nu putea să-i vadă decât mâinile, care tremurau.

Încuviinţă şi deschise încet gura. Colţurile gurii îi erau crăpate. Era deshidratată şi obosită.

Pentru o clipă, îi simţi buzele pe frunte.

Tremurau asemenea aripilor unui fluture.

Apoi el se retrase şi dispăru în întuneric. Îi auzi paşii coborând pe scări şi zgomotul produs de nişte obiecte grele care erau împinse şi trase pe podeaua de la parter.

I se păru că plânge.

Apoi găsi caietul aşezat lângă coapse.

Şi îşi adună ultimele forţe.

CRED CĂ A VENIT CLIPA, LIV

PRIZONIERUL

Materialul dur îi rănea colţurile gurii, aşa că din când în când Roald simţea nevoia să tragă aer adânc în piept pe nas, ca să-şi înfrângă senzaţia puternică de greaţă. Nu-l ajuta prea mult nici faptul că aerul din încăperea aceea era absolut sufocant. Trebuia să facă eforturi de concentrare ca să ignore mirosul şi ca să se bucure de puţinul oxigen pe care-l avea la dispoziţie. Altfel, senzaţia de greaţă l-ar fi copleşit cu totul. Dacă s-ar fi lăsat numai în seama simţurilor şi şi-ar fi permis să vomite, asta ar fi însemnat sfârşitul. Dacă răceala de care tocmai scăpase ar fi recidivat, congestionându-i nasul, şi asta ar fi însemnat sfârşitul. Dar dacă i-ar fi venit să strănute? Ar fi putut să strănute cu un căluş înfipt adânc în gură? Sau poate că, neavând nici o altă ieşire, strănutul i-ar fi explodat în gât, sufocându-l? Trebuia cu orice preţ să se concentreze asupra oxigenului. Avea oxigen cât de cât, iar căile nazale îi erau libere. Trăgea aer adânc în piept, încercând să-şi liniştească bătăile rapide ale inimii. Şi mai încerca să-şi adune gândurile.

AVEM NEVOIE DE AJUTOR TOŢI 3, scrisese Maria Horder.

Asta era lesne de înţeles!

Roald se temea cel mai tare pentru soarta ei şi a copilei, deşi în clipa aceea Jens Horder îl îngrijora cel mai tare. *Cât* de razna era, de fapt? Şi oare chiar era capabil să ucidă?

Şi la ce anume se referise când spusese „Avem nevoie de el mai târziu?”

Într-o oarecare măsură, cuvintele acelea îi dădeau o mică umbră de speranţă că nu avea să fie exterminat, cel puţin nu în clipa imediat următoare. Pe de altă parte, ce anume însemna că vor avea nevoie de el mai târziu?

Pentru ce?

În acelaşi timp, Roald se gândea la cunoscuţii lui din Korsted. Oare ştia cineva că plecase pe Cap? Nu, nu-i vorbise nimănui despre asta. De ce naiba nu vorbise cu cineva, cu poliţistul, sau măcar să-i fi lăsat un bilet bucătarului?

Dacă nu s-ar mai fi întors înapoi astăzi, cine şi-ar fi dat seama? Când ar fi ajuns cineva să-i observe lipsa? Lars avea să se întrebe la un moment dat de ce nu se întorcea înapoi cu câinele. Ar fi sunat cu siguranţă la cârciumă în seara aceea. Sau poate că s-ar fi dus până acolo, dacă era în stare, ceea ce nu era foarte probabil, mai ales că imprevizibila lui soţie avea să-i găsească fără îndoială altceva de făcut. Aşa că avea să amâne drumul până în ziua următoare, când s-ar fi întâlnit cu bucătarul proaspăt întors din vacanţă şi care

cu siguranţă urma să fie nedumerit de absenţa lui.

Şi abia atunci ar fi anunţat poliţia. Abia atunci. Abia mâine dimineaţă. Sau poate şi mai târziu. Alertarea autorităţilor mai devreme de atât ar fi fost considerată o isterie.

Roald încerca din răsputeri să se concentreze pe fiecare respiraţie. Odată şi odată, Jens Horder tot trebuia să-i dea naibii drumul! Orice nebunie are o limită.

Ceea ce nu însemna că familia n-avea nevoie disperată de ajutor, fiecare în parte. Roald se hotărî să-i ajute cât de mult îi stătea în puteri. Cumva trebuia să-i facă să înţeleagă că nu le voia în niciun chip răul. Că el nu reprezenta vreun pericol.

Poate că aşa ar fi reuşit să-i ajute.

Dar abia *atunci* înţelese în sfârşit totul.

Fusese atât de copleşit de mormanele de gunoaie, de groaza captivităţii şi de confuzia cu privire la băieţelul care se dovedise fetiţă încât nici nu se mai gândise la faptul că Jens Horder o numise *Liv*. Ea era *Liv Horder*. Ea era copila despre care toată lumea credea că murise.

Iar acum tatăl ei ştia că adevărul ieşise la iveală.

☆

În clipa aceea, Jens Horder apăru în pragul uşii. Inima lui Roald începu din nou s-o ia la goană. Pentru ce anume avea nevoie de el? Şi ce avea să i se întâmple după aceea?

— O să te dezleg acum, spuse Horder aplecându-se deasupra patului.

O durere intensă îi străbătu corpul când sfoara cu care era legat se adânci şi mai tare în jurul gleznei de care atârnase în laţul de sub capul combinei. Apoi strânsoarea slăbi şi simţi cum sângele începe din nou să circule prin piciorul lui. Încercă să-l mişte cât mai încet, pentru a evita cu orice preţ spasmele dureroase. După câteva clipe îşi recăpătă şi celălalt picior.

Când Horder începu să-i dezlege mâinile, scoase cuţitul la iveală, asigurându-se că Roald îl poate vedea.

— Nici să nu te gândeşti să încerci ceva, spuse el aşezând cuţitul pe pat, suficient de departe pentru ca Roald să nu-l poată ajunge.

Roald nici măcar nu se gândise să încerce ceva.

Glasul lui era rece, dar Roald simţea căldura pe care o emana trupul lui şi vedea şi broboanele de sudoare care i se adunaseră pe frunte. Privirea îi era, de asemenea, tăioasă şi absentă, iar ochii – umflaţi şi roşii, ca şi cum ar fi plâns.

Fetiţa apăru şi ea în pragul uşii. Purta tolba cu săgeţi pe un umăr şi ţinea arcul imens în braţe. Jens Horder întoarse capul şi îi aruncă o privire scurtă, înainte de a i se adresa din nou lui Roald:

— Fiica mea e un arcaş desăvârşit. Nu ratează niciodată. I-am spus să tragă dacă-ţi trece prin gând să scapi. Şi, crede-mă, o să te nimerească.

Roald nu se îndoia. Zăcea culcat pe spate, cu mâinile şi picioarele dezlegate. Nu putea să vorbească din cauza căluşului pe care încă îl mai avea în gură. Să fi încercat oare să şi-l scoată, acum că avea libertatea de a-şi folosi mâinile?

Horder era în faţa lui, ţinând cuţitul în mână.

Cu deosebită grijă, Roald arătă spre gură şi spre fular sau orice era materialul lânos cu gust de grajd pe care fusese obligat să-l muşte atâta vreme. Horder nu părea foarte convins că era potrivit să i-l scoată.

Roald încercă să-l convingă mimând un acces de tuse.

— Nu vrei să i-l dai jos, tata? întrebă cu îngrijorare fetiţa, din pragul uşii, aşa că Roald se hotărî să tuşească în continuare.

Doar că acum chiar începu să-i vină rău. Mâinile sale apucară instinctiv materialul, încercând să-l tragă la o parte, dar era mult prea strâns. Ochii începură să i se umple de lacrimi.

Horder înţelese din privirea lui gravitatea situaţiei, aşa că se grăbi să dezlege nodul strâns legat la ceafa lui Roald. Apoi aruncă fularul într-un morman din imediata apropiere a patului.

Roald tuşi, luptându-se să respire câteva clipe, înainte să se liniştească şi să poată rosti câteva sunete.

— Mulţumesc, spuse el după un timp.

— Ne-am înţeles, atunci? O să faci exact ce-ţi cer, îi porunci Jens Horder ţinând cuţitul ameninţător de aproape de una dintre încheieturile lui Roald.

— Da.

— Bun. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să transportăm o cadă din curte până sus la etaj.

— O cadă?

Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat Roald să-l audă.

— Da, soţia mea trebuie să facă baie. Ridică-te!

☆

Fusese condus pe un drum prestabilit până în dreptul căzii în spatele căreia, cu scurtă vreme în urmă, încercase să se ascundă Liv. Era o cadă cu picioare.

Doar că nu părea să fie chiar cada ideală pentru baie. Smalţul cândva alb era acum plin de pete galbene şi de şanţuri adânci şi întunecate de sedimente, iar pe fund un limax plutea într-o băltoacă în care zăceau ace de pin şi cleme. Jens Horder se folosi de şapcă pentru a strânge resturile de pe fundul căzii, după care o puse înapoi pe cap.

Cada era grea cât toate păcatele lumii. Lui Roald i se porunci să apuce partea din faţă şi se umpluse deja de sudoare când ajunse la treptele din faţa uşii de la intrare. Înţelese abia atunci de ce Jens Horder îşi scosese paltonul şi îl aruncase undeva, pe un butoi.

Micuţa arcaşă nu se desprindea nicio clipă de ei. Nu încăpea îndoială că ştia foarte bine ce avea de făcut, pentru că nu-l scăpa nicio clipă din ochi. Lui Roald aproape că nu-i venea să creadă că îi e teamă de o puştoaică atât de mică, dar pericolul părea incredibil de real. De altfel, văzuse cu ochii lui răul pe care îl puteau provoca acele săgeţi. Nu erau vreo jucărie.

Liv le deschise uşa şi primi instrucţiuni clare să rămână în curte, cu arcul pregătit.

Roald nu vedea cum ar fi putut să încapă prin holul de la intrare şi apoi în sus pe scări cu cada aceea. Chiar dacă ar fi fost vorba de drumul cel mai scurt, casa era plină de obstacole din toate părţile. Dar când păşi în întunericul şi duhoarea dinăuntru îşi dădu seama din ce cauză transpirase Horder atât de puternic. O parte din mormanele de obiecte fuseseră împinse la o parte şi rearanjate pentru a crea un culoar mai larg. Astfel, cada putea fi transportată la etaj.

Prin urmare, Jens Horder chiar era în stare să facă ordine atunci când era nevoie. Dar asta se întâmpla numai când îi făcea baie imensei sale soţii, biata de ea.

Totul era absurd. Sus, în dormitor, biata femeie zăcea pe patul de moarte. Nu avea nevoie de baie. Avea nevoie de ajutor.

Nu era uşor. De fapt, nu era uşor în niciun fel. Roald nu cărase în viaţa lui un obiect mai greu, dar constată că forţele lui acceptaseră mult prea benevol povara, cel mai probabil sub presiunea întăritoare a fricii.

Cel mai greu fusese să găsească unghiul potrivit la care cada putea pătrunde în dormitor, dar Jens Horder ştia foarte bine tot ce trebuia făcut, mai ales că avea, fără îndoială, suficientă experienţă să strecoare obiecte mari prin cadrul îngust al uşii, luând în considerare grămezile imense de gunoaie pe care le îndesase înăuntru.

Făcuse îndeajuns de mult loc în jurul patului, sau cel puţin parcă nu mai zăceau acolo chiar atât de multe lucruri îngrămădite. Găleata dispăruse, slavă Domnului, dar mirosul era la fel de insuportabil.

Roald aruncă o privire la fiinţa uriaşă care încă zăcea îngropată sub greutatea propriului trup şi a celorlalte obiecte de pe pat. Flacăra lumânării care pâlpâia pe noptieră nu oferea suficientă lumină, astfel că, într-o primă fază, Roald nu reuşi să-i găsească privirea. În plus, observă că pătura era aşezată diferit. Parcă ar fi fost înfăşată cu blândeţe, aşa cum sunt înfăşaţi nou-născuţii.

Cu răceală, Jens Horder îi dădu instrucţiuni clare despre modul în care trebuia poziţionată cada. Trebuia lipită de marginea patului. De ce? Pentru ca Maria Horder să poată fi rostogolită înăuntru? Roald abia dacă-şi putea închipui cum ar fi putut încăpea biata femeie, aşa mare cum era, în cada aceea. Şi cum naiba ar fi putut s-o mai scoată de-acolo? Simţea, totuşi, că nu era momentul să dea glas îngrijorărilor sale.

Cu atât mai puţin după ce aruncă încă o privire fugară înspre chipul Mariei şi îşi dădu seama că e moartă.

Nu putea fi decât moartă. Altfel n-ar fi zăcut nemişcată, cu ochii privind fix în tavan şi cu gura pe jumătate deschisă!

Buzele ei aproape că schiţau un zâmbet.

Roald încercă să nu zăbovească cu privirea asupra trupului ei, aşa că ochii îi căzură asupra unui flacon destul de mare cu pastile, care părea aproape gol. Oare le luase de una singură sau…?

— S-a împotmolit un picior undeva de partea ta. Vezi ce e şi dă-l la o parte, răsună vocea lui Jens Horder, care se afla de cealaltă parte a căzii.

Roald se supuse imediat ordinelor primite, aplecându-se între cadă şi capul patului ca să vadă în ce anume se împotmolise piciorul căzii. Îndepărtă o carte care zăcea pe podea alături de un mic carneţel nescris, cu resturi de hârtie sfâşiate atârnând de şina spiralată, apoi descoperi o pătură de lână care căzuse pe jumătate afară din pat, blocând culoarul. Se văzu nevoit să tragă destul de puternic ca să scoată pătura de sub trupul învelit din pat, iar din pricina smuciturilor lui mâna stângă a Mariei se eliberă brusc din strânsoarea păturii în care era înfăşurată. Roald încremeni o clipă când văzu că încă mai ţinea un pix, îngropat printre straturile groase de piele.

Aruncă o privire spre Jens Horder, care se afla în dreptul uşii, cu spatele la pat, şi puse două degete pe încheietura Mariei. Într-adevăr, nu avea puls.

Apoi se grăbi să aşeze cu grijă mâna înapoi sub pătură.

Chiar atunci observă un obiect care fusese îndesat între saltea şi rama patului, exact în locul unde atârnase pătura de lână. Părea un dosar subţire şi verde. Mai aruncă o privire spre uşă. Jens Horder era ocupat să mute o cutie imensă de carton care nu mai avea stabilitate, aşa cum era aşezată deasupra altor cutii asemănătoare şi pe care Roald le dărâmase când trecuse prin dreptul lor cu cada.

Cu deosebită grijă, Roald scoase dosarul din ascunzătoare. „Pentru Liv”, scria cu litere înclinate pe copertă. Îl deschise doar o clipă, dar avu timp suficient să observe că înăuntru se aflau scrisori întregi scrise de mână şi câteva bilete mai mici, care păreau adăugate acolo la întâmplare. O singură foaie de hârtie ruptă dintr-un carnet alunecase afară şi rămăsese prinsă între saltea şi marginea patului. Abia dacă se putea citi textul care fusese scris acolo cu litere aproape deformate, care parcă se suprapuneau.

Nici nu apucă să se gândească la ce urma să facă. Cu o mişcare fulgerătoare, îndesă biletul care se strecurase afară printre celelalte scrisori din dosar şi ascunse dosarul la piept, vârându-l în spatele cămăşii. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

Se prăbuşi câteva secunde în spatele căzii, încercând să-şi vină în fire. Apoi se ridică şi lipi cada de pat, exact aşa cum i se ceruse. Jens Horder era încă întors cu spatele, purtând cuţitul la curea.

Dacă ar fi reuşit cumva să se strecoare afară, pe lângă el… Dar cum? Privi o clipă trupul femeii din pat. Şi apoi îşi luă inima în dinţi.

— Cred că soţia ta încearcă să spună ceva.

Jens Horder se întoarse dintr-o mişcare, fixând-o cu privirea pe Maria, iar în câteva clipe se aşeză la capul patului, lângă ea.

Roald se îndepărtă puţin ca să-i facă loc.

— Încerca să spună ceva chiar acum câteva clipe, minţi el din nou.

— Iubita mea, şopti el. Te-ai trezit?

☆

În clipa aceea Roald o rupse la fugă. Sări peste cadă şi ajunse în dreptul uşii. Cutia pe care Horder încercase s-o mute se afla încă de-a curmezişul celorlalte, aşa că Roald, însufleţit de forţele proaspăt redescoperite, o trase pe jos în urma lui. Aceasta lovi podeaua cu un bufnet puternic şi ceva dinăuntru se făcu ţăndări. Odată ajuns pe hol, dărâmă în urma lui tot ce apucă, pentru a-l încetini cât mai mult pe Jens Horder. Un set de rame pentru tablouri se prăbuşi de bunăvoie de-a curmezişul drumului. O lampă cu picior se răsturnă,

trăgând după sine câteva suluri cu materiale. Un suport pentru ghivece căzu şi se rostogoli încet pe scări, fiind urmat de câteva piese de motor, nenumărate cutii cu mâncare la conservă, canistre cu benzină şi jucării. Un sac pe jumătate răsturnat fu lovit de un alt obiect aflat în mişcare şi îşi răsturnă conţinutul urât mirositor pe podeaua de la parter.

Roald ajunse în dreptul scărilor de la intrare şi ţâşni pe uşă afară, fără să mai privească înapoi. Împinse uşa în lături la fel ca data trecută, frământat de o cu totul altă nelinişte, o nelinişte care era legată de teama de moarte şi care îl mâna de la spate cu o forţă nevăzută, purtând cu sine toate mirosurile, sunetele şi întunericul.

☆

Lumina care îl întâmpină afară fu copleşitoare, dar nu îl orbi. Razele soarelui învăluiau în lumină partea dinspre sud-vest, exact în direcţia în care se deplasa. Puţin mai departe, sub o rază de lumină, o arcaşă aştepta sprijinită într-un genunchi să-l prindă în raza săgeţii ei.

Roald fugi în jos pe trepte şi se îndreptă direct spre fetiţa care strângea arcul în mâini.

— Liv, nu trage! strigă el. I-am promis mamei tale că o să te ajut şi am ceva…

Încetini o clipă când văzu că fetiţa se ridică brusc, gata să tragă.

— STOP! strigă ea. Ia-o pe cealaltă parte, pe lângă aragazul cel vechi!

Roald reacţionă fără să gândească, se opri brusc, apoi făcu nişte paşi în spate ca s-o ia pe cealaltă parte, care ocolea grămada unde se afla vechiul aragaz, tronând în vârf, cocoţat peste tot felul de alte obiecte. În aceeaşi clipă, aragazul se răsturnă şi se prăbuşi peste cărare cu un zgomot puternic.

Fetiţa aruncă arcul cât colo şi îşi prinse capul cu ambele mâini.

Roald fugi în direcţia ei, cu inima la gât. „Bietul copil”, era singurul său gând, „bietul copil”.

Se prăbuşi în genunchi când se apropie de ea, şi dintr-odată înţelese că nu încercase să tragă în el, ci în ceva din spatele lui.

INFERNO

Roald se întoarse ca să vadă la ce se uita Liv. Nu era priveliştea de care se temuse cel mai tare, în care Jens Horder alerga afară cu cuţitul ridicat ameninţător în direcţia lui.

Priveliştea care îl întâmpină era cu totul alta. Casa lui Jens Horder se prăbuşea din temelii.

Mai întâi se prăvăli creasta acoperişului, ca şi cum întreaga casă ar fi încercat să-şi tragă cea din urmă suflare. Apoi întreaga clădire se cufundă cu totul în sine, într-un oftat asurzitor de întuneric, praf şi boală. Întreaga casă se sfărâma – cu excepţia uşii principale, care fu proiectată direct în mijlocul curţii.

În clipa următoare, flăcările înghiţiră ferestrele de la etaj, iar Roald o cuprinse strâns în braţe pe Liv. Flăcările scăpaseră de sub control, cuprinzând şi partea inferioară a casei, până când interiorul se transformă într-o adevărată vâlvătaie roşiatică. Tot întunericul acela ardea din temelii.

Copila plângea încet, dar sfâşietor, în mijlocul întregului haos. Roald se aplecă lângă ea, cuprinzându-i în braţe tot trupuşorul zgâlţâit de suspine, aşezându-şi capul pe umerii ei fragili. Penele moi ale săgeţilor din tolba ei îi gâdilau gâtul.

— Mama, o auzi el spunând. Şi tata.

— Mama ta era deja moartă când am urcat, îi spuse el cu toată blândeţea de care era capabil. Dormea, n-a simţit nimic. Iar tatăl tău era lângă ea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că a sărutat-o.

Roald se întrebă o clipă dacă n-ar fi existat vreo şansă ca Jens Horder să se salveze din casa care ardea, însă nimeni n-ar fi putut supravieţui unui asemenea infern de flăcări şi fum.

— Totul s-a petrecut atât de repede, spuse el apoi. Nici tatăl tău n-ar fi apucat să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Bine, suspină fetiţa.

Cu mişcări blânde, dar ferme, Roald o întoarse cu faţa spre el şi o ridică în picioare, punându-i mâinile pe umeri.

— O să plecăm de aici împreună, spuse el. Eu o să am foarte mare grijă de tine, doar că va trebui să plecăm de aici. În curând, flăcările o să înghită tot ce se află prin preajmă.

Fetiţa încuviinţă, ridicându-şi arcul de pe jos. Aşa cum stătea acolo, cu

tolba în spate şi cu arcul în mână, semăna cu un biet soldat curajos.

Ridică privirea şi se uită în ochii lui. Roald nu ştia ce-ar fi trebuit să-i spună. Ochii ei se umplură de lacrimi, dar îl urmărea cu cea mai intensă privire pe care o văzuse vreodată. Îi studia ochii, căutând parcă ceva anume în adâncul lor. Nici nu-şi dădu seama că plângea şi el decât atunci când o lacrimă i se prelinse în jos pe obraz.

Apoi fetiţa păru să ia o decizie rapidă, pentru că aruncă arcul, îşi desfăcu resemnată cureaua tolbei şi o abandonă pe jos, împreună cu toate săgeţile, fără să le mai arunce nici cea mai mică privire. Soldatul părea să fi înţeles că războiul se sfârşise.

— Bun, atunci hai să… începu Roald, dar fu brusc întrerupt.

— Sunt capcane peste tot, aşa că nici să nu încerci să vii după mine, îl avertiză fetiţa cu o hotărâre demnă de admirat în voce. Mă întorc în două secunde. Stai aici!

Înainte ca Roald să apuce să protesteze, puloverul brun-portocaliu se făcu nevăzut printre mormanele de gunoaie, pe Dumnezeu ştie ce traseu. Totuşi, părea să se îndrepte înspre grajd.

Se uită din nou la casă. Încă mai stătea în picioare, dar nu pentru mult timp. Simţea cum începe să-l cuprindă un val de căldură şi cum fumul îi irită ochii.

Brusc, privirea îi căzu asupra paltonului lui Jens Horder, care zăcea aruncat pe un butoi, lângă mormanul din imediata sa apropiere. Roald ridică haina. Era destul de grea şi pe jumătate deşirată, stofa era atât de roasă încât devenise lucioasă, iar din loc în loc căptuşeala atârna franjurată. Într-un buzunar din faţă, se afla un plic maro, gros. Roald luă plicul şi îl aşeză în buzunarul paltonului său, cercetă şi restul hainei, căutând-o îngrijorat cu privirea pe Liv.

În buzunarul interior găsi o scrisoare împăturită.

Roald ezită o clipă. Respectase mereu confidenţialitatea scrisorilor şi nu citise niciodată vreun rând dintr-o corespondenţă care nu-i fusese adresată. Dar situaţia de faţă era, totuşi…

Desfăcu scrisoarea şi începu s-o citească.

A trecut, fără îndoială, atât de mult timp, iar vina îmi aparţine pe deplin. Din acelaşi motiv, îmi este destul de greu să scriu această scrisoare…

În clipa următoare, Liv apăru din direcţia grajdului, aşa că Roald împături

la loc scrisoarea, aşezând-o în buzunarul interior. În spatele fetiţei zări calul sur şi costeliv şi câteva mici umbre dispărând în direcţia pădurii.

— Vino! strigă ea, fugind mai departe.

Roald dădu drumul vechii haine a lui Jens Horder şi o urmă pe Liv printre mormanele din mijlocul curţii. Privi din nou casa care încă nu căzuse pradă focului, însă era numai o chestiune de minute până când pereţii exteriori aveau să fie cuprinşi de flăcările care ar fi mistuit apoi toate grămezile de gunoaie şi restul construcţiilor rămase în picioare.

Focul ardea straniu. Casa parcă suspina din toate încheieturile, în vreme ce un fum gros şi negru înconjura clădirea de jur-împrejur, ca şi cum ar fi protejat-o. Deasupra tabloului lugubru, cerul continua să fie la fel de senin şi de albastru, complet detaşat de tragedia care se desfăşura sub boltă. Părea să se fi retras cu totul, undeva departe, aşteptând cu infinită răbdare să se poată dezlănţui.

— Aşteaptă aici! strigă Liv din nou, iar Roald se supuse numaidecât, aproape instinctiv, dându-şi seama că în clipele acelea fetiţa era cea care controla întreaga situaţie.

El era cel care ar fi trebuit s-o salveze dar, în realitate, el avea nevoie disperată de instrucţiunile şi cunoştinţele ei. Privea capul încovoiat al combinei. I se păru amuzant că, până în clipa aceea, considerase acest tip de combină unul dintre cele mai puţin înfricoşătoare utilaje agricole, îi amintea mereu de erbivorele paşnice din timpuri de mult apuse care colindau câmpiile singuratice ale preistoriei. Acum, însă, era aproape sigur că nu va mai putea privi vreodată o combină fără să se gândească la ea ca la un monstru.

O văzu pe Liv alergând şi intrând pe una dintre uşile clădirii de lemn. Nu putea fi decât atelierul despre care auzise atâtea lucruri. Strigă după ea, deşi ştia că nu avea cum să-l audă. Trebuia să plece cât mai repede. La naiba! Va trebui să meargă după ea.

Însă, deodată, fata apăru din nou afară.

— Am reuşit, strigă ea. Vino!

Roald o urmă ca şi cum ar fi fost tras de o sfoară invizibilă. Ducea ceva în mână, ceva ce semăna cu rama unui tablou, şi încă un obiect mai mic, pe care Roald nu putea să-l identifice.

Alerga în direcţia cărării, apropriindu-se periculos de mult de unul dintre colţurile înghiţite de flăcări ale casei.

— N-ar fi mai bine s-o luăm prin partea cealaltă? strigă el îngrijorat, continuând totuşi s-o urmeze.

Fetiţa nu-i răspunse. Îi făcu doar un semn cu mâna.

— Fugi cât mai aproape de peretele clădirii, strigă ea lipindu-se de atelier.

Roald făcu şi el întocmai, alergând în spatele ei, rezemându-se de scândurile de lemn. Observă că fetiţa mai avea şi alte arme. Un briceag atârna dintr-un breloc de piele agăţat la cureaua pantalonilor săi, legănându-i-se uşor pe coapse.

În dreapta, de cealaltă parte a cărării, focul cuprinsese unul dintre copacii care se afla în imediata apropriere a casei. Flăcările se ridicau asemenea unor limbi roşii printr-o fereastră din faţă. Câteva ţigle alunecară pe cărare, chiar în faţa lui, şi, ca din senin, o creangă imensă de brad se prăbuşi de-a curmezişul drumului cu o forţă nebănuită. Roald scoase un ţipăt de groază când creanga alunecă pe lângă el, la nivelul pieptului. Nu putea fi decât o capcană acţionată fie de foc, fie de căderea unei ţigle, iar dacă n-ar fi urmat ordinele precise ale lui Liv, ar fi fost rănit, fără îndoială. Se simţea vânat din toate părţile şi nu ştia cum să scape mai repede din locul acela oribil.

Roald fu cât pe ce să strige din nou de disperare când fetiţa se abătu de la cărarea care se îndepărta de casă, oprindu-se în dreptul containerului.

— Vin imediat, strigă ea. Ţine astea!

Îi întinse un desen micuţ pus într-o ramă veche şi o clepsidră. Chiar era o clepsidră!

Apoi o porni la fugă de-a lungul containerului, escaladând câteva cutii şi nişte anvelope mari pentru tractor, ca să ajungă la trapa cea mai îndepărtată.

— Liv, opreşte-te! Vino înapoi… Trebuie să plecăm!

În ciuda protestelor lui, fetiţa dispăru în container, după ce deschise trapa cu o uşurinţă ieşită din comun. Roald o urmări uimit cu privirea, după care se uită îngrijorat la starea clădirilor din jur.

Focul nu înghiţise încă petecul de curte care separa casa aproape mistuită de flăcări de clădirea întunecată a atelierului. Vechea giruetă de sub fereastra bucătăriei aproape că prinsese viaţă, rotindu-se sub flăcările care dansau sub ea. Vâlvătaia cuprinsese şi mormanul în vârful căruia trona vechiul aragaz. Sus, la etaj, limbile flăcărilor, ieşeau prin fiecare fereastră.

Abia atunci Roald înţelese că se afla în faţa unei case în care părinţii fuseseră înghiţiţi de flăcări, în vreme ce el aştepta ca fiica lor să se întoarcă dintre gunoaiele depozitate într-un container fumuriu. Pierduse orice simţ al realităţii şi al timpului.

Privi desenul înrămat. Era un portret, portretul unei femei neasemuit de frumoase. Să fi fost Maria? Gura, cel puţin, era a ei. Începu să se gândească

la *Mona Lisa*. Desenul fusese semnat discret „Jens”, în colţul din dreapta, jos. Deodată, Roald îndesă portretul şi clepsidra într-unul dintre buzunarele încăpătoare ale paltonului său. Apoi scoase scrisoarea din buzunarul interior şi o despături din câteva mişcări rapide. Privirea îi alunecă peste rândurile scrise fără să le poată înţelege sensul. Abia ultimele fraze reuşiră să-i capteze cu adevărat toată atenţia:

Pentru început, mi-ar plăcea să pot să-ţi fac o vizită ţie şi familiei tale, să reînnodăm legăturile, dacă sentimentele noastre sunt reciproce. Oare ai vrea să-mi scrii? Sau să mă suni, dacă ai posibilitatea (îţi las adresa şi numărul meu de telefon mai jos).

Salutări călduroase,
devotatul tău frate
Mogens

Scrisoarea conţinea şi un PS pe care nu apucă să-l citească, pentru că auzi trapa containerului trântindu-se. Ecoul metalului lovit de metal ajunse până în locul în care se afla.

Roald împături din nou scrisoarea şi o aşeză înapoi în buzunarul interior, privind-o pe copila care se apropia de el ducând o carte într-o mână şi un ursuleţ de pluş în alta. Un ursuleţ de pluş! Era doar un copil, un mic copil, un biet copil înarmat cu un briceag şi cu un ursuleţ de pluş. Iar acum lui îi revenea responsabilitatea de a veghea asupra ei.

Când ajunse în dreptul lui, Roald îi întinse nesigur mâna. Copila o privi nedumerită o clipă, după care îndesă ursuleţul sub braţul stâng ca să apuce cu grijă mâna lui Roald.

— Acum putem fugi până jos la Gât? întrebă el.

Copila încuviinţă.

— Da, dar trebuie să avem grijă la încă două capcane.

— Ok. Mergi tu în faţă!

Copila încuviinţă din nou şi astfel începură amândoi să fugă.

Paşii lui sunau asemenea unor explozii grele în pietrişul cărării. Paşii ei nici nu se auzeau. Fugea fără să facă vreun zgomot, aşa că Roald simţi că trebuia să se asigure că picioarele ei chiar atingeau pământul. Se abătuseră de la drum şi o luaseră prin dreptul unui brad înalt, după care se întorseseră înapoi pe cărare, trecând prin dreapta barierei, în dreptul căreia fuseseră nevoiţi să se furişeze. Acum mânuţa ei se prinsese cu putere de a lui. Iar el se

simţea ciudat de în siguranţă în grija ei.

☆

Odată ajunşi de cealaltă parte a barierei se opriră ca şi cum aşa s-ar fi înţeles de dinainte, ca şi cum acea bucată de lemn avea puterea să-i apere de toate pericolele pe care le lăsaseră în spate, de flăcări, de tragedii şi de moarte.

— Gata cu capcanele? îşi întrebă Roald călăuza atotcunoscătoare.

Copila încuviinţă din cap, privind înapoi spre casa părinţilor ei, mistuită complet de flăcări. Acum focul cuprinsese şi atelierul. Containerul din faţă semăna cu o umbră alungită care îşi aşteaptă resemnată soarta. Tot mai mulţi copaci erau înghiţiţi de flăcări, iar în jurul lor, prin iarbă, se împrăştiau scântei.

Roald nu reuşi să nu se gândească la tot ce trebuia să simtă copila în faţa unui asemenea spectacol.

— Ce carte ai acolo? o întrebă el.

— *Robin Hood,* răspunse ea privind cartea.

— Vrei s-o duc eu?

Copila încuviinţă şi îi întinse volumul, iar el îi găsi loc în buzunarul adânc al paltonului. Înăuntru, undeva sub cămaşă şi sub talia pantalonilor, simţea cum dosarul verde şi subţire i se lipeşte de stomac.

— Ai ţintit câinele în inimă ca să nu-l mai doară, nu-i aşa?

Copila încuviinţă din nou, privindu-l cu ochi trişti.

— Ai ţintit perfect şi a fost un gest frumos. Mulţumesc.

Faţa ei micuţă se lumină o clipă, chiar dacă lacrimile începură să-i alunece în jos pe obraji.

— E normal să simţi nevoia să plângi acum, şopti Roald.

Deodată observă că Liv încă ţinea ceva strâns în mâna în care avusese cartea.

— Mai e ceva ce vrei să duc eu?

Ea deschise pumnul cu grijă şi îi arătă o mică bucată de chihlimbar.

— E a tatei. Are o furnică veche înăuntru.

— Adevărat, spuse Roald. O să ne uităm la ea când ajungem la mine acasă.

Copila încuviinţă, aşezând de una singură bucata de chihlimbar în buzunarul hainei lui.

— Vrei să duci tu ursuleţul?

— Da, şopti ea strângând ursuleţul în braţe.

Roald zări coletul care încă se afla pe buturuga din dreptul barierei.

— Aţi primit un colet. Ştii ce e?

Liv clătină din cap.

— Vrei să-l luăm?

Roald privi îngrijorat flăcările care păreau să gonească în direcţia lor. N-ar fi trebuit să mai piardă timpul cu întrebările. Trebuiau să plece chiar atunci.

— Nu, vreau să plec, spuse ea luându-l de mână.

Şi începură să alerge din nou. Cotiră spre sud şi alergară pe cărarea care şerpuia de-a lungul brazilor, deschizându-se în poiana cu mesteceni, trecând prin micul luminiş şi continuând pe lângă brazii pitici şi tufele de trandafiri sălbatici care se ofiliseră de mult. Apoi fugiră pe Gât în jos. Roald începu să aibă o neobişnuită senzaţie de eliberare. Picioarele parcă-i dansau într-un ritm curat şi lin, în vreme ce paşii ei tăcuţi pluteau alături, uniţi într-o pulsaţie constantă, în doi timpi.

Când ajunseră la capătul Gâtului se opriră să privească în urmă. Un fum gros şi negru se ridica din mijlocul Capului, iar dincolo de trunchiurile copacilor din colţul cel mai sudic se vedeau tot mai clar limbile roşii ale flăcărilor înălţându-se spre cer. Poate că tot Capul avea să fie înghiţit de flăcări. Poate că aşa trebuia să se întâmple.

Roald îşi aşeză mâinile pe umerii copilei. Îi auzea fiecare respiraţie şi îi simţea umerii ridicându-se şi coborând, amintindu-i că nu era o fiinţă eterică. Zbura, dar avea nevoie de aer la fel ca toţi ceilalţi muritori. Era, într-adevăr, om.

— Cred că ai un unchi interesant pe care îl putem găsi, dar până atunci, eu o să am mare grijă de tine, aşa că nu are de ce să-ţi fie teamă.

— Nu mi-e teamă, răspunse ea. Ţie ţi-e teamă? îl întrebă ridicând capul ca să-l poată privi.

Roald o mângâie pe păr.

— Nu, acum nu.

— Cum te cheamă?

— Roald.

— Eu sunt Liv. Şi nu sunt moartă.

— Asta ştiu deja, zâmbi el.

— Unde locuieşti?

— La cârciumă.

— Am fost acolo.

TIMPUL VINDECĂ

Doamna în halat alb spune că, în timp, o să treacă totul. A citit tot ce mi-a scris mama. Spune că avem foarte multe de vorbit.

Mai spune şi că nu ştiu tot ce ar trebui să ştie un copil de vârsta mea. Pe de altă parte, eu ştiu lucruri pe care ceilalţi copii nu le ştiu şi am fost martoră la uciderea cuiva.

Spune şi că întreaga mea viaţă a fost dată peste cap, dar nu prea înţeleg ce înseamnă asta. Are legătură cu faptul că, într-un fel, eu nu sunt nici copil, nici adult, că uneori gândesc ca un copil, iar uneori ca un adult, iar alteori fac lucruri pe care *nimeni* nu ar trebui să le facă. Aici o să mă înveţe cum trebuie să gândesc şi ce trebuie să fac.

Nu am voie să-mi încui uşa camerei sau să aşez un obstacol în dreptul ei. În schimb, e ok să-mi separ şi să-mi scutur biscuiţii înainte să-i mănânc şi e *foarte* bine că simt nevoia să scriu tot ceea ce gândesc. Am voie şi să vorbesc despre aceste gânduri şi mai am voie şi să mă repet. Doamna în halat alb spune că scriu şi mă exprim foarte bine şi că nu e grav dacă gândurile şi amintirile se amestecă pe măsură ce timpul trece.

Când am întrebat-o dacă e ok că figurile oamenilor se amestecă în mintea mea odată cu trecerea timpului, s-a uitat la mine ciudat dar a dat din cap că da. Nu cred că a înţeles ce am vrut să spun. Dar nici eu nu cred că îi voi putea povesti tot ce gândesc.

Îmi spune tot timpul că nu e vina mea.

Asta ştiu foarte bine.

Uneori îl visez pe tata. E acelaşi vis de fiecare dată: stă în pragul casei noastre cuprinse de flăcări, cu o săgeată înfiptă în inimă. Iar eu ştiu că săgeata e a mea şi că e cea mai bună săgeată dintre toate săgeţile mele. Mai ştiu şi că el urmează să moară.

Doar că nu se prăbuşeşte pe loc. Face câţiva paşi în faţă şi apoi se aşază înaintea mea, pe pietriş. Părul şi barba îi sunt mai neîngrijite decât au fost vreodată, iar când îşi dă jos şapca de pe cap văd că are chelie în creştetul capului. Se mişcă încet şi pare stăpânit de un calm profund, acelaşi calm pe care l-am văzut pe trupul ţapului nostru atunci când zăcea sub razele lunii. Sunt aproape sigură că mă priveşte direct în ochi fără să fie supărat.

N-a fost vina mea.

Apoi închide ochii.

Iar eu mă trezesc.

Într-un fel, e un vis frumos, deşi mă face să plâng. Poate că într-o zi o să-i povestesc visul meu doamnei în halat alb, dar nu încă. Încă mai vreau să-l păstrez doar pentru mine.

Geamurile dau spre o grădină liniştită şi plină de iarbă. În iarba aceea nu creşte nimic – absolut *nimic* – dar în spatele grădinii se află un copac pe care-mi place să-l vizitez şi să-l salut în fiecare zi. I-au căzut toate frunzele deja, dar o să-i crească altele noi.

Dincolo de grădină e un câmp întins în mijlocul căruia se află o sperietoare de ciori căreia îi vorbesc uneori. Nu spune niciodată nimic, dar mă ascultă mereu. Fermierul a vrut s-o dea jos odată, dar l-am rugat s-o lase acolo. Următoarea dată când m-am dus s-o salut, primise o pipă.

Poate că în curând o să avem şi zăpadă.

Şi aici avem brad de Crăciun, dar nu e la fel cu brazii de acasă, de pe Cap, pentru că stă pe podea şi decoraţiunile sunt multicolore. Încă nu m-am obişnuit cu imaginea asta.

Trebuie să mă mai obişnuiesc şi cu ideea de a avea atât de mult spaţiu.

Când termin de vorbit şi de scris cu doamna în halat alb, mă întorc de regulă în camera mea. Îmi place să-mi petrec timpul aici, unde citesc, cos sau privesc furnica din bănuţul de chihlimbar.

Îmi place să întorc clepsidra şi să stau să privesc cum se scurge nisipul dintr-o parte în alta. Mi se pare incredibil cât de mult nisip se poate scurge prin gâtul îngust al clepsidrei dacă i se acordă suficient timp.

Lucrurile au nevoie de timp ca să se vindece, spune doamna în halat alb.

Uneori mă gândesc că poate ar fi mai bine să spunem că *Timpul ne ia înapoi lucrurile pe care i le-am luat noi lui.* Eu am atâta timp acum, dar nu am foarte multe lucruri care să fie ale mele.

Mi-ar plăcea să ştiu de câte clepsidre a avut nevoie timpul pentru ca un strop de răşină să se transforme într-un bănuţ de chihlimbar cu furnica aceea străveche captivă în interiorul lui. Furnica există. O pot vedea cu ochii mei. Aşadar, chiar dacă cineva moare, acea persoană ar putea continua să existe. Nu are cum să nu fie aşa. Şi eu am fost vie, deşi toată lumea credea că sunt moartă.

O mai văd şi pe mama. Atârnă pe peretele de deasupra patului meu.

Acum nu mai sunt furioasă aşa cum am fost atunci când mi-au luat

briceagul. M-au lăsat să-l păstrez pe *Robin Hood*. Şi ursuleţul, din fericire, deşi cu toţii spun că nu miroase prea frumos. Mie mi se pare că păstrează aroma pădurii.

Roald a trecut pe-aici şi mi-a adus tabloul cu Mona Lisa. Din câte am înţeles, originalul e expus într-o altă ţară şi e foarte renumit, iar acum o copie a lui atârnă pe peretele de aici. Roald are totuşi dreptate, zâmbetul ei seamănă cu zâmbetul mamei. Portretul ei atârnă lângă cel al mamei. Mie mi se pare că mama e mult mai frumoasă. Aproape că am uitat cât de mare se făcuse.

Aproape.

Mi-e dor de ea. Dar când citesc câte o scrisoare din dosarul verde, am senzaţia că vorbesc cu ea. Aşa că îi răspund cât de bine pot şi aşez scrisoarea înapoi în dosar. Într-o bună zi, când o să termin de citit toate scrisorile, o să continui să-i scriu, iar în felul ăsta vom continua să vorbim. Am atâtea lucruri pe care mi-aş dori să i le povestesc!

Uneori, aduc câte o carte din camera de zi şi le citesc cu voce tare mamei mele şi Monei Lisa. Nu sunt sigură că Mona Lisa mă ascultă, dar cel puţin mă urmăreşte cu privirea.

☆

Mi-au spus că flăcările au mistuit tot Capul. Nu e chiar atât de trist, pentru că în curând acolo vor creşte alţi copaci, iarbă proaspătă şi flori. Totul se întoarce. Până şi animalele se întorc. Unchiul Mogens spune că va construi o casă nouă acolo, într-o zi, şi că atunci când o să ies de-aici o să pot merge să locuiesc cu el. Aşa că şi eu o să mă întorc.

Mogens e fratele mai mare al tatălui meu. Nu prea seamănă cu tata, dar îmi place să fiu în preajma lui pentru că simt cât de mult l-a iubit. Mi se pare amuzant, dar şi puţin straniu. De pildă, îi place să vorbească atât de mult despre cum a inventat suportul pentru pomii de Crăciun care acum poate fi cumpărat în toată lumea. N-am îndrăznit să-i povestesc că ar fi mult mai practic să agăţi pomul de Crăciun de tavan. Şi nu costă nimic!

Şi doamna în halat alb e amuzantă. Mă lasă să stau singură de fiecare dată când simt că am nevoie şi mă lasă să stau lângă ursuleţul meu, atâta vreme cât nu îl aşez prea aproape de ea. Pe ecusonul ei scrie *Elsa*, numele pe care şi bunica mea l-ar fi purtat pe ecuson, dacă ar fi avut unul. Trebuie să mă obişnuiesc să-i spun Elsa, dar nu trebuie să mă grăbesc. Lucrurile au nevoie de timp ca să se vindece.

Carl nu mai e nici el la fel de supărat ca atunci când am ajuns aici.

☆

Da, containerul a ars şi el împreună cu restul lucrurilor, cum ar fi sicriul surorii mele. Nu e mare lucru, pentru că oricum am salvat ce era mai important. Asta contează cel mai mult. Le am aici cu mine, tot timpul: desenul, clepsidra, *Robin Hood*, ursuleţul şi furnica din bănuţul de chilimbar.

Şi pe Carl.

Şi pe sora mea mai mică. Da! Asta pentru că în ziua în care s-a întâmplat totul, am reuşit s-o cos în trupul de pluş al ursuleţului meu. De aceea miroase a răşină. Sau mai bine zis are aromă de răşină!

Dar asta e o taină pe care n-o s-o dezvălui nimănui.

ANE RIEL

răşină

„Era întuneric beznă în camera cu pereţi albi în care tata a ucis-o pe bunica. Eram acolo. Şi Carl era tot acolo, dar nici măcar nu şi-a dat seama. Era dimineaţa de Ajun şi, cu toate că în anul acela ninsese puţin, nu urma să avem parte de un Crăciun cu adevărat alb.

Totul era diferit pe atunci. Era înainte ca lucrurile tatei să sufoce într-atât de mult sufrageria încât abia să ne mai putem strecura înăuntru şi înainte ca mama să devină atât de imensă încât să nu mai poată ieşi din dormitor. Dar asta era după ce m-au declarat moartă, ca să nu fie obligaţi să mă înscrie la şcoală.

Sau să fi fost totuşi înainte? Timpul se scurge mereu la fel, mai ales în primii ani de viaţă, când timpul pare fără de sfârşit. Psihologul mi-a spus că senzaţia asta apare atunci când experimentăm ceva pentru prima dată. Aceste prime experienţe au un impact profund asupra noastră şi prind rădăcini adânc în noi.

Pe atunci se petreceau foarte multe lucruri în viaţa mea, multe dintre ele pentru prima dată, aşa cum era şi amintirea cu tata luându-i viaţa bunicii."

Ane Riel – *Răşină*

„O lectură proaspătă, originală. Excepţional de captivantă."

Karin Fossum

„Mi-a amintit de cel mai bun Stephen King: înspăimântătoare, dar extrem de umană cu fiecare personaj, oricât de rătăcit ar fi el."

Jake Kerridge, *Daily Telegraph*

„Una dintre cele mai remarcabile cărţi pe care le-am citit de mult timp încoace."

Jon Coates, *The Daily Express*

ISBN [illegible] 61-0

virtual project

CRIME SCENE PRESS

{1} Ultima literă din alfabetul danez este litera „å”, nu „z” *(n. trad.).*

{2} Joc în care unul dintre copii e împăratul tăcerii, trece in fața grupului și alege din grupul de copii pe copilul cel mai liniștit care îi ia locul *(n. red.).*

{3} Roman autobiografic pentru copii scris de Laura Ingalls Wilder *(n. red.).*

{4} Familie de origine austriacă deosebit de numeroasă care face și subiectul bine cunoscutului film Sunetul muzicii (1965) *(n. trad.).*

{5} Roald Amundsen, explorator norvegian, primul om care a ajuns la Polul Sud *(n. red.).*